Erotski roman-posebno izdanje edicije

cijena 40 d

ŽIVOT

broj 3

Romani i stripovi VJESNIK RS

Jayne Castle:

Prokockani vikend

ŽIVOT

Erotski roman

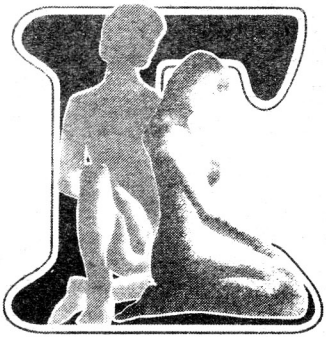

Jayne Castle:

Prokockani vikend

ROMANI I STRIPOVI VJESNIK

EROTIKA – posebno izdanje

Jayne Castle: PROKOCKANI VIKEND
Naslov originala: WAGERED WEEKEND
Copyright: GPA, Münhen
Recenzija: Višnja Ogrizović
Prijevod: Bojana Mažuran

Savjet redakcije: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer, Nenad Brixy, dr ADOLF DRAGIČEVIĆ (predsjedavajući), inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Koščević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender

Izdavač: RO Novinsko-izdavačke djelatnosti SOUR-a »Vjesnik« n. sol. o., Redakcija »Romani i stripovi« 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon (041) 515-555 i 519-555 ● Glavni i odgovorni urednik: Borivoj Jurković ● Urednik PAVLE LUGARIĆ ● Grafički urednik: Berislav Grabušnik ● Naslovna stranica: Ivica Bartolić ● Tisak: RO Štamparske djelatnosti SOUR-a »Vjesnik« n. sol. o., OOUR Novinska rotacija i OOUR TM n. sub. o., Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 ● Copyright (sva prava za Jugoslaviju): Vjesnikova press agencija, Zagreb ● Godina izdanja 1983 ● Cijena primjerku 40 dinara

I

Savannah Emery bila je svjesna njegove prisutnosti od trenutka kad je ušao u sobu. Svi su zapazili njegov dolazak. Ne zbog njegove visine, iako je bio viši od ostalih, ni zbog upadljive crvene kose, nego zato što je on bio vlasnik i direktor poduzeća u kojem su radili svi prisutni na Melovoj zabavi. Iza leđa čula je žamor pozdravljanja i uredskih šala, pa shvati da se Cord Harding probija među uzvanike idući prema njoj.

Ponovo promiješa karte pa nagnu lijepu glavu na stranu. Kosa, smeđa poput tuljanova krzna, bila joj je glatko začešljana u punđu. Veselo se nasmiješi drugima za stolom. U polutamnoj prostoriji samo je nekoliko ljudi opazilo da njezin smiješak te večeri ne seže do zlaćanosmeđih očiju, ali bili su dovoljno pristojni da to zadrže za sebe.

– Oprostite, ali sad bih prestala kartati. Moram se odmoriti.

Ispod oka vidjela je kako Harding prilazi sve bliže. Poželi da se što prije izgubi odatle.

– Ne možeš sad prestati! – pobuni se George Streeter. – Odnijela si gotovo sve žetone!

– Čula sam da je najbolje prekinuti igru kad se pobjeđuje – reče ona, ustajući od stola s posebno ljupkim kretnjama.

Premda je bila vrlo visoka, kretala se nekom prirodnom lakoćom, ali da joj je netko rekao da je dražesna, bila bi se od srca nasmijala i objasnila da djevojka viša od metar i sedamdeset i građena poput Amazonke mora u sebi razviti neke osobine kojima će to prikriti.

– Moraš nam pružiti priliku da se oporavimo od gubitka – požali se njezin kolega, pokazavši hrpu žetona pred njom.

Savannah se nasmiješi i, nagnuvši se naprijed, gurne žetone u hrpu na sredini stola.

– Budući da ne igramo za novac, mogu biti velikodušna i prepustiti vam svoj dobitak – našali se ona.

– Već je i vrijeme da netko drugi počne dobivati – nasmija se George, dijeleći žetone igračima. – Moram priznati da večeras imaš izvanrednu sreću, Savannah.

– Znate kako se kaže – javi se visokim glasom pripita kolegica s druge strane stola – ... sreća u kartama...

Na trenutak su svi zbunjeno zanijemjeli, jer su shvatili značenje njezinih riječi. Savannah se prisili na smijeh.

– Sreća u kartama, nesreća u ljubavi – završi ona nedovršenu misao svoje kolegice. – Samo se tješite time! Ali ja sam uvjerena da je moja sreća plod veće vještine!

Svi su se s olakšanjem glasno nasmijali, a Savannah iskoristi priliku da se udalji od stola. Polako se provlačila između kolega koji su stajali ili sjedili, idući prema baru koji je Mel postavio u kutu sobe. U jednoj skupini stajali su Jeff i Alison, razgovarajući s prijateljima. Mel je njihove zaruke iskoristio da priredi jednu od svojih glasovitih zabava. Savannah se odupre želji da ih potraži pogledom. Bila je ljutita i ogorčena. *Ne možeš izgubiti ono što nikad nisi ni imala,* reče u sebi po stoti put, potiskujući pomisao na to kako je bila vrlo blizu cilja da Jeff postane njezin. Da je imala još samo malo vremena... Ali to joj je bilo uskraćeno poslovnom odlukom Corda Hardinga da Jeffa prošlog mjeseca iznenada premjesti u njihovu podružnicu u San Diegu. U svom sadašnjem raspoloženju svu je krivicu pripisivala svom direktoru.

Na barskom ormariću bile su poredane boce s raznim pićem. Ona nalije u čašu još malo dobrog kalifornijskog vina. Znala je da mora biti oprezna jer nije večerala, ali ipak otpije dobar gutljaj, čvrsto odlučivši da joj to bude posljednje. Pri tome pomisli kako bi možda bilo bolje da se te večeri napije, nego da brizne u plač i dovede se u neželjeni položaj!

– Čujem da ste ustali od kartaškog stola kao neosporni dobitnik večeri – trgnu je dubok muški glas iza nje.

Savannah se naglo okrenu i nađe se licem u lice s Cordom Hardingom, posljednjom osobom s kojom je željela razgovarati te večeri. Cord Harding je imao vrlo prodorne sivozelene oči. Njegovo lice oštrih crta, jakih jabučica i odlučne brade nitko pri zdravoj pameti ne bi mogao nazvati lijepim. Ljepota podrazumijeva površnost i savršenost crta koje taj čovjek nije imao. Drski smiješak što joj ga je uputio isticao je njegovu izrazitu muškost.

– Izraz »dobitnik« u ovom je slučaju uvjetan – odgovori ona malo s visine.

U dvadeset i osmoj godini Savannah je u ponašanju imala nešto dostojanstveno što je dobro pristajalo njezinom licu i savršeno građenom tijelu. Kad je htjela, mogla je biti vrlo odbojna. Nisu je smatrali lijepom, već upadljivom. Ali kad bi se nasmiješila, dojam oholosti je smjesta nestajao, a ona je postajala neodoljivom.

– Ne slažem se – reče Cord, pomaknuvši se tako da joj je zaklonio pogled na ostale u sobi. – Pobjednik je onaj tko dobije ono što želi.

– Vi biste to morali znati, gospodine Harding – odgovori ona malo podrugljivo, pogledavši ga preko ruba čaše. – Vi obično dobijete ono što želite. Kao poslovan čovjek, za svoju ste dob postigli mnogo. Još vam nije ni četrdeset, je li?

Sjetila se priča o tome kako je počeo raditi u građevinstvu još prije nego što je izašao iz sred-

nje škole. Zatim je pohađao večernju školu pa čak diplomirao građevinu, a usputno radio. Nakon toga nitko ga više nije mogao zaustaviti. Otprilike prije dva mjeseca premjestio je svoj glavni ured iz San Diega u Costa Mesu, gdje je radila Savannah. Tad ga je i upoznala. Prije je samo čula o njemu. Radeći u personalnom odjelu, došla je dva-tri puta u manji sukob s njim, ali je izašla kao pobjednica, jer joj je naposljetku priznao njezinu stručnu sposobnost.

– Hvala – odgovori on meko, ispitujući pogledom njezino lice. – Znala je što traži na njemu i nije mu željela pružiti zadovoljstvo da to nađe. I svi drugi su htjeli znati isto. Ali nitko, zarekla se u sebi, neće opaziti koliko je ljutita i povrijeđena! – Pitam se – nastavi Cord nakon duže stanke, natočivši piće u čašu – nije li ovaj kompliment samo još jedan dokaz da ste vrsna službenica u personalnom odjelu.

– Zbunjujete me – odgovori suho Savannah, podignuvši jednu obrvu. – Mislila sam da vi s vašim nepogrešivim osjećajem za ljude znate razlikovati istinu od neiskrenosti.

Bio je mnogo viši od nje, i njegova blizina ju je nekako uznemiravala, ali joj ponos nije dopuštao da se odmakne.

– Naš je razgovor skrenuo u osobne vode, je li? – reče on sa čudnim bljeskom u zelenkastim očima.

– Ne mojom krivicom – odgovori Savannah s visoka, skrenuvši pogled u stranu.

– Nemam ništa protiv takva razgovora.

Osjećala je kako promatra njezin profil.

– Iskustvo u personalnom odjelu kaže mi kako je nezgodno da direktor vodi osobne razgovore sa službenicima – reče ona u šali.

Nastojeći da ga ne gleda, pogled joj automatski skrenu prema Jeffu i Alison na drugoj strani sobe. Rastužilo ju je ono što je ugledala. Jeffova tamna glava zaštitnički se nagnula k nježnoj, svjetlokosoj Alison, i Savannah se bolno trgnula pomislivši kako Jeff nije nikad bio takav prema njoj.

– A meni moje dugogodišnje iskustvo muškarca kaže da je razgovor o osobnim stvarima najbolji put do poziva na večeru – otegnu on.

Savannah se namrštено okrenula prema njemu.

– Već sam vam u dva navrata rekla da me to ne zanima, gospodine Harding – podsjeti ga ona otvoreno.

– Da se prisjetimo – reče on zamišljeno. – Prvi put ste me bili upravo prekorili da ne vodim dovoljnu brigu o klubu namještenika. Pitao sam vas želite li da razgovor nastavimo uz večeru, a vi ste mi zamalo odrubili glavu.

– Već sam bila pozvana te večeri – reče ona, sjetivši se kako joj se njegov poziv na večeru učinio znakom da pitanje o kojemu su raspravljali ne smatra ozbiljnim.

– Da, sjećam se, imali ste dogovor s lijepim gospodinom Painterom. Dva tjedna poslije toga on je bio premješten u San Diego...

– *Vi* ste ga premjestili! – provali iz nje, ali još istog tre-

nutka bila bi najradije sebi odgrizla jezik.

– Ja sam poslovan čovjek, Savannah – odgovori on oštro. – Valjda ne mislite kako sam tako nisko pao da premjestim nekoga samo zato jer je imao sastanak sa ženom koju sam ja želio izvesti na večeru.

– Svakako ne! – složi se ona, grčevito stišćući čašu u ruci da bi prikrila zbunjenost. – Nisam mislila da ste to učinili iz osobnih razloga...

Ali u sebi pomisli kako je rezultat bio isti, a on je to znao kao i svi ostali prisutni.

– On vam ne bi odgovarao, Savannah – izjavi neočekivano Cord dubokim, ozbiljnim glasom koji je uvijek privlačio pažnju slušalaca.

– Ne želim s vama razgovarati o svom osobnom životu.

– Vidim – promrmlja on. – Prihvaćate li moj poziv na večeru ako obećam da večeras više neću spominjati Paintera?

– Zaista nisam raspoložena... bila bih vam loše društvo.

– Izložit ću se toj opasnosti.

Savannah osjeti kako postaje nestrpljiva. Hladno ga pogleda i u njegovim dubokim zelenim očima nađe potvrdu za svoje sumnje. Ispitivao je tlo kako bi doznao traži li zamjenu za izgubljenog muškarca, ne bi li tako spasila svoj ponos. Očito je želio iskoristiti priliku. To je razbjesni. Muškarci! Upravo sad joj nisu potrebni! Vjeruje li uistinu ovo drsko stvorenje da je tako glupa pa misli da ga je privukla njezina neodoljiva ljepota i čar? Očito smatra da će ona, razočarana i nesretna, biti lak plijen.

– Još jednom vam zahvaljujem, gospodine Harding, ali ne prihvaćam vaš poziv.

On je duboko udahnuo i otpio gutljaj pića, ali nije skidao pogled s njezina lica. Postepeno mu je izražaj postajao oštriji i odlučniji. Ona osjeti želju da se nasmije naglas. Zacijelo je nezadovoljan što se namjerio na tako tešku osobu. Vjerojatno je navikao na drugi tip žena. Osjetila je olakšanje što mu je bar donekle vratila za zlo koje joj je nanio svojom poslovnom odlukom.

– Mislim da biste morali prihvatiti moj poziv – reče on nakon dulje stanke.

– Zašto? – zapita ga podrugljivo. – Ne umirem od gladi.

– Svi znaju za vašu simpatiju prema Jeffu – poče on.

– Moja simpatija? – prekinu ga ona ljutito. – Nisam šiparica koja ne shvaća svoje osjećaje!

– Niste. Vi ste žena koja zaslužuje nešto bolje od onoga što bi vam mogao pružiti Jeff!

– A vjerojatno biste mi vi to mogli pružiti? – rekla je izazovno, pokušavajući da svlada svoju ljutnju.

– Kad bih bio dovoljno glup da odgovorim na to, izgubio bih svaku mogućnost da vas izvedem na večeru. A to zaista želim, prvenstveno radi vas – nasmija se on neočekivano.

– Kakvu bih korist imala od toga, osim besplatne večere? – ljutila se sve više.

– Imat ćete zadovoljstvo da svima prisutnima, uključujući Jeffa, jasno pokažete kako niste zaljubljeni u njega.

– Zašto biste mi željeli učiniti tu uslugu? – zapita, zamišljeno ga promatrajući.

Znala je odgovor: izabrao ju je zato jer je mislio d će te večeri biti lak plijen.

– Recimo da me zanima pitanje odnosa između poslodavca i službenika.

– Uvjerena sam da biste mi željeli pomoći, ali odgovor je ipak niječan. Skupit ću hrabrost i iz ove kuće izaći sama.

Pitala se kad će odustati i potražiti drugu djevojku. No, morala je priznati da on nije običavao izlaziti sa službenicama iz svog poduzeća. Koliko zna, ona je prva. Zašto je takva sreća zapala baš mene, zapita se podrugljivo.

– Prenaglili ste se, Savannah. Pomislite koliko biste uzrujavanja sebi prištedjeli kad biste imali priliku da mi cijelu večer spočitavate što sam premjestio Jeffa u zao čas.

Nije mu htjela priznati, ali imao je pravo. Bilo bi joj pravo zadovoljstvo izravnati račune s tim drskim muškarcem koji joj je poremetio planove.

– Bilo bi to djetinjasto od mene, je li?

– Vrlo. – On se nasmija. – Ali pripreman sam da pokažem razumijevanje.

– Odgovor ipak glasi ne.

– Tvrdoglavi ste – reče on malo podrugljivo. – Možda biste mi se željeli osvetiti na manje osoban način?

– Što predlažete?

– Da igramo karte. Mogli biste me pobijediti.

Promatrala ga je šutke, pokušavajući da prozre njegove namjere. Zašto želi da kartaju? Ali privlačila ju je mogućnost da ga porazi, pa makar u kartama.

– Maloprije smo igrali dvadeset jedan – odgovori. – Za to nije potrebna velika vještina. Samo sreća.

– Odgovara mi.

Promatrao ju je izazovno. Ona ponovo poželi da ga porazi.

– Dobro. Ako želite...

– Donijet ću karte i žetone – ponudi on.

– Nećemo li igrati za novac? – zapita ona podrugljivo.

– Prihvaćam poraz, ali ne želim da me financijski upropastite – odgovori on šalom.

Poslije nekoliko trenutaka Savannah osjeti da svi napeto promatraju kako ona s direktorom igra karte u mirnom kutu sobe, ali nitko im se nije pridružio. Kao da su naslućivali da je njihov dvoboj osobna stvar, pa su se držali podalje. Onda se ponovo začu žamor u sobi. Savannah šutke podijeli karte.

– Večeras zaista imate sreću u igri – reče Cord kad je nakon nekog vremena gurnuo hrpu žetona prema njoj.

– Želite li da prestanemo? – upita ona, uporno ga promatrajući.

– Nipošto. Ponos mi ne dopušta da se povučem dokle god mogu izdržati.

Činilo joj se da te večeri ne može izgubiti. Vino i zadovoljstvo zbog pobjede polako su je opijali.

– Znam samo jedan način na koji bi igra mogla potrajati – reče on brojeći preostale žetone.

– Koji?

– Da počnem dobivati.

– Nemate ni najmanje nade za to – odgovori ona samouvjereno. – I sami vidite da ne mogu izgubiti. Zašto ne podignete bijelu zastavu i priznate da ste poraženi.

– To biste željeli? – zapita on, znatiželjno se zagledavši u nju.

– Zato smo i počeli igrati. Htjeli ste mi pružiti priliku da iskalim svu svoju ljutnju. Zašto bismo odogovlačili? Idemo li sad na sve ili ništa?

– Pa dobro, sve ili ništa.

Nakon niza uzbudljivih pobjeda Savannah je napokon izgubila.

– Nemoguće! – povikala je i nehotice rukom pokrila svoje žetone kad je Cord ispružio ruku prema njima.

– Nadam se da znate gubiti – reče on, privlačeći žetone k sebi.

U njegovim je očima nazrela drski muški smiješak, koji ju je razljutio više nego poraz.

– Igrajmo dalje – predloži ona, iako više nije imala žetona.

– Što će biti vaš ulog?

– Vaš poziv na večeru – dosjeti se Savannah. – Prihvatit ću ga ako pobijedite u ovoj igri.

Nije mogla podnijeti pomisao na to da će on ostati pobjednikom.

– Pa... – malo je oklijevao.

– Možda se bojite da vaša nova sreća neće potrajati? – izazivala ga je.

– Kao svaki muškarac, spreman sam prihvatiti izazov – odgovori on, tako vješto dijeleći karte da se odjednom začudila svom prijašnjem neoprezu, ali pobjede su joj bile udarile u glavu.

Cord je okrenuo svoje karte.

– Dvadeset jedan – reče tiho. – Prema tome, ja sam pobjednik, je li? No bit ću velikodušan i dopustit ću vam da mi prigovarate uz kolače.

– Željela bih pokušati još jednom – zlovoljno reče Savannah.

– Što će sad biti vaš ulog?

– Ja ću... – Ona zastade, tražeći odgovor, pa brzo nastavi: – Platit ću večeru ako izgubim.

– Ne pristajem – odmahnu on glavom. – To je moje praro.

– Ne mogu smisliti ništa drugo! Osim ako ne želite da igramo za novac.

– Nipošto! Direktor nikad ne smije sa svojim službenicima kartati za novac. Izgubio bi ugled u njihovim očima. – Načas je ušutio, promatrajući kako se mijenja izražaj njezinog lica. – Jeste li uvjereni da ćete pobijediti ako vam pružim još jednu priliku.

– Svakako. Dobivam cijele večeri. Ovo je samo trenutačna loša sreća.

Silno je željela da ga pobijedi. Ne bi bilo pravedno da je onaj tko je, makar nehotice prouzročio sve njezine nevolje, sad porazi i na kartama. Ona ljutito otpi gutljaj vina.

– Ako ste toliko uvjereni u pobjedu – reče on polako – mogu vam predložiti da igramo za nešto drugo.

– Da? – Ona se ponadala dobrom ishodu. – Što predlažete?

– Neka vaš ulog bude poljubac – odgovori on mirno.

– Poljubac! – zaprepasti se Savannah.

– Da, poljubac koji ćete mi dati dobrovoljno kad ja to budem htio – objasni on, pogledavši je izazovno i malo podrugljivo.

Ona poželi da ga pošalje do vraga, ali se predomisli. Tko kaže da mora isplatiti kartaški dug? Osim toga, postoji velika mogućnost da neće izgubiti.

– Dobro, slažem se – reče naposljetku oholo podigavši glavu.

– Vidim da ste uvjereni u svoju pobjedu – promrmlja on, dijeleći karte.

– Jesam – odgovorila mu je Savannah i odmah izgubila. – Varate li? – optuži ga, obuzdavajući ljutnju.

– Nekoć bi to bio povod za dvoboj – odgovori on hladno, da bi joj pokazao kako nije navikao na takve optužbe.

Savannah protiv volje poniknu pred njegovim pogledom.

– Čini se da mi je sreća odjednom okrenula leđa – promrmljala je.

– Tako je to sa srećom. Ne možemo se osloniti na nju.

Ona je neko vrijeme šutke promatrala kako on sprema žetone i karte u kutiju. Onda je ispila posljednji gutljaj vina i odložila čašu. Nije se mogla pomiriti s mišlju da je on pobijedio.

– Dajte mi još jednu priliku, Corde – zamoli ga tiho, nesvjesno ga nazvavši imenom.

Pogledi su im se na trenutak sreli.

– Mislim da bih bio mudar kad bih prestao igrati dok još imam prednost – odgovori on hladno, ali prestade spremati karte.

– Vjerovala sam da ćete prihvatiti izazov. Osim toga, željeli smo da ja pobijedim, nije li tako?

Čekala je napeto dok je on razmišljao.

– Što ćete mi ponuditi? – zapita je tiho ali značajno.

Jasno se vidjelo da ga igra ne zanima. Pogled njegovih zelenih očiju podsjeti je na veliku divlju mačku koja vreba plijen. Niz leđa je prožmu žmarci, ali sad se nije osvrtala na to. Nije više marila što će staviti na kocku. Ionako nije namjeravala isplatiti dug. Sad ju je zanimala samo pobjeda. Sav gnjev i bol zbog gubitka Jeffa sad su se skupili u njoj, i bilo bi joj veliko olakšanje kad bi netko platio za to. Kad ne može kazniti Jeffa...

– Vi izaberite – predloži mu jedva čujno.

– Hoćemo li ponovo na sve ili ništa?

– Dobro.

– Ako imam pravo postaviti uvjet, tražit ću nešto što silno želim. Ali pitam se hoćete li isplatiti svoj dug? – dodao je kao da govori sam sa sobom.

– Kao što ste malo prije rekli, nekad bi takva optužba bila povod za dvoboj – odgovori ona uvrijeđeno da bi prikrila zbunjenost.

– Ispričavam se.

– Što će biti ulog?

– Danas je petak. Ako pobijedim, ovaj ćete vikend provesti sa mnom. Počevši s večerašnjom večerom.

Savannah je zapanjeno šutjela, potpuno blijeda. Nije mogla vjerovati svojim ušima. Još jedan poljubac ili sastanak – to je očekivala, ali nipošto ovakvu smjelost. Što on misli o sebi? Je-

dva se suzdržavala da ne prasne, gledajući ga s nevjericom.

– Šalite li se? – zapita napokon promuklim glasom.

– Ne šalim se.

– Očekujete li da ću prihvatiti takvu igru?

– To ovisi o vašoj želji da odigrate još jednu partiju. Zacijelo ne očekujete da ću izvrgnuti opasnosti svoj dobitak zbog nečega nevrijednog. Ulog mora biti nešto što želim. No možemo i sad završiti igru...

– A da vi ostanete pobjednikom? – Ona ponosno podiže bradu.

– Obećajem da ću biti velikodušan pobjednik, a osim toga, ne zaboravite na dobru večeru. Vidjet ćete da nije tako strašno izgubiti protiv mene.

Nasmiješio se, i to je naljutilo više od svega. Ako i izgubim tu igru s visokim ulogom, pomisli zlurado, imat ću priliku da kaznim tog odbojnog Hardinga. A ako pobijedim, ustat ću od stola sa zadovoljstvom da sam ga porazila, a ako izgubim, nasamarit ću ga i pobjeći. Da, bilo bi zapravo zabavno natjerati ga da povjeruje kako ću provesti vikend s njim, a onda iznenada nestati! Zaslužio je kaznu!

Ohrabrivši se, uspravi se i kratko kimnu glavom u znak da prihvaća njegov uvjet.

– Slažete li se? – zapita on da bi bio siguran.

Slažem se.

Trudila se da se doima mirna i odlučna.

– Neću vam zaželjeti sreću – reče on pa poče miješati karte.

Pogled mu je neprekidno bio uprt u njezin. Ona je šuteći gledala karte što joj ih je pružio, želeći od sveg srca da je posluži sreća. Namrštena čela, polako pogleda karte jednu za drugom. Nije dobila dovoljno, pa je zatražila dodatnu kartu, nadajući se da neće prijeći magičnu brojku dvadeset jedan.

I Cord je šuteći pogledao svoje karte, a onda joj bez riječi pruži kartu koju je tražila.

Osamnaest. Tu mora stati, nadajući se da će Cord dobiti previsoku kartu... Napeto je gledala kako on uzima dodatnu kartu za sebe i spazila bljesak zadovoljstva u njegovu pogledu. Trenutak prije nego što je on otkrio svoje karte, znala je da je izgubila.

– Dvadeset jedan – reče on polako, promatrajući izražaj njezina lica.

Savannah bez riječi preokrenu svoje karte i brzo spusti ruke u krilo da on ne bi opazio kako joj drhte prsti.

Opusti se, reče bijesno sama sebi. Nije se dogodilo ništa strašno. Uživat ćeš kad ga prevariš...

– Sad bi bilo najbolje da odemo – reče on ustajući.

Njen se pogled sretnu s njegovim. On priđe na njezinu stranu stola i uhvati je za ruku. Stisak mu je bio blag ali čvrst. Znala je da bi protivljenje bilo beskorisno.

Zapravo joj je bila dobrodošla tjelesna podrška dok ju je polako vodio kroz veselo društvo.

II

– Dobro ste to izveli – reče joj on s odobravanjem kad su izišli iz Melove kuće. – Kao kraljica.

Pogledao ju je iskosa, ali Savannah je gledala ravno preda se. Na toplom večernjem zraku osjeti kako se smiruje. Naposljetku se posve pribrala. Kako je mogla biti tako glupa!

– O čemu govorite? – odreže mu gotovo neprijateljski dok ju je vodio prema automobilu.

– Govorim o vašem dostojanstvenom odlasku sa zabave – nasmija se Cord. – Ako vam to nešto znači, Jeff Painter je iznenađeno buljio u vas.

– Vjerojatno i svi drugi. No nisam bila baš dostojanstvena.

– Svakom će u očima ostati ta slika. Gdje ste parkirali svoj auto?

– Došla sam s Marijom koja radi sa mnom u personalnom odjelu – odgovori ona, žaleći što nije došla vlastitim automobilom.

Znala je kako bi joj to bila izvrsna isprika da se na trenutak odvoji od njega i prilika da pobjegne. Morat će izmisliti nešto drugo prije kraja večeri. Sutra ionako odlazi na godišnji odmor, a on to vjerojatno ne zna. Gubitak na kartama bio je neugodan, ali imat će zadovoljstvo da pobjegne Cordu kad se bude osjećao najsigurnijim. Ta što on misli o njoj!

– Onda ćemo se odvesti mojim automobilom – reče Cord, otvarajući joj vrata mercedesa. Lagano ju je gurnuo kad nije odmah sjela i odlučno zalupio vratima. Njoj su se ruke još tresle. Pitala se je li to on opazio. Sad mora razmisliti o svemu! – Znam lijepi mali restoran u kojemu uvijek imaju svježe školjke – nastavi on, uključujući motor. – I vino je izvrsno. Zvuči li vam to dobro?

– Ne osobito – odgovori ona iskreno, pitajući se hoće li Cord odustati od toga da joj ugađa bude li dovoljno tvrdoglava.

– Ogorčeni ste? Osjećat ćete se mnogo bolje nakon školjaka i Antonijevog vina...

– Postupate li obično ovako? – zapita ga, čudeći se njegovoj prirodnosti u ovakvoj situaciji.

– Mislite kartam li sa ženama za ovakve uloge? Ne, ovo mi je prvi put – nasmija se glasno. – A vi? Jeste li i inače ovako lakomisleni? Ili samo kad ste vrlo ljutiti.

– Ne budite smiješni! – promrsi ona bijesno, ne pogledavši ga.

Pomisli da nakon večere ode oprati ruke. Mogla bi izići iz restorana i negdje naći telefon...

– Ali večeras ste bijesni, je li, Savannah? – zapita je on prijateljski. – Ne plačete zbog Jeffa Paintera, ali ste bijesni. Ne kazuje li vam to nešto?

– Zar bih morala plakati? Mogla bih plakati jedino zbog toga što ste pobijedili na kartama.

– Možda to zvuči da vam se sreća okrenula. Ako ste nesretni u kartama, imat ćete sreću u ljubavi. Kaže li se tako?

– Onda je kod vas obratno – odgovori ona malo podrugljivo.

– Ah, znate, ja vjerujem samo u sreću koju čovjek sam stvori. Ali nešto mi govori da ćemo biti vrlo sretan par...

– Za jedan vikend?

Ljutila se na njega što je smatra tako lakomislenom.

– Da, za jedan vikend. U nedjelju navečer razgovarat ćemo o budućnosti.

– Zvuči prilično bezosjećajno s vaše strane.

Znala je da je pogriješila što je pristala na onu groznu partiju. To opravdava i njegovo ponašanje. Naposljetku on je tipičan muškarac koji želi iskoristiti priliku.

– Pokušavam biti hladan kao vi – nasmiješi se on. Savannah se pretvarala da nije čula. Nije mu odgovorila. Šutjela je sve dok nisu stigli do restorana. Sjeli su u kut i pogledali jelovnik. – Namjeravate li cijeli vikend šutjeti? – upita Cord, pažljivo promatrajući napeti izražaj njezina lica.

– Nije bilo govora o uvjetu da budem razgovorljiva – odgovori ona s visine, zagledavši se u vino u čaši.

– Točno, ali mislio sam da ćete pokazati kako znate gubiti.

– Zašto?

– Ne znam. Možda zato jer sam promatrao kako se smiješite ljudima s kojima radite.

– To je dio moga posla.

– Spada li u vaš posao i to da učite svog direktora kako mora postupati s osobljem? – srdačno se nasmija Cord.

– To nikad nisam pokušala... – poče ona.

– Jeste – izjavi on odlučno. – Sjetite se kako ste se prepirali sa mnom zahtijevajući da prošlog tjedna sve službenice dobiju dva sata slobodno kako bi prisustvovale seminaru o obrani od nasilnika...

– To je bio vrlo koristan seminar – izjavi ona značajno.

– Da se niste usudili prijetiti mi, Savannah Emery! – opomenu je Cord također značajno. – Ovaj sam vikend dobio svojom pobjedom, i nemate pravo vikati da vas želim silovati. Pogotovu kad znate da se time nikad ne bih poslužio.

– Odakle to znam?

– Ne biste bili kartali sa mnom za taj ulog da mi ne vjerujete. – Ona ljutito zatrepće očima, a on nastavi: – Kada tako trepćete, podsjećate me na ljutitu mačkicu – nasmija se Cord. – Evo, stižu naše školjke. Dobro ćete se najesti, a onda ćemo plesati.

– A zatim? – zapita ona izazovno.

– Onda ću vas odvesti kući, dakako svojoj, i tamo ću odlučiti što moram učiniti da mačkica prede..

Smješkao joj se s tako otvorenim namjerama da je ozbiljno poželjela baciti nož na njega. Onda se sjeti da ju je nazvao »mačkicom«. Izdajnički dio njezinog srca poče zaboravljati Jeffa. Zapita se kako je plesati s muškarcem dovoljno visokim da bi se i ona kraj njega osjećala sitnom i krhkom kao... kao ona Alison zbog koje je Jeff izgubio razum!

– Čini se da ste sasvim uvjereni u to da ću isplatiti svoj kartaški dug – promrmlja Savannah.

– Mislim da vas sada, kad ste mi nadohvat ruke, mogu natjerati na to da *zaželite* isplatiti svoj dug!

Znala je kako idućoj ženskoj osobi u njegovom životu duguje da ga pošteno nasamari! Zaslužio je!

– A što je s mojom odjećom?

– Sutra, kad budemo išli na plažu, možemo svratiti do vašeg stana – odgovori on vedro. – Noćas vam nije ništa potrebno.

Ona se ugrizla za usnicu,

svladavajući želju da mu dovikne kako nema pravo tako postupati s njom. Vjeruje li on zaista kako će dopustiti da dva muškarca iste večeri budu tako odvratna prema njoj? Znala je da je sama kriva jer se upustila u tu opasnu igru, ali odlučila je da on te večeri dobije zasluženu pouku.

– Čini se da ste već načinili program za cijeli vikend. Rekli ste da sutra idemo na kupanje. Kamo?

– Znam malu plažu južnije uz obalu, gdje bismo mogli plivati, jesti i... – on načas zastade pa značajno nastavi: – ... zabavljati se. Iduću noć mogli bismo provesti u nekom motelu uz obalu između Santa Mese i San Diega. U nedjelju poslije podne polako ćemo se vratiti, a navečer ćemo razgovarati o budućnosti – zaključi on kao da je zaokružio dnevni red nekog poslovnog sastanka.

– Recite mi – zapita ga nakon kratkog razmišljanja – kad ste smislili sve ovo?

Podigavši pogled, spazi da je Cord napeto promatra.

– Razbjesnjeli biste se, kad bih vam rekao. No dobro, reći ću vam. Misao o vikendu, došla mi je onog trenutka kad ste prihvatili moj prijedlog da kartamo.

– Znači, varali ste? – poviče ona bacivši ubrus i ustade.

Sad joj nije više bio potreban nikakav izgovor. On susretne njezin ljutit pogled, i smiješak mu zamre na licu.

– Sjednite – zapovijedi joj oštro. – Drugi put večeras optužujete me da varam. Mislim da mi dugujete ispriku.

Na njegov oštar ton ona sjedne, čudeći se i sama svojoj poslušnosti.

– Nisam raspoložena za isprike – promrmlja.

– Dobro, shvaćam da ste večeras ljutiti, ali sutra ujutro očekujem da budete bolje volje. Pojedite večeru, pa ćemo prijeći u salon na ples.

– Dobro, gospodine Harding – odgovori ona kao što bi mu odgovorila u uredu.

– To već zvuči bolje – kimnu on odobravajući.

Kao odgovor na njegovu primjedbu, Savannah je digla obrvu pa nastavila jesti. Kad su zatim prešli u drugu dvoranu i sjeli za mali stol u kutu, Savannah odluči da provede svoj plan.

– Oprostite na trenutak – reče mu ustavši.

Cord je pogleda iskosa pa kimnu kratko. Što drugo može muškarac u tim okolnostima, pomisli ona, zadovoljna što je uspjela pobjeći tako lako. Telefon je, na sreću, bio u istom smjeru, pa je Cord koji ju je pratio pogledom mogao biti miran. Kad je više nije mogao vidjeti, ona požuri do telefona. Odmah je dobila vezu, i vozač taksija je obećao da će za petnaest minuta stići pred restoran. Zadovoljna, objesila je slušalicu i vratila se u dvoranu.

Uto je zasvirala glazba, i Cord je ustao i krenuo prema njoj.

– Upravo na vrijeme za prvi ples – reče uhvativši je za ruku.

Ona bez riječi pođe za njim na podij, a on je obujmi oko struka. Zaista je ugodno plesati s visokim muškarcem, pomisli

Savannah. Ni Jeff Painter nije bio nizak, ali Cord je viši i ima široka ramena. Gotovo nesvjesno, ona se počne opuštati. Voljela je plesati.

– Plešete baš kao što sam razmišljao – prošapće joj on promuklim glasom u uho dok ju je polako vodio u ritmu glazbe. – Lagani ste i lepršavi. U vas je zaista očaravajuća kombinacija ženskih značajki, mala moja – nastavi on nježno te joj rukom pritisnu glavu na svoje rame. Savannah shvati da je počelo pravo zavođenje, i to je malo uznemiri. Osjećala se poput plijena kojeg progoni lovac.

– Onog trenutka kad sam vas prvi put vidio, znao sam da Painter nije za vas – dodao je, očito zadovoljan točnošću svog zapažanja.

Prstima je ispitivao osjetljivu krivinu njezinih leđa, pa se ona malo odmaknula, ali on je još čvršće pritisnu uza svoje mršavo, mišićavo tijelo. Naslućivala je i njegovo zadovoljstvo što mu je tako blizu.

– Vi ne možete znati ništa o mom i Jeffovom odnosu – odgovori ona hladno, podigavši glavu s njegovog ramena i kratko pogledavši na sat.

– U životu sam mnogo naučio o ljudima. A vjerujem da ste i vi dovoljno pronicavi pa vidite takve stvari.

– A kakvo je to vaše veliko otkriće koje je meni izbjeglo? – zapita je podrugljivo, izbjegavajući njegov pogled.

Da je bar nije tako čvrsto stegnuo! Osjećala se ugroženom zbog ugodna osjećaja sigurnosti i topline koju joj je pružao njegov zagrljaj.

– Odmah sam vidio da ste prejaki za njega. Njemu je potreban netko baš poput male, slatke Alison. Ne vidite li, Savannah, da biste vi bili jači u vašem odnosu? To vam se zacijelo događalo i s drugim muškarcima...

– Valjda ne mislite da mi to laska!

– Ali u mojim očima to je vaša velika vrlina, Savannah. Mrzim dosadne, prazne ljude čiji su osjećaji, u najboljem slučaju, mlaki. Muškarci vam se očito dive zato jer ih privlači vaš topli smiješak i obećanje pustolovine koju vide u tim vašim čudnim očima, ali kad se približe, većina shvati kako je sigurnije da im ostanete prijateljica nego ljubavnica. I Jeff bi došao do istog zaključka. Čak da nije premješten u San Diego.

– Upravo je bio na putu da se zaljubi u mene!

– Privlačili ste ga – reče on neuvijeno. – Priznajem da je to mnogo obećavalo, i da se ništa nije uplelo, vjerojatno biste ga bili naveli na zaruke, ali prije ili poslije sve biste pokvarili, izgubivši strpljenje i tražeći previše od njega. Da ga niste toliko željeli privući, zacijelo bi vam vaš razum rekao da će za vas biti preslab i nezanimljiv.

– A vi mislite da ću ovog vikenda progledati i shvatiti kako mi je potreban baš takav muškarac kakav ste vi? – zapita ga bijesno.

– Mi pripadamo istoj vrsti ljudi, Savannah – promrmlja on umirujući je, a dok su je njegovi snažni prsti gladili po leđima dražeći je.

– Te vaše riječi bi me morale navesti na to da se upustim u pustolovinu, je li?

– Ovaj vikend ne mora biti kraj – reče on otegnuto, privlačeći je još bliže.

– Ali bit će. Ne možete me prevariti, Corde. Pogled kojim me večeras gledate već sam vidjela u očima drugih muškaraca. Žena moje dobi neminovno je ponešto naučila o drugom spolu, osim ako nije vrlo glupa. Našli ste se u položaju da na kartama dobijete društvo za jedan vikend i to želite iskoristiti.

– Zar je tako loše da u muškarcu postoji ta stara potreba i želja? Ja sam samo muškarac i podložan sam nagonima kojima podliježu i drugi muškarci. Jedina razlika je u tome što sam svjestan da me može zadovoljiti samo žena poput vas.

Morala je priznati samoj sebi da se divi njegovu pristupu. Doista se razlikuje od drugih koji su joj udvarali. Zacijelo ima mnogo uspjeha sa svojom taktikom. Svakoj bi ženi laskalo kad bi je netko smatrao jedinstvenom. Ipak bi morao dodati još malo sjajne prevlake. Previše otvoreno pokazuje da osjeća samo mušku želju prema ženama.

– Želite li jedan savjet?

– Kakav? – zapita on oprezno.

– Kad idući put budete pokušavali zavesti neku ženu, uključite u svoju taktiku bar malo romantike. Pokažite da je i vaše srce zagrijano, a ne samo muški nagoni!

– Onda će pomisliti da lažem, nije li tako?

– Možda – odgovori ona, svjesna opojnosti ovog razgovora s njim, koji je draži i odbija istodobno.

Ona krišom pogleda na sat. Još pet minuta.

– Radije bih da naš odnos bude otvoren i pošten. Ne bih želio da mislite kako lažem.

Slegnula je ramenima, kao da mu želi pokazati kako joj je svejedno laže li on ili ne laže. U tom trenutku glazba utihnu.

Bila je vrlo nemirna kad su se vratili k stolu. Posegnula je za torbicom, otvorila je i počela prevrtati po njoj.

– Oh – promrmlja namrštivši se. – Ostavila sam tamo ruž za usnice. Idem ga potražiti prije nego što ga netko uzme. Samo trenutak...

Ne sačekavši njegov odgovor, ona ustade, nasmiješi mu se i požuri van. Odlučila je da izađe kroz stražnji izlaz i ode do parkirališta.

Kad je zaobišla zgradu, ugleda taksi, ali naglo zastade jer je ugledala visokog crvenokosog muškarca koji se sagnuo da vozaču taksija kroz prozor pruži novac. Nemoguće! Ta ostavila ga je za stolom u salonu!

On se okrenuo prema njoj. Nasmiješio se ugledavši njezino iznenađeno lice u svjetlu svjetiljke na parkiralištu. Više nego ikad nalikuje na veliku grabežljivu zvijer, pomisli ona. Obuze je hladan bijes dok joj je polako prilazio.

– Tu ste, draga – reče on blagim glasom, koji ju je ljutio više nego da je otvoreno planuo. – Spremni za pokret, vidim. Drago mi je što vam se, kao i meni, žuri da nastavimo našu večerašnju zabavu. – Ona oholo podiže glavu kad ju je željeznim stiskom uhvatio za

ruku. – Dobro ste to smislili, Savannah, ali dugovi časti se moraju isplatiti.

– Po čemu ste zaključili da je o..aj taksi čekao mene? – dobaci mu bijesno.

– Oprostite, mislio sam... – promrmlja on podrugljivo. – Pogriješili ste – odgovori ona kiselo. – Ne znam zašto bih propustila priliku da me zavede moj direktor. To, doduše, znači da u ponedjeljak moram početi tražiti novi posao, ali...

– Zašto to kažete? – iznenađeno je prekide Cord otvarajući vrata automobila.

– Uredske veze su vrlo neugodne kad završe – odgovori mu kad su sjeli. – A kad je riječ o službenici i direktoru, svi je sažalijevaju, osjećaj poniženja je prisili na to da se povuče, dakako, pod pretpostavkom da ima ponosa.

On je neko vrijeme šutio a onda naglo upalio motor.

– Takvom isprikom nećete postići više nego što ste postigli zamišlju s taksijem – odgovori joj kad je auto krenuo.

Nije gledao u nju, i bila je uvjerena da ga je iznenadila.

– Da, vjerujem da neću – potvrdi ona s uzdahom. – Mislim da službenika mojih kvalifikacija ima dovoljno.

– O tome ćemo razgovarati u nedjelju navečer.

Ozbiljno je namjeravala dati otkaz, ne u ponedjeljak, jer će onda biti na godišnjem odmoru, ali čim se vrati za dva tjedna. Što joj drugo preostaje nakon ovoga večeras? Još se nikad nije dovela u ovako glup položaj. Ovo joj mora biti dobra pouka. Vino, karte i osjećaji ne idu zajedno.

Cord je stanovao u mirnom dijelu grada, u zasebnoj kući sagrađenoj u umjerenom kalifornijskom stilu. Da nije bila tako zamišljena i zabrinuta, uživala bi u lijepom ugođaju. Cord je parkirao auto ispred kuće. Savannah je odlučila da pomno pazi kamo će staviti ključeve od auta...

Na istom kolutu držao je ključeve od auta i od kuće. Odložio ih je u ladicu malog stola u predsoblju, a nju je obradovala njegova neopreznost.

– Mislim – reče on kao da je u tom trenu donio odluku – da ću dug ubirati onim redom kojim ste gubili. Večeru smo obavili, a sad želim onaj poljubac.

Ona ugleda u njegovim dubokim očima smaragdni bljesak, vatru koja je prijetila da ih oboje proždre. Dlanovi su joj se orosili znojem i osjetila je iznenadnu slabost.

– Corde, ne, ja... – Nagonski podiže ruku da bi ga držala na udaljenosti.

– Dođite bliže, draga moja – reče on nježno, prilazeći joj čvrstim korakom. – Prvi dug vam nije bilo teško platiti, je li? Pojeli ste sve do posljednjeg zalogaja – podsjeti je, a ona osjeti potrebu da prasne u histeričan smijeh na njegovu prozaičnu primjedbu. – U ovom trenutku tražim samo poljubac koji mi dugujete. Nakon toga ću skuhati kavu, pa možemo malo razgovarati. Neću navaljivati, kunem se...

Te su joj riječi ulile malo sigurnosti. Kad on pođe skuhati kavu, imat će priliku da se domogne ključeva. Poljupcem bi mogla uspavati njegov oprez.

Grčevito je stisnula prste u šaku i spustila ruku niz bok.

– Možete dobiti poljubac – reče oholo, kao da mu čini uslugu.

Nepomično je stajala kad je ispružio ruke i uhvatio je za ramena.

– Hvala – promrmlja on uljudno. – Namjeravao sam ga uzeti bez obzira na vaše želje.

Pritisnuo je usnice na njezine, u gladnom poljupcu koji joj je oduzeo dah. Nikad je nitko nije poljubio tako! Taj je poljubac bio pravi odraz tog muškarca: žestok, snažan, samouvjeren. Kao bezobzirni osvajač u tuđoj zemlji, pretraživao je njezina usta, svladavajući otpor na koji bi naišao i šireći raspon svoje vlasti, dok ga je ona pokušavala zaustaviti u konačnom prodoru, čvrsto stišćući zube.

– Želim pravi poljubac – izjavi on, opominjući je, pa odmah spusti usnice na njezine, a istodobno je gurnuo palac u kut njezinih usnica da bi ih razdvojio.

– Jao! – prigušeno je kriknula od boli.

Nemoćno je otvorila usta, a on je pobjednički osvojio i posljednju zapreku.

III

Branila se protiv njegova napada ženskim nagonom koji ju je upozoravao na to da ga ne može pobijediti. Bio je jači od nje, a njezin otpor bi samo još više učvrstio njegovu mušku volju. Osim toga, razmišljala je, namjerno se opuštajući u njegovu zagrljaju, mora uspavati njegov oprez i budnost. Kad bude uvjeren da će je osvojiti, pružit će joj i nehotice priliku za bijeg.

– Savannah, slatka moja Savannah – šapnuo je s uzdahom pukog muškog zadovoljstva kad je osjetio da se ona opušta u njegovom zagrljaju. – Već te toliko dugo želim poljubiti, dotaknuti.

Usnicama joj je doticao osjetljiva područja iza uha, nježno grickajući rub njezinog vrata, gladeći joj bokove i privijajući je čvrsto uza svoje tijelo.

– Ali, Corde, kako možete reći da me želite dugo kad se jedva poznajemo? – upita ona sa strahom, svjesna njegove sve jače želje.

– Vrijeme nije važno kad muškarac iznenada osjeti da iznad svega želi neku ženu. Kunem se da ćeš i ti mene toliko željeti prije nego što protekne ova noć. Do jutra se više nećeš ni sjećati izgleda onoga glupog Paintera!

Savannah i protiv volje osjeti kako je taj muškarac uzbuđuje. Do vraga! Mora zadržati prisebnost. On joj skinu haljinu s ramena i pomiluje joj dojke, zastenjavši pri tome glasom promuklim od želje. Ona osjeti kako se u njoj budi želja da mu odgovori na njegovo otvoreno traženje, i tijelom joj prođe drhtaj.

– Nećeš požaliti, draga – prošapće on, i njegove riječi je osvijestiše.

Znala je kako je sada trenutak da nešto poduzme.

– Molim te, Corde – šapnu ona umilno. – Obećao si da ćemo... razgovarati. – Pogledala ga je velikim, blagim očima žene koja je u opasnosti da se zaboravi u trenutku strasti. U dnu

srca je znala da to nije samo gluma, i to je uznemiri. Jeffovi poljupci nisu nikad tako djelovali na nju. – Rekao si da nećeš navaljivati – nastavi ona tonom nagovaranja jer je osjetila da on oklijeva.

– Poslije ćemo razgovarati, slatka moja Savannah – reče on, obasuvši je vatrenim poljupcima od vrata prema ustima.

– Molim te, Corde. Potrebno mi je malo vremena. Sve se zbiva tako brzo. Ne želim se boriti s tobom... rekao si da me nećeš požurivati.

– Ti me moliš da ti dam vremena, a ja te želim.

Osjetila je kako se Cord trudi da svlada svoju strast.

– Obećao si – podsjeti ga ponovo.

– Tražiš li uvijek tako uporno da muškarac održi svoje obećanje? – Ona potvrdno kimnu, bojeći se da išta kaže.

– Onda nemam izbora – reče on sa žaljenjem. – Ali sjeti se da oboje moramo igrati pošteno. I ja ću tražiti da ti održiš svoju riječ.

Potisnuvši u sebi iskru nelagodnosti, ona se nasmiješi.

Obećao si i šalicu kave, koliko se sjećam...

– Tražiš da svoju riječ održim do kraja. Pitam se zašto. Jesi li nervozna?

– Malo – odmah prizna ona.

– Nemaš razloga – reče on nježno.

– Bez obzira na to što misliš o meni, moram ti reći da inače nikad ne igram za ovakve uloge kao večeras. Sve se dogodilo tako brzo da...

– Da još ne znaš kako si stigla u moj zagrljaj, je li? – Privuče je čvršće k sebi i poljubi, pa zavodnički nastavi: – Ovdje si zato jer te želim i jer mislim da ti želiš mene. Nije li tako, Savannah? Zašto ne priznaš istinu, draga? Večeras se nikad ne bi bila upustila u onu posljednju partiju da nisi željela riskirati da izgubiš protiv mene. Tvoj ti ponos nikad ne bi dopustio da mi jednostavno kažeš kako želiš ići sa mnom.

U njegovim se riječima osjećalo pravo muško zadovoljstvo. To u njoj ponovo probudi odlučnost koja se već počela gubiti. Ovaj umišljeni muškarac večeras mora dobiti pouku! I to je samo pitanje vremena, zaklela se u sebi dok mu se zavodnički smiješila.

– Možda sam riskirala zato jer nisam očekivala da ćeš zahtijevati isplatu duga – reče ona, dražesnom se kretnjom oslobodivši njegova zagrljaja.

– Predobro me poznaš da bi to vjerovala – nasmija se on. – Već dva mjeseca radiš za mene i zacijelo si naučila da uvijek idem do kraja. Zašto se ne opustiš pa sebi i meni ne priznaš istinu o nama?

Ona krenu prema dnevnoj sobi, diveći se ukusno uređenom prostoru s teškim pokućstvom prevučenim kožom i gredama na stropu.

– Imaš lijepu kuću – primijeti ona, pogledavši ga preko ramena kad je zastala da vidi neku sliku na zidu.

– Hvala, ali razgovor nećeš skrenuti na drugu temu.

Osjećala je njegov pogled na svom tijelu i morala je prigušiti želju i drhtaj. Ova igra s Cordom Hardingom zaista je opojna. Njezini odnosi s drugim muškarcima bili su posve drugači-

ji. Večeras se ponašala izazovno i lakomisleno i znala je da će to sutra požaliti. U tom je čovjeku bilo nešto što je budilo toplinu njena tijela i iz njezine prirode izvlačilo osobine o kojima nije ni slutila.

Nisam pokušavala skrenuti razgovor na drugo, ali mnogo tražiš kad zahtijevaš da priznam kako osjećam nesavladivu želju. Ostavi mi malo ponosa, Corde.

– Bit će mi pravo zadovoljstvo ako te natjeram da zaboraviš svoj glupi ponos prije kraja ovog vikenda – izjavi on svečano, prilazeći joj. – Do nedjelje navečer smoći ćemo snage da jedno s drugim budemo iskreni.

– Tako si siguran u sebe? – upita Savannah, osjetivši divljenje za njegovu upornost i sigurnost.

– Uskoro ćeš znati o čemu govorim. Već počinješ shvaćati, je li, draga Savannah? Osjetio sam to u tvom poljupcu. I onda kad pred restoranom nisi viknula vozaču taksija da čeka. Zacijelo ti je laknulo što sam spriječio tvoj bijeg. Ne brini, znam da si zbog ponosa morala pokušati bijeg. A možda si se i pobojala posljedica svojih lakomislenih postupaka. Vino i tvoj bijes na Jeffa Paintera polako su isparili...

Da bi ih zamijenio još trajniji bijes na tebe, završi u sebi Savannah.

– Kao da me dobro poznaš – šapnu ona, spustivši pogled, kao da se slaže s njegovim raščlanjivanjem.

– Želim te upoznati još bolje. A htio bih da upoznaš i ti mene. Sad ćeš poštovati svoj dug, je li, draga?

Još nije podigla oči, jer je znala da neće izdržati njegov uporan pogled dok laže.

– Hoću – odgovori tiho. – Isplatit ću svoj dug.

– Hvala, Savannah – promrmlja on, ovlaš je poljubivši u čelo. – A u pogledu kave...

– Da?

Ja držim svoju riječ.

On se nasmiješi, pa je uhvati za ruku i povede u kuhinju.

Uskoro moram izmisliti neku ispriku, razmišljala je Savannah. Nehajno se naslonila na vratnice, promatrajući kako on u ormariću traži kavu. Činilo se da je povjerovao kako ju je ukrotio i čudila se njegovoj samouvjerenosti. Misli da su je samo jedna večera i poljubac naveli na odluku da vikend provede s njim.

– Namjeravam ozbiljno porazgovarati s tobom prije kraja ovog vikenda. U vezi s tvojim sklonostima prema kockanju i s tvojom lakomislenošću – našali se on, puneći posudu vodom.

– Ne odobravaš to? – podrugnula se Savannah.

– Ne poričem da mi je to večeras koristilo – nasmija se Cord – ali moram te odviknuti od loših navika. Ne bih želio da se pojavi neki drugi muškarac s istom sjajnom zamisli!

– Vikend je prekratak za to. Sumnjam da se za dva-tri dana mogu odviknuti od neke navike – odgovori mu ona idući polako natrag prema dnevnoj sobi.

– Nisam rekao da će ovaj vikend biti kraj za nas.

– Počinješ misliti na dulju vezu – primijeti ona vedro. – Vrlo uzbudljivo. Dakako, ako ne budeš odviše sebičan i ljubomoran ljubavnik.

Odmah se dosjetila da je ta tema razgovora neprikladna, jer se Cord pojavio na kuhinjskim vratima da bi je pogledao.

– Bit ću vrlo sebičan i ljubomoran – potvrdi on opasno mekim glasom. – Izgubila si samu sebe na kartama, draga moja, i više ne možeš ustuknuti...

U tom trenutku u kuhinji je zazvonio telefon i prekinuo njegovo predavanje, a Savannah osjeti neizrecivo olakšanje kad se izgubio iz vida. Shvati da joj se neće pružiti bolja prilika od ove.

– Halo? – čula je njegov glas iz kuhinje. Tiho se šuljala prema predsoblju, slušajući njegov razgovor. – Slušaj, Ela. Znam da ti to sad već pravi teškoće, ali dajem ti riječ da ću se za sve pobrinuti. Samo mi daj malo vremena...

U tom ga je trenutku očito sugovornik prekinuo jer je zašutio. Savannah je već držala ključeve u ruci. Polako je otvorila ulazna vrata i kliznula van. Mercedes je stajao uz rub pločnika. Ona pojuri stazom kroz vrt, ne vjerujući u svoju sreću. Trenutak nakon toga već je sjedila u autu, grozničavo proučavajući ploču s instrumentima. Uskoro je snažan motor zabrujao, a ona je gurnula mjenjač u prvu brzinu. Trideset sekunda nakon toga već je jurila ulicom, ne osvrćući se.

Kad se idućeg jutra ukrcala u avion za Monterey, kajala se zbog svoje lakomislenosti prethodne večeri. Što joj je bilo da se ponijela onako glupo? Najmanje što sad mora žrtvovati zbog svoje gluposti jest njezino dobro namještenje. Čim se vrati iz Carmela, podnijet će otkaz. To bi čak mogla obaviti poštom s godišnjeg odmora, jer se grozila od pomisli na to da se opet suoči s Cordom Hardingom.

– Kavu? – zapita je stjuardesa.

Ona zahvalno prihvati. Vrlo je malo spavala prošle noći. Nije se usudila ostati u svom stanu. Mercedes je ostavila parkiran pred kućom, s porukom Cordu da su ključevi kod vratara. Zatim je na brzinu spakirala kovčege, stavila ih u svoj auto, odvezla se na aerodrom i ostatak noći provela u motelu blizu aerodroma.

Sad je sigurna i može u miru razmišljati o prošlim neprilikama. Nikad nije otišla na odmor u povoljnijem trenutku. Sad ima pred sobom dva tjedna da se oporavi od neugodnosti, ljutnje i samoprezira. Možda je i vino malo krivo za sve, ali je znala da je cijelo vrijeme bila svjesna onoga što radi.

Jedino pozitivno od svega bijaše spoznaja da joj Jeff Painter više ne znači baš ništa. Uzdahnula je i sa žaljenjem odmahnula glavom. Uspjela se dovesti u tako ponižavajući položaj da joj jutros nije preostalo nego da kori samu sebe zbog svoje nevjerojatne gluposti. Dovodila ju je do bijesa pomisao na to što Cord misli o njoj. To više što ga je sama svjesno hrabrila svojim užasnim ponašanjem. Malo ju je tješila spoznaja da mu je donekle naplatila to što se upleo u njezin život. Ipak je znala da ga nema pravo kriviti za to.

S druge strane ni on nije imao pravo da je sinoć smatra pogodnom divljači. Zaslužio je pouku s autom. Možda više ne-

će biti tako samouvjeren. Nesumnjivo je vrlo sebičan i umišljen muškarac, uvjeren kako je dovoljno samo malo truda da dobije neku ženu. Morala bi biti zadovoljna što joj se pružila prilika da mu pokaže kako svaka žena ne čeka da u se prostre pred nogama u trenutku kad joj on pokaže da je želi.

Ta je pomisao razvedri, pa se osjećala bolje kad se iskrcala na aerodromu u Montereyu. Unajmila je auto i odvezla se u Carmel. Voljela je ići na dopust u Carmel, jer tamo nikad nije bilo mnogo ljudi. Odsjedala je obično u malom hotelu u središtu mjesta. Jutros joj je bilo osobito drago što je tu, jer joj je bila odvratna svaka pomisao na uzbudljiv noćni život. Uzbuđenja od prošle noći dostajat će joj za iduća dva tjedna, pomisli kiselo kad je zaustavila auto na malom parkiralištu iza hotela.

– Očekivali smo vas, gospođice Emery – sa smiješkom joj reče simpatičan mladić na recepciji. – Dali smo vam sobu broj dvjesta devetnaest. Nadamo se da će vam se svidjeti.

– Hvala – nasmiješi se Savannah, zadovoljno se ogledavši po lijepom predvorju. – Veselim se boravku ovdje.

Već pola sata nakon toga bila je na vjetrovitoj plaži, duboko udišući morski zrak. Počela se opuštati. Brzim korakom hodala je duž obale, uživajući u prizoru i šumu golemih valova, čempresa uza stjenovitu obalu. Nigdje nije bilo nikoga. Odlučila je da hoda sve dok se ne oslobodi neugodnih uspomena na prošlu večer.

– Oprostite – trgnu je iz razmišljanja muški glas nakon nekog vremena. – Hoće li vam smetati da podijelimo plažu?

Okrenula se i ugledala zgodnog, tamnoputog muškarca, otprilike svog vršnjaka, koji je stajao na niskoj stijeni iza nje.

– Plaža je svačija. Neću vas otjerati.

– Dobro – nasmija se on vedro pa se spusti do nje. Vidjela je kako ju je odmjerio i shvatila da mu se svidio njezin izgled. Nešto na njemu podsjeti je na Jeffa. – Zovem se Eric Daly.

– Ja sam Savannah Emery.

Pogledao je kradom nosi li prsten. Nasmiješivši se, ona nastavi šetnju, a Eric Daly pođe uz nju.

– Jeste li ovdje na odmoru?

– Jesam. A vi?

Nije znala želi li produbiti ovo poznanstvo. U posljednje vrijeme muškaraca joj je bilo preko glave!

– Ja sam kod prijatelja. Oni imaju kuću tamo gore na stijenama. Ovdje je prekrasno, ali za moj ukus previše mirno. Sami ste?

– Jesam – odgovori ona hladno. – Tražim odmor i mir.

– Imate li auto?

– Unajmila sam ga, ali namjeravam ga vratiti prije nego što se vratim na objed. Neće mi biti potreban. Želim hodati.

– Vidim da se zaista želite odmoriti. Što inače radite da vam je odmor tako potreban?

Savannah se nasmija.

– Ništa tako naporno. Radim u personalnom odjelu jednog poduzeća. Ali posljednja dva mjeseca ipak su bila napornija nego inače. A vi?

– Bavim se prodajom nekretnina. Imam malu agenciju u blizini San Francisca.

– Onda je vama odmor još potrebniji nego meni.

– Ja volim žurbu i gužvu. Koliko ostajete u Carmelu?

– Dva tjedna. A vi?

– Oko tjedan dana.

Još su sat-dva hodali i razgovarali. Razgovor s njim ju je zabavljao, pa je pristala da te večeri zajedno izađu na večeru kad ju je dopratio do hotela.

– Doći ću po vas u šest i tridedeset, pa ćemo najprije negdje nešto popiti, a onda ćemo na večeru.

– Dobro.

Nije namjeravala sklopiti novo poznanstvo na odmoru, ali njen novi znanac se doimao zgodan i veseo.

Oko šest sati lijepo se dotjerala. Imala je dugu crvenu haljinu koja joj je vrlo dobro pristajala i sandale sa srednje visokom potpeticom. Zbog svoje visine morala se odreći cipela s visokom potpeticom. Bilo bi lijepo imati udvarača visokog kao Cord, uz kojega bi se i ona jednom mogla osjećati nježnijom i zaštićenom. Uzdahnu, pomisliv-ši kako nitko nema sve.

Još je imala dovoljno vremena do šest i po pa sjede na jedini naslonjač i poče prelistavati neki časopis. Uto začu kucanje na vratima. Ustade, zadovoljna što je Eric očito isto tako točan kao ona. Otvori vrata sa smiješkom na licu.

– Dobra večer, Eric – zaustila je prije nego što je sasvim otvorila vrata. – Drago mi je što niste od onih koji drže da žene uvijek kasne... – Naglo je ušutjela kao da ju je pogodio grom kad je ugledala osobu pred vratima. – Ne! – gotovo je kriknula i, zalupila vratima i zaključala ih.

Naslonila se na vrata, tupim se pogledom zagledavši u sobu. Nemoguće, pomisli i uto ponovo začu kucanje.

– To sam, na žalost, zaista ja! – reče Cord glasno iza vrata.

Savannah se brzo odmaknula od vrata kao da su od užarene kovine, okrenula se i zagledala se u njih. Ta nije moguće da bi je Cord slijedio čak u Carmel da... *da bi joj se osvetio!*

– Otvori vrata, Savannah! – reče on mirno. – Neću otići.

– *Moraš!*

– Pusti me unutra, Savannah – zapovjedi on hladno.

– A što ako neću? Hoćeš li razvaliti vrata? Čak ni ti se ne bi usudio ovdje izazivati javnu sablazan.

– To nije ni potrebno – nasmija se on. – Jednostavno ću sići po ključ.

– Molim te, Corde, otiđi – molila ga je očajnički.

– Ne Savannah – odgovori on gotovo kao da se ispričava. – Ima previše stvari o kojima moramo razgovarati.

– Na primjer? – zapita ona bijesno. – Nemamo o čemu razgovarati, i ti to dobro znaš!

– A što je s onom ogrebotinom na stražnjem desnom blatobranu na merdedesu?

– Što? Nisam udarila automobilom. Bio je neoštećen kad sam ga ostavila ispred svoje kuće.

Pred očima su joj zalepršali visoki računi za popravak automobila, pa ona otvori vrata i proviri u hodnik. Cord se rukom upre o vrata i gurne ih.

– Nije auto jedino o čemu moramo razgovarati – reče on,

polako otvarajući vrata. – Tko je Eric?

IV

– Eric – tupo ponovi Savannah, koja je sasvim zaboravila mladića ugledavši Corda na vratima. – Eric!

Ustuknula je prema sredini sobe.

– Da, Eric – reče on prijekorno, zatvorivši vrata i krenuvši prema njoj. – Nemoj mi reći da si mi ne samo uskratila ono što sam dobio na kartama nego da to namjeravaš dati nekom drugom muškarcu!

– Ne znam što misliš postići, Corde – zausti ona, svjesna da se mora prestati i tjelesno povlačiti, jer mu time daje prednost.

– Znaš. Došao sam da uzmem ono što mi pripada.

On zastade metar od je, smiješeći joj se.

– Ne budi smiješan! Nemaš nikakvo pravo zahtijevati da isplatim onaj glupi dug. Ono si dobio pod prinudom.

– Nisam te natjerao da prokockaš cijeli vikend svog života – reče on, ogledavajući se po maloj sobi. – Ovo je zgodan hotel. Lijepo mjesto za naplatu tvog duga. Moraš mi dati i jednu večer da bi nadoknadila petak, jer si sinoć pobjegla.

– Hoćeš li se prestati ponašati kao da je sve ovo normalno! Nisam namjeravala... Ustani! – poviče bijesno kad je sjeo na jedini naslonjač u sobi.

– Moram sjediti dok mi se ispričavaš. To će potrajati.

– Kakvu igru igraš, Corde? – zapita ga ljutito, okrenuvši se prema njemu s rukama na bokovima.

– Sinoć sam prestao igrati. Ti se upuštaš u igre na sreću.

– Ta valjda ne očekuješ da ću platiti sinoćnji dug. To si morao shvatiti kad sam izašla...

– I uzela moj auto – završi on.

– *Posudila tvoj auto* – odmah ga ispravi. Tad si morao shvatiti da ne namjeravam platiti taj dug.

– Shvatio sam da si se u posljednji tren prestrašila.

– U trenutku kad sam se kladila s tobom, već sam znala da neću platiti – poviče ona. – To nije bilo izmicanje u posljednji čas, užasni čovječe!

– Ne vjerujem, ali sve da je i tako, sad je vrijeme da te podučim kako su kartaški dugovi dugovi časti.

– Slušaj me, Corde. Sad nemam vremena za razgovor o tome. Svakog trenutka može stići jedan prijatelj, i ne želim da te zatekne ovdje.

– Aha, onaj Eric! Zaista moramo raščistiti mnoga pitanja. Zašto ne sjedneš umjesto da neprestano hodaš amo-tamo? Umorit ćeš se.

– Ovo je moja soba, do vraga! Radit ću što ja želim.

– To volim kod žene! Duh!

– Hoćeš li otići?

– Hajde, draga, ni sama ne očekuješ da ću tek tako otići i svoju nagradu prepustiti drugom muškarcu. Nisam li ti sinoć rekao da ću biti sebičan i ljubomoran ljubavnik?

– Nisam tvoje vlasništvo – promrmlja Savannah malo preplašeno.

– Posjedujem dvije noći i dva dana tvog života – podsjeti je on.

Savannah se trgnula, jer je on to izgovorio vrlo hladno i odlučno. Sinoć se sve činilo tako jednostavno!

– Ali ja sam te samo iskoristila da zaboravim tugu zbog Jeffa Paintera! Previše sam popila i krivila sam tebe zbog Jeffova odlaska u San Diego. Znam da to nije razumno – priznala je odmah, pogledavši ga iskosa da bi vidjela kako djeluju njezine isprike. – Svjesna sam da je taj premještaj uslijedio radi posla, ali sinoć sam ti se željela malo osvetiti. Ne možeš li to shvatiti? Ti si predložio da kartamo kako bih sredila račune s tobom.

– Razumijem. Shvatio sam već sinoć.

– Zašto me onda progoniš? – zapita, okrenuvši se prema njemu. – Ako si zabrinut zbog auta, dat ću ti adresu svog osiguravajućeg zavoda.

– Radije ću se naplatiti na tvojoj mekoj koži, draga Savannah – nasmije se on glasno.

– O čemu govoriš?

– O tome da te želim ljubiti dok u mom naručju ne postaneš meka i strastvena – reče on ustavši i prilazeći joj. – O tome da moraš ispuniti sva obećanja koja daju te tvoje zlaćane oči, o tome da se cijelog vikenda smiješiš samo meni...

Savannah ga je netremice promatrala, ne shvaćajući točno njegove namjere.

– Budi razuman, Corde – šapnu. – Ne možeš me prisiliti...

– Tko je rekao da ću te prisiliti? – zapita prišavši joj posve blizu, ali ne dodirujući je. – I ja sam mnogo razmišljao o tome kako bih najbolje postupao s tobom, mala moja.

– Zaista? – zapita ga oprezno, jer joj se nije sviđao sjaj u njegovim sivozelenim očima.

– Jesam. Želiš li čuti kako sam sve raščlanio i što sam konačno odlučio?

Pažljivo ga je promatrala, procjenjujući njegovo raspoloženje. Nije ga sasvim shvaćala. Što namjerava? Ipak joj se činilo da se neće poslužiti snagom, i to ju je malo ohrabrilo.

– Drugom prilikom – odgovori mu, pa položi ruku na njegov rukav, pokušavajući da ga povede prema vratima. – Želim da odeš, Corde.

– Ne, još neću otići – odgovori on, promatrajući njezinu ruku na svojoj. Oslonio se dlanovima o zid i tako je uhvatio u zamku. – Mislim da zaslužujem pravi poljubac za dobrodošlicu, jer sam morao prevaliti ovako dalek put da bih došao po ono što mi pripada.

– Ne! – Savannah se pokuša izmigoljiti i okrenuti kad je sagnuo glavu prema njezinoj, ali on je jednom rukom uhvati za bradu.

– Da! – reče on, prije nego što je lijenom kretnjom, kao da se igra, prislonio usnice na njezine.

Drugom ju je rukom obujmio tako snažno da se nije mogla ni pomaknuti. Pokušala je osloboditi ruke i oduprijeti se šakama o njegova mišićava prsa, ali on zgrabi najprije jednu, pa onda drugu i obje ih prikliješti svojom iza njezinih leđa.

– Prestani! – poviče Savannah, a onda joj usne postadoše

mekše u odgovoru na njegov poljubac.

Što se to događa s njom? Kako taj muškarac može tako uzburkati osjećaje u njoj? A čak joj se i ne sviđa!

– Ne brini. Uzimam samo malo na račun – reče joj tiho.

– Ne dugujem ti ništa! – poviče ona ljutito ali nemoćno.

– Duguješ mi sve. Kad ćeš to napokon shvatiti? Duguješ mi sebe – reče grickajući joj vršak uha. – i došao sam po to. Ali ne moraš se bojati, mala moja amazonko, nisam kao ti. Ja držim riječ. Ako sam ti obećao da te neću požurivati, dat ću ti vremena...

– Koliko? – brzo ga zapita Savannah, videći priliku u svoju korist. Cord slegnu ramenima.

– Možda dva dana. Mogu uzeti dopust.

– Dva dana! – poviče ona očajnički. – To nije dovoljno da bi žena shvatila kako se mora upustiti u ljubavni odnos.

– Zašto ne bi bilo dovoljno? Ta ne počinjemo mi od početka, kao dva stranca. Mi već znamo kako će se naš odnos završiti. Nećeš mi nijekati pravo na pravednu nagradu, je li, slatka moja Savannah?

Sve do tog trenutka živjela je u zabludi da želi velikog, jakog muškarca kraj kojega bi se osjećala slabom i ženstvenom! Kako je bila glupa! U ovom bi trenutku dala sve da je Cord slabiji i da mu se može lakše oduprijeti.

– Imaš sreću što sam se jutros, prije nego što sam kupio avionsku kartu, zarekao da ću biti strpljiv – reče joj malo podrugljivo.

– Molim te, Corde. Dogovorila sam se s Ericom, i on će doći svakog trenutka. Ne želim objašnjavati tvoju prisutnost.

– Gdje si se upoznala s tim tajanstvenim Ericom?

– Jutros na plaži. Stanuje kod nekih prijatelja. Pozvao me na večeru. Bit će mi vrlo neugodno budem li mu morala objasniti tko si.

– Želiš li da mu to ja objasnim?

– Ne!

– Onda mu moraš reći da ode.

– Neću mu to reći. On je vrlo zgodan. Pozvao me, i ne želim se poniziti odustajanjem od izlaska zato što mi je to zabranio direktor.

Začu se kucanje na vratima. Ona se sledi i zagleda u Cordove zelene oči.

– To je Eric – šapnu.

– Pa? – reče on tiho. – Reci mu da ode.

– Ne, to ne mogu – odgovori ona prkosno, boreći se da se oslobodi iz njegova zagrljaja. – Večeras imam sastanak i idem van. Ako si i malo čovjek, sakrit ćeš se u onaj ormar.

– Jesi li poludjela? To je moj vikend, a ne Ericov!

Ponovo se začu kucanje.

– Odmah ću doći, Eric! – brzo doviknu Savannah. – Telefoniram!

– Ne žurite se! – odgovori Eric. – Pričekat ću ovdje.

– Dakle? – promrmlja Savannah, ljutito odmjerivši Corda. – Hoćeš li me dovesti u nepriliku ili ćeš biti uljudan i izgubiti se?

Znala je da je sve beznadno. Cord će je dovesti u nepriliku i poniziti je, ali morala je pokuša-

ti još jedanput. Cord ju je promatrao nekoliko dugih trenutaka.

– Zakleo sam se da ću biti strpljiv s tobom, ali baš ne osjećam posebnu želju da se počnem skrivati u ormar kako bi se mogla poigravati s drugim muškarcima. To je ipak pretjerano, je li?

U očima mu je titrao smiješak, i ona poželi da ga pljusne.

– Molim te – pokuša ona blago, gledajući ga mazno.

– Kad sam ti prošli put popustio, završio sam u praznom krevetu, s ogrebenim automobilom.

– Corde, ako udovoljiš mojoj molbi, kunem ti se da ćemo večeras nakon mog povratka razgovarati o svemu.

– Časna riječ? – podrugnuo se on.

– Da.

– I nećeš pobjeći ostavivši me zatvorenog u ormaru?

– Zaboga, Corde!

– Kad ćeš se vratiti?

– Ne znam točno, ali nećemo ostati dugo – dodala je brzo, vidjevši tvrdi izražaj na njegovu licu. – Reći ću Ericu da sam umorna.

Napeto je čekala, s tračkom nade.

– Dobro – naposljetku odgovori Cord, pa se naglo okrenu i prođe kraj nje. – Ali ipak bih se radije sakrio u kupaonicu nego u ormar. Nisam uvjeren da bih stao u nj.

Savannah je zapanjeno gledala za njim. Zaista će se sakriti i neće se pojaviti dok ona ne ode s Ericom! Nije mogla povjerovati!

– H...hvala – promuca, uzdahnuvši.

– Ne misli na to. Ali svakako se vrati do deset.

– Deset? Otkako sam završila školu, nisam se još tako rano vratila sa sastanka.

– Izaberi: ili se vrati do deset ili ću ja sve objasniti Ericu.

– Vratit ću se – obeća ona žurno, ne želeći izgubiti prednost koju je tako neočekivano stekla.

– Dobro. Moja odluka da budem strpljiv, večeras će zaista biti iskušana. Već se osjećam kao budala.

– Zahvalna sam ti – reče Savannah, ispruživši ruku da bi zatvorila vrata kupaonice.

– Samo zapamti, Savannah – upozori je Cord zadržavajući vrata – vrati se u deset!

– Zapamtit ću – odgovori ona, pomislivši kako se nikad neće vratiti ako izađe iz ove sobe.

– Zakasniš li samo pet minuta, potražit ću te. Ovo je mali grad, draga.

Uzdahnula je, shvativši da se zaista mora vratiti i razgovarati s njim. Ne može mu više dopustiti da je neprestano slijedi.

– Vratit ću se.

– Znam da hoćeš! – On se ljubazno nasmiješi i dopusti joj da zatvori vrata.

Savannah duboko udahnu, uze šal i požuri van.

– Oprostite, Eric. Žao mi je što ste čekali – ispričala se izašavši.

– Ništa, ništa. Jeste li obavili razgovor? Nisam vas želio požurivati. – On joj prebaci čipkasti šal preko ramena.

– Da, zvala me prijateljica iz ureda... možda će i ona doći u Carmel.

– Izvrsno. Onda ću je upoznati sa svojim prijateljem, pa ćemo biti dva para. Mislim da će vam se svidjeti restoran u kojemu ćemo večerati. Vrlo je dobar, a nije daleko. Imaju francusku kuhinju i svježu ribu.

– Zvuči dobro – primijeti Savannah, kradomice pogledavši prema drugom katu hotela.

Odmah požali, jer je uz prozor stajao Cord. Čim je vidio da ga gleda, nasmiješi se i pripriječi joj prstom. Opet osjeti gnjev na njega.

Cijele je večeri bila rastresena, premda se trudila da veselo odgovara Ericu. Neprestano je razmišljala o tome što da učini s Cordom. Eric je uglavnom pričao o svom poslu. Kad je jednom podigla pogled s tanjura, ugleda Corda. Sjedio je za malim stolom u kutu i večerao. Eric zapazi izražaj neugodna iznenađenja na njezinu licu i učini mu se da je problijedjela.

– Što se dogodilo, Savannah? Osjećate li se dobro?

– Dobro sam – promrmlja Savannah pa ispije gutljaj vina, a onda pogleda na sat. Bilo je tek osam.

Eric nastavi pričati o trgovini nekretninama. Odgovarala mu je i neprestano se smiješila, nastojeći da se doima bezbrižno, jer je znala da je Cord promatra. Eric joj je u razgovoru čak predložio da se i ona počne baviti nekretninama, pa ga je jedva uvjerila da je zadovoljna svojim poslom i da sad ne želi razmišljati o budućnosti.

Kako je večer odmicala, bivala je sve nemirnija. Napetost u njoj je rasla. Osjećala ju je u svakom djeliću tijela. Morat će se nekako osloboditi Erica i raščistiti s Cordom. Drugo joj ne preostaje. Bolje da to obavi večeras, nego da i dalje strepi od neprilika što će joj ih taj tvrdoglavac i ubuduće činiti. Mora biti vrlo odlučna prema Cordellu Hardingu, pomisli dok je Eric plaćao večeru.

Izašli su iz restorana.

– Kako bi bilo da još nešto popijemo u malom baru kraj vašeg hotela? – predloži Eric koji nije slutio što se zbiva u njoj.

Savannah pogleda na sat.

– Rado, Eric, ali drugom prilikom. Žao mi je što vam kvarim raspoloženje, no vrlo sam umorna. Prošle sam noći slabo spavala, a prije toga sam imala vrlo naporan tjedan. Sad bih najradija otišla na počinak.

– Tako rano? – začudi se on.

– Večeras zapravo nisam namjeravala izaći, ali nisam mogla odoljeti vašem pozivu.

– Razumijem. – Nakon kraćeg oklijevanja upita: – Samo jednu čašicu?

– Pa... – popusti ona naposljetku i potvrdno kimnu.

Znala je da na raspolaganju ima još pola sata. Ali nije joj bilo suđeno da bude mirna u baru. Tek što je Eric naručio piće, ona osjeti nečiji pogled na leđima. Znala je da je to Cord. Onda ga ugleda u zadimljenom polusvjetlu. Stajao je naslonjen na bar, sa čašom u ruci. Promatrao ju je. Kad su im se pogledi reli, on namjerno pogleda na sat.

Savannah stisnu zube. Jedino zadovoljstvo joj je bilo kad je Cordu, prolazeći s Ericom kraj njega i ugledavši u njegovim

zelenim očima zloban smiješak, isplazila jezik i stala mu petom na nogu.

– Oh, oprostite – reče mu jetvorno.

– Ništa, ništa – odgovori on pa tiše nastavi: – Stavit ću to na tvoj račun.

V

Hodnik ispred njezine sobe bio je prazan. Savannah odahnu. Bude li imala sreće, Cord se neće pojaviti dok se ona ne oprosti od Erica.

– Vrlo mi je žao što idete spavati tako rano – reče Eric, uhvativši je za ruku i zavodnički joj se nasmiješivši.

Savannah je naslutila da je namjerava poljubiti pa se zapita kako da se ponaša. Laskalo joj je što je ovaj zgodan mladić smatra privlačnom, pogotovu kad je večeras zaista bila rastresena i nepažljiva.

– Bilo mi je lijepo – reče ona naglas, kao da i samu sebe želi uvjeriti u to. – Žao mi je zbog ovoga, ali odmor mi je zaista potreban.

– Navratit ću sutra – promrmlja on, primičući se bliže.

Savannah podiže lice i sklopi oči u očekivanju njegova poljupca, ali Eric odjednom izgubi ravnotežu i zamalo pade na nju.

– Što, do vraga... – zausti on okrenuvši se, pa ljutito pogleda krupnog muškarca koji je iznenada izronio iz stepeništa.

– Oprostite – reče Cord, prodorno promatrajući Savannah. – Spotaknuo sam se na zadnju stepenicu. – Malo poravna Ericovu nakrivljenu kravatu pa poče tražiti ključ po džepovima. – Do vraga, znam da sam ključ stavio u džep – promrmlja kao za sebe. – Jeste li vas dvoje odsjeli ovdje?

– Gospođica stanuje ovdje, a ja sam odsjeo kod prijatelja – objasni Eric.

– Ovdje je prekrasno, je li? – obrati se Cord djevojci, a ona se kiselo nasmiješi. – Jedva čekam jutro da odem na plažu. Čujem da će u nedjelju prirediti nekakvu svečanost. Ima i mnogo dobrih trgovina sa suvenirima. I vama se zacijelo sviđaju, kao i svim ženama. Namjeravam kupti neku sliku ili goblen. Jeste li već vidjeli nešto lijepo? – zapita on Erica.

– Na žalost, nisam – odgovori Eric bespomoćno pogledavši Savannah. – Vrijeme je da pođem...

– Još jednom hvala – reče mu Savannah – Telefonirajte mi ujutro.

– Hoću. Laku noć.

Ponovo pogledavši Corda, Eric se zaputi niza stepenice.

– Ovo je bilo sasvim nepotrebno! – javi se ona ljutito kad ih Eric više nije više mogao čuti.

– Što je bilo nepotrebno? Namjeravala si mu dopustiti da te poljubi.

– Pa što onda? To se tebe ne tiče! – promrsi bjesno, izvadi ključ i gurne ga u bravu.

– Ma nemoj! Ovo je trebalo da bude moj vikend. Dopustio sam mu da večera s tobom. Što još očekuješ od mene? – Savannah ga nije udostojala ni pogleda, već je ušla u sobu i zapalila svjetlo. – Osim toga – nastavi Cord – on je samo novi Jeff Painter.

– Meni se sviđaju muškarci poput Jeffa Paintera.

– Ne, nije istina. Ili bolje rečeno, neće ti se svidjeti pošto naučiš cijeniti moje raznolike i birane vrline. – Cord sjede u naslonjač i podiže jednu nogu. – Ono u baru bio je niski udarac s tvoje strane.

Ali u glasu mu se osjećalo zadovoljstvo i očito mu je odgovarao razvoj događaja. Kao da sebi može priuštiti malo čavrljanja s njom, jer zna da je on gospodar situacije. Njegova samouvjerenost ju je zabrinjavala, ali mu to nije željela pokazati.

– To je najmanje što te čeka.

– Prava sreća za tebe što sam odlučio da te naučim podnositi poraz – reče on, promatrajući kako Savannah pred zrcalom skida šal i ogrlicu.

Ona sjede na krevet.

– Dobro, Corde – poče ona namjerno hladnim glasom – da završimo s tim! Budući da sam sinoć pobjegla, jasno je...

– Usred mog razgovora s vrlo dragom tetom – upade joj on u riječ.

– Razumijem da je moj bijeg povrijedio tvoju taštinu i muški ponos. Postala sam ti nekim izazovom, je li? – Ne sačekavši njegov odgovor, nastavi: – Znam da se razlikujem od drugih tvojih prijateljica. U uredu pričaju da voliš nježne, lijepe plavuše, pa nema smisla da me pokušavaš uvjeriti u to kako ti značim nešto više od dobrodošle promjene. Žao mi je zbog onoga sinoć. Iskreno priznajem da ne znam što je ušlo u mene, ali uvjeravam te da inače ne kockam, pogotovu za takve uloge. Također mi je vrlo žao ako je netko oštetio tvoj auto pred mojom kućom. Platit ću svakako svu štetu. U pogledu ostaloga, bila bih ti vrlo zahvalna kad bi jednostavno zaboravio moje glupo ponašanje na jučerašnjoj zabavi.

Tako, sad mu se ispričala. Što bi još mogla učiniti?

– Sve si to lijepo objasnila, ali postoji još jedna mala teškoća.

– Kako? – zapita ga zabrinuto, osjećajući da je vrlo odlučan.

– Nisam spreman da se odreknem onoga što sam sinoć dobio na kartama. Ja te želim.

– Ali ne možeš me dobiti! – reče ona, prikrivajući zaprepaštenje zbog njegove otvorenosti.

– Želiš li čuti kako te namjeravam uvjeriti u to da moraš platiti svoj kartaški dug? Znam u čemu sam sinoć pogriješio.

– Ne možeš ništa postići.

– Oh, mogu. Progonit ću te baš kao večeras. Nećeš moći izaći s drugim muškarcem a da ja ne budem prisutan.

– Ne smiješ to učiniti – dobaci mu ona bijesno, pa skoči s kreveta i priđe prozoru gdje mu okrenu leđa. – To bi bilo uznemiravanje, ili kako to već pravnici zovu, a to je protuzakonito. Neću to dopustiti.

– Onda ti je bolje da sve pregoriš i daš mi moj vikend.

Iako se po prizvuku njegova glasa vidjelo da se zabavlja, Savannah osjeti u njemu i željeznu odlučnost, pa zadrhće. Već je znala da on nikad ne odustaje od svog cilja.

– Neću ti dopustiti da me prisiliš na popuštanje!

– Baš u tome što nema nasilja leži ljepota mog plana. Bar se nadam.

– Što time želiš reći?

– To znači da uspjeh moje zamisli temeljim na svojoj sposobnosti da budem strpljiv. To je ujedno i slaba točka plana. Ali potrudit ću se.

– Misliš li da ćeš me svojim proganjanjem zamoriti, pa ću ti isplatiti dug samo zato da bih te se otarasila?

Savannah pomisli kako još postoje neke mogućnosti ne bude li joj prijetio silom...

– Računam da ću u tebi izazvati uvjetnu reakciju. – Zlobno se nasmija. – Svaki put kad se vratiš sa sastanka s drugim muškarcem, naći ćeš se u mom zagrljaju. Nakon nekog vremena jednostavno ćeš pristati na ono što je neizbježno.

– Ti si lud! – poviče Savannah, zamišljajući beskrajni niz Jeffa Paintera i Erica Dalya, koje će Cord otjerati od nje kad je doprate kući.

– Mislim da to neće trajati dugo. Iznenadit ćeš me svojom brzinom shvaćanja.

– Kad se vratim u Costa Mesu, otići ću iz tvog poduzeća. A budeš li me i dalje progonio, odselit ću u drugi stan i nećeš me naći – zaprijeti mu ona, pogledavši ga bijesno.

– Hoću – reče on siguran u sebe – ali mislim da neće doći dotle. Rekao sam ti da znam u čemu sam sinoć pogriješio.

– Sve si predvidio, je li? – Ona prkosno podiže bradu.

– Vjerujem da jesam. Sinoć se završilo onako zato jer se nisi mogla pomiriti s neizbježnošću situacije. Dobivši partiju, ja sam odredio vrijeme i mjesto tvog pokoravanja, a to tvoj ponos nije mogao progutati. Shvaćam te. Prema mom novom pristupu problema, neizbježnost postoji još i sad, ali ti ćeš odrediti mjesto i vrijeme.

– Tako? – promrmlja ona prezirno, jedva vjerujući svojim ušima. – Dopusti da ti nešto kažem. Izostavio si nekoliko bitnih čimbenika kao što su ljubav i prijateljstvo te obavezno obostrane osjećaje, toliko značajne u odnosu muškarca i žene! Možeš li ti to razumjeti, Corde? Ne bih mogla s tobom provesti vikend sve dotle dok ne bih bila tako zaljubljena u tebe da bi sve drugo postalo beznačajno. Znaš li ti o čemu govorim? Ili žene gledaš samo kao mogući plijen? Kao privremenu zabavu za vikend? Sinoć sam za tebe bila nešto novo i kad sam otišla, uznapredovala sam do položaja izazova. Tvoje muško ja bilo je poraženo, pa si uvjerio sam sebe da moraš uzeti ono što si dobio na kartama kako bi spasio svoj glupi muški ponos.

– Ti ne znaš ništa o mojim razlozima – poviče on odjednom ljutito, bijesno je pogledavši – pa ne nagađaj o njima! – Naglo ustade i priđe joj, prije nego što se snašla. Jakim je rukama obujmi oko struka i stisnu je uza svoje mišićavo, vitko tijelo. – A ja tebe razumijem – nastavi malo mirnije, gledajući joj netremice u oči. – Ti si ista kao ja, Savannah Emery! I da nisi bila toliko zaokupljena svojim pokušajima da zavedeš Jeffa Paintera, i sama bi to uvidjela!

– To nije istina! – pobuni se ona, trudeći se da ponovo stekne prisutnost duha. – Nas dvo-

je nemamo ništa zajedničko! A osim toga, nisam pokušavala zavesti Jeffa! – dodala je ljutito, ali pomalo prekasno.

– Jesi – nasmija se on. – Zašto ne pokušaš zavesti mene? Ja ne bih pobjegao i našao manje opasnu zamjenu kao on.

Prije nego što je shvatila što radi, podigla je ruku i pljusnula ga. Zaprepastila se i sama i zatečeno se zagledala u nj. Lice mu je oblio val bijesa, ali obim je rukama još čvrsto stezao njezin struk. Savannah se nije micala.

– Ti zaista iskušavaš moje strpljenje – naposljetku muklo reče Cord.

– Ti... sam si to izazvao – procijedi ona između drhtavih usana. – Vrijeđao si me...

– Nisam, ali sad se ne želim prepirati. Budi sretna, mala moja amazonko, što sam već odlučio da neću primijeniti silu. No drži na umu da se svatko može predomisliti. Ne bi bilo dobro da me prejako guraš.

Očito joj ne namjerava vratiti milo za drago. Ta joj misao vrati hrabrost.

– Dokle sežu granice te tvoje odluke? Jamčiš li mi da nećeš ići dalje od dosađivanja?

Cord je duboko udahnuo prije nego što je odgovorio.

– Ne želim te silom natjerati u svoj krevet. Hoću da mi dođeš sama, jer i ti to želiš.

Ona kimnu glavom.

– Posrijedi je ponos, je li? Ne želiš priznati kako ne možeš privoljeti ženu da bez prisile s tobom provede vikend.

Malo se razvedrila. Bude li samo govorio, ne poduzimajući ništa opasnije, ipak će nekako izaći nakraj s njim.

– Nadam se da će ti i moje dosađivanje biti dovoljno.

– Bez prisile? – zapita Savannah, lagano bubnjajući prstima po njegovom rukavu.

– Bez prisile. Dopustit ću ti da me zaustaviš u ljubljenju kad budeš htjela – dodao je velikodušno.

– Bude li to zavisilo o meni, neće biti ljubljenja – odbrusi mu ona.

– Ne mogu zatomiti sve svoje muške nagone i odreći se svih muških povlastica. Katkad će biti trenutaka, kao sada, kad se neću moći svladati! – Prekasno je naslutila njegovu namjeru. Pokušala se izmaknuti u stranu, ali on ju je čvrsto držao da bi je mogao poljubiti. – Zapamti – šapnu on ljubeći je kratkim poljupcima od brade prema uhu – moći ćeš me zaustaviti. Opusti se... nemaš se čega plašiti. Misli na užitak što ćeš ga osjetiti kad me nezadovoljnog otjeraš od sebe. Moći ćeš me mamiti i hrabriti, kao da se pokoravaš, a onda me politi hladnim tušem...

Obećanje i nagovaranje koje je izviralo iz njegovih riječi prodiralo joj je do kosti.

– I otići ćeš bez riječi? – zapita ga, boreći se s vlastitom željom da se upusti u tu igru.

Osjećala se tako sitnom i krhkom u njegovom snažnom zagrljaju!

– Da, otići ću – obeća on. – I u posljednjem trenutku ću te poslušati. Ali zašto mi sad ne bi pokazala malo one vatre koja tinja u tebi da bi u pravom trenutku planula i zarobila muškarca?

Ruka mu kliznu na njezin zatiljak, pa drhtavim prstima iz-

vadi ukosnice iz guste kose koja joj se rasu po leđima. Uzdahnuvši od užitka, on omota guste uvojke oko prstiju, pa joj privuče glavu bliže i poče je strastveno ljubiti.

Poput plime obli je slast i obuze je slabost koju je prošle noći osjetila u njegovu zagrljaju. Borila se protiv silnog iskušenja. Divno je igrati se vatrom kad ima njegovo obećanje da se neće opeći na njoj! Ako iskreno misli ono što je rekao, ako namjerava otići kad mu bude uskratila konačnu pobjedu...

– Tako – reče Cord dubokim glasom kad je osjetio kako se ona opušta. – Uživaj i onda mi se osveti! Što bi više mogla tražiti?

– Mogu i sama donositi odluke – promrmlja ona a onda začu njegov tihi smijeh.

– Ali vidiš kako to dobro obavljam umjesto tebe... zato što smo toliko slični – šapnu Cord, prelazeći joj rukom niz leđa, a onda posegnu za zatvaračem njezine haljine.

– Nemoj! – pobunila se tiho.

Zarinula mu je prste u leđne mišiće kad je osjetila kako otvara zatvarač.

– Ne brini, neću zaboraviti svoje obećanje. Slatka moja vatrena djevojčice, vidiš li da mi se od tebe vrti u glavi? – zapita kad je dotaknuo meku, toplu kožu njezinih leđa. – Želim upoznati strast koju tvoje oči obećavaju muškarcu. Sa mnom se nećeš morati suzdržavati – obeća joj, spustivši gornji dio njezine haljine.

Iznad struka je imala još samo bijeli čipkasti prslučić, meko je zastenjala i zarila mu glavu u rame. On joj obujmi dojke, držeći palcima ružičaste vrške dok joj se bradavice nisu ukrutile od želje.

– Corde! – izusti ona prigušenim krikom koji je zazvučao kao mijaukanje.

– Ne još – promrmlja on, privukavši njezine bokove da bi osjetila koliko je želi. – Vidiš li kako djeluješ na mene, draga? – prošapće hrabreći je.

Brzom kretnjom povuče joj haljinu niz tijelo i ponese je do kreveta. Nježno ju je polegnuo na pokrivač a onda je, ne skidajući pogled s nje, otkopčao košulju i skinuo je. Bacio se do nje i privukao je k sebi.

– Savršeno pristaješ u moj krevet – reče zadovoljno, s uživanjem milujući njezino golo tijelo, na kojem su sad bile samo male gaćice.

– Ovo...ovo je moj krevet, a ne tvoj! – promrmlja ona, drščući pod njegovim dodirom.

– Moj je krevet svagdje gdje ti ležiš uz mene. – On se strastveno pripije uz nju. – Shvaćaš li?

Njezina čvrsta odlučnost da ga podsjeti na obećanje i da ostane gospodarica u toj opasnoj igri, pokolebala se dok joj je tijelo uživalo u čulnosti tog trenutka. Osjećala je da je on pokušava učiniti dijelom sebe, stopiti ih u jedno. Njegova snaga i strast poticale su je na to da se prestane suzdržavati i da svoju snagu i želju ujedini s njegovom.

Bio joj je dorastao i snagom i strašću, i vidjelo se da likuje što je može razbuditi i ovladati njome. Prvi put je osjetila da se može opustiti i svojoj strasti pustiti slobodu u ovom nadmetanju s muškarcem. Otkrila je da

je praiskonska borba spolova nevjerojatno opojna. Nije mogla zamisliti da bi se Jeff Painter ili Eric Daly mogli ovako osloboditi i opustiti. Za Corda Hardinga to je značilo potvrđivanje životne snage, a za njih neku vrstu sporta.

– Vidiš li? – Šaptao je Cord, grickajući joj lagano dojke. – Stvorena si za mene. Mi pristajemo jedno drugom. Potrebna si mi, Savannah, i osjećam da sam i ja potreban tebi. – Jezikom joj nježno milovao napete bradavice, sve dok nije zastenjala i bokovima se privila uz njega. – To želim od tebe. Sve što možeš dati. Ne susteži se, najdraža. Nećeš požaliti...

Prstima joj je milovao trbuh. Ona duboko udahnu.

– Oh, Corde, nemoj! – reče mu tiho, osjećajući kako on znalački ovladava svim ženskim u njoj.

Okrenula je glavu u stranu i zarila mu prsa prste u njegovu gustu crvenu kosu.

– Natjerat ću te da me upoznaš. Upoznat ćeš me tako potpuno da nećeš moći ni pogledati drugog muškarca ne pomislivši kako pripadaš meni!

Glas mu je bio pun strasti i nesavladivog muškaračkog nagona. Ovaj muškarac može dobiti ženu kad god je zaželi, pomisli Savannah. Bila bi posve njegova. A što bi se dogodilo s njom ako je se zasiti? Što bi se dogodilo kad vikend završi? Očajnički je skupljala snagu da se posluži svojim pravom i da ga zaustavi prije nego što je sasvim osvoji. Znala je da će je inače raniti i ostaviti joj neizbrisive ožiljke. Bila je svjesna opasnosti kojoj bi se izvrgla kad bi mu se sad predala. Više ne bi pripadala sebi, a on je želi za jedan vikend i ništa više!

– Nemoj, Corde! – šapnu, uznemirena njegovim usnama na svom trbuhu i njegovim prstima koji su istraživali svaki djelić njena tijela. – Prestani! Obećao si!

Na trenutak se činilo da se neće dati odvratiti. Čvrsto ju je stiskao, kao da ga ništa ne može zaustaviti.

– Ne želiš da prestanem, Savannah. I sama si svjesna toga – promrmlja napokon, podigavši glavu da bi se strastveno zagledao u njezine oči. – Imaj povjerenja u mene, draga...

– Ne! – reče ona odlučno, premda je bila svjesna da se u njoj sve koleba. – Obećao si mi da ćeš prestati kada te zamolim.

Oboje je znalo da bi je vrlo lako mogao uzeti.

– Ipak ćeš me otjerati? – zapita je igrajući se uvojkom koji joj je pao na rame. – Učinit ćeš nam to?

– Možda me ne poznaš tako dobro kako si mislio.

– Nije tako. Potpuno razumijem što se događa u toj tvojoj pravoj ženskoj glavi. Želiš nam oboma dokazati da nisi slaba. Da ne namjeravaš žrtvovati svoj ponos zahtjevima svog tijela. Ali ne moraš mi ništa dokazivati, Savannah. Meni se sviđa baš ta slabost u tebi. Želim biti jedini koji je može izazvati! Nemoj se bojati nje ili mene...

– Ne bojim se! – osorno ga prekinu ona, osjećajući kako je obuzima ljutnja. – Jednostavno dokazujem da nisi neodoljiv ljubavnik kakvim se smatraš.

– Je li to točno? Misliš da bi

mi mogla odoljeti kad se sad ne bih osvrtao na tvoj zahtjev?

– Nećeš imati priliku da to otkriješ, jer sad moraš otići. Dao si mi riječ!

– Sam sam kriv što sam ti popustio – priznade on, pa sjede na krevetu kraj nje. – Ali koliko dugo ćeš izdržati? – zapita znatiželjno, posjedničkom kretnjom dotaknuvši bradavicu njezine dojke. – Svake ćeš se noći naći u mom zagrljaju i svaki put ćeš se uvjeravati kako nije opasno popustiti želji trenutka, jer me možeš otjerati kad postane opasno. Ali prije ili poslije nećeš se poslužiti svojim pravom. Prije ili poslije zanijet će te ono što postoji među nama i probudit ćeš se u mom zagrljaju. I tad ću dobiti obećani vikend.

– Nećeš! – rekla je izazovno. – Neću dati vikend čovjeku koji me smatra samo plijenom. A sad idi! Obećao si da ćeš otići kad budem željela!

Odmaknula se od njegove ruke, ustala i požurila do ormara da uzme kućnu haljinu. I on je polako ustao sa zgužvanog kreveta pa bez riječi navukao košulju i zakopčao je.

Nije govorila dok je promatrala kako se odijeva. On spazi njezin pogled i iznenada se nasmiješi.

– Ovo nije važno, znaš. To je samo privremena odgoda. Ipak ću dobiti svoj vikend i sve ostalo što želim od tebe. Isplatit ćeš svoj dug, i to rado!

Bez riječi ga je promatrala kako prilazi vratima i izlazi. Zatvorio je vrata za sobom, prepustivši je njezinim zbrkanim osjećajima.

Izgubila sam zdrav razum, pomisli, spustivši se na krevet i prekriživiši ruke u krilu. *Što sam učinila? Što radim? Zašto sam žalosna? Ta ja sam dobila ovu rundu!* Cord je bio tako siguran u sebe da joj je dao vlast u ruke, i ona ju je iskoristila. Sad je korak ispred njega. Zašto joj se onda odjednom krevet čini tako hladnim i neprivlačnim?

Vjerojatno, seksualna privlačnost, reče sama sebi, idući prema kupaonici da bi oprala zube. Samo seksualna privlačnost. Cord misli da će je naučiti da mu jede iz ruke, ali ona će mu pokazati!

– Hrabre riječi, djevojko! – reče glasno svom odrazu u zrcalu. – Ali što će biti kad idući put odete tako daleko? I sama znaš da si ga noćas jedva zaustavila!

Ako čovjek želi biti iskren prema sebi, pomisli žalosno vraćajući se u krevet, onda će probleme rješavati, a ne ih jednostavno gurati u stranu. Morala je sama sebi priznati da neće podnijeti mnogo ovakvih noći. Prije ili poslije popustit će i probuditi se u njegovom zagrljaju, kako je rekao.

Što će biti ako popusti i plati svoj dug? To bi možda bio najjednostavniji način da ga zaboravi i oslobodi ga se, ako prema njemu zaista osjeća samo tjelesnu privlačnost. Ali to bi najvjerojatnije završilo tako da on zaboravi nju, a ne ona njega. Potpuno nemoćna, bit će uhvaćena u njegovu mrežu. *Prijeti mi opasnost da se zaljubim u tog muškarca,* pomisli prestrašeno.

Ta jednostavna spoznaja pogodi je poput groma. U tom leži prava opasnost odnosa s njim.

Zanima je, privlači je i neprestano misli na nj. Posljednja dva mjeseca otkako ga je upoznala, izbjegavala je u uredu sastanke s njim, tumačeći to sebi time da obično svaki njihov razgovor završi prepirkom. Prije nego što se na pozornici pojavio Cord, sve svoje romantične snove usredotočila je na Jeffa Paintera, a kad je on otišao u San Diego, nije ni pomislila na to da bi mu mogla biti nevjerna, uvjerena da on za nju predstavlja sve što želi od muškarca. Ljutnja je prevladala njezinim osjećajima nekoliko tjedana kad je uvidjela da je Jeff našao zamjenu za nju, pa je bila slijepa za Cordovu privlačnost, sve do vrhunca njihovog odnosa na sinoćnjoj zabavi.

Zagledala se u strop nad krevetom. Kakva zbrka! Očito je prava budala kad je i na tren mogla pomisliti da voli Jeffa, a tako brzo nakon toga našla se pred ponorom nesretne ljubavi prema drugom muškarcu. Smiješno je uspoređivati ta dva osjećaja, jer ono što je osjećala prema Jeffu bilo je plitko i površno u odnosu na ono što je večeras osjetila u Cordovom zagrljaju.

Cijeli je sat ležala mirno, maštajući o tome kako bi bilo kad bi natjerala Corda Hardinga da se zaljubi u nju. Kako bi bilo da za njom teži iz ljubavi, a ne iz želje za privremenom vezom?

– Ne – šapnu sama sebi u tami – to mi nikad ne bi pošlo za rukom!

A ako ipak uspije? Ako u njemu razbudi osjećaje koji bi sadržavali i nešto više od tjelesne želje? Kad je uložio toliko truda da dobije ženu za jedan vikend, kako bi bilo kad bi se želio oženiti njom?

Ponovo osjeti uzbuđenje koje je svojim milovanjem te večeri probudio u njoj. Takva je igra s njim vrlo opasna.

Dok bi ga poticala da se zaljubi u nju, morala bi upotrijebiti svu snagu da zadrži vlast nad sobom. Vrlo bi se lako moglo dogoditi da i sama upadne u vrtlog. Čim bi postao svjestan njezine slabosti, iskoristio bi je da postigne ono što želi. Ne smije dopustiti da otkrije istinu dok ne odgonetne može li u njemu razbuditi ljubav prema sebi.

Nijedan je drugi muškarac nije uzbudio tako. On je u njoj pobudio nepoznate osjećaje i otkrio smjelost o kojoj nije ni slutila.

Hajde spavati, Savannah! Možda će ti se ujutro vratiti razum, pa ćeš uvidjeti kako si večeras bila luda!

Nakon još nekoliko razboritih riječi upućenih samoj sebi poslušno je sklopila oči i zaspala.

Ali svjetlo novog dana nije joj vratilo toliko potreban zdrav razum. Naprotiv, probudila se puna očekivanja divnih doživljaja. Kad god bi pošla kraj zrcala, nasmiješila bi se samoj sebi.

Glupa si, djevojko, razmišljala je opominjući samu sebe. Nećeš uspjeti. Ti ćeš se njemu predati na milost i nemilost, a ne on tebi!

Zaricala se da će biti oprezna. Zavodit će Corda na nježan, dobro promišljen način, mameći ga njegovom željom za tjelesnim užitkom s njom. Bila joj je smiješna pomisao na to da bude zavodnica. Nikad još nije

svjesno igrala tu ulogu, ali sad ju je pomisao na to da bi mogla iskušati svoje čari na Cordu silno privlačila. On je bio prvi koji ju je zaista izazivao da učini sve kako bi ga osvojila.

Znala je opasnosti koje joj prijete u toj igri, ali Cord je obećao da neće upotrijebiti silu, i sve dotle dok u njegovom zagrljaju bude mogla zadržati razum, bit će sigurna. Tjerala je od sebe pomisao o tome što bi se moglo dogoditi ako u takvom trenutku ipak izgubi vlast nad sobom. Nešto duboko i žensko u njoj opominjalo ju je da će sve te lijepe igre završiti ako mu dopusti da je osvoji. Ako ga do tog trena ne navede na to da se ozbiljno zaljubi u nju, bit će izgubljena.

Dok je zakopčavala žutu svilenu bluzu, začu kucanje na vratima i uzbuđeno skoči. Znala je tko je. Svi planovi što ih je te noći skovala učine joj se nemogući i neizvedivi. Nije zavodnica i neće uspjeti. To je vještina kojom vladaju male, krhke plavuše, a ne visoke, jake poslovne žene, koje nikad nisu osjetile slasti trenutka kad im se muškarac baci pred noge.

– Hrabro, Savannah! – šapnu sama sebi, gurajući košulju u uske traperice. – Već si pet godina u personalnom odjelu i naučila si ponešto o tome kako valja postupati s ljudima!

Priđe vratima i polako ih otvori.

– Dobro jutro – veselo je pozdravi Cord. – Spremna za doručak?

– A gdje si ti odsjeo? – zapita ga prvo što joj je palo na um kad ga je ugledala.

Bio je odjeven u tamnosmeđu košulju zavrnutih rukava i izvrsno skrojene hlače koje su isticale njegov vitak stas. Gusta, crvena kosa bila mu je još mokra od jutarnjeg tuširanja. Uistinu je zgodan, pomisli Savannah.

– Dvije sobe dalje. Poigravao sam se s mišlju da recepcionaru kažem kako si moja odbjegla žena i zatražim da me smjesti u tvoju sobu, ali čak i ja sam se plašio ispada koji bi ti bila kadra učiniti.

– Uvjeravam te da bih digla paklensku buku. Ne sjećam se dogovora da ćemo zajedno doručkovati.

– Možemo li krenuti sada kad to znaš? Ujutro sam vrlo gladan, a ako brzo ne utažim glad, postajem mrzovoljan.

– I ja sam gladna. Čini se da je pretjerana želja za jelom jedna od brojnih kazni za visoke i snažne ljude.

Izišla je u hodnik i zatvorila vrata, s osjećajem da je iza sebe ostavila uvjetnu sigurnost logora da bi krenula u prve borbene linije.

– Još ću se umisliti zbog toga što si ovako spremno prihvatila moj poziv.

– Prihvatila bih ga još radije kad bi se potrudio da me lijepo pozoveš umjesto da se jednostavno pojaviš na mojim vratima i pitaš me jesam li spremna.

– Čini mi se da na tebe bolje djeluje kad sam malo odlučniji. Uzgred rečeno, volim što si visoka. Drago mi je kad uz mene u krevetu leži žena koja se neće izgubiti među plahtama. I zato ću te sa zadovoljstvom dobro hraniti.

– Još jedna takva primjedba – odbrusi mu ona, porume-

njevši od bijesa – i jest ćeš sam!

– Oprosti – reče Cord, ali to nije zvučalo kao isprika. – Drago mi je što si od onih koji rano ustaju. Bojao sam se da ću te morat izvući iz kreveta. I u tom smo slični, je li? – Zastao je nasred stepenica i privukao je k sebi. – Dobro jutro, draga. – Sagnuo se da je poljubi u lice koje je okrenula prema njemu.

– Pazi! – viknu ona, preplašivši se da će izgubiti ravnotežu.

– Ne boj se – nasmiješio se Cord. – Nikad ne bih dopustio da padneš. – Poljubio ju je tako da je ostala bez daha. – Ovako bih bio učinio čim si otvorila vrata, ali sam se bojao da ćemo zakasniti na doručak.

– A jelo ti je mnogo važnije? – kiselo promrmlja ona.

– Možda bi ti bilo draže da se vratimo u sobu? – zapita on, znatiželjno je promatrajući.

– Ne!

Nasmijao se vodeći je prema blagovaonici obasjanoj suncem.

– Propustila si veliku priliku da uživaš u jednom od najboljih omleta kad si neku večer pobjegla ne dočekavši doručak.

– Nisam pobjegla – odgovori ona. – Nikad nisam ni namjeravala platiti onaj dug, i to si mogao znati. Ne bi ga platila nijedna žena koja drži do sebe.

– To je samo pitanje vremena, draga – ispravi je, pridržavši joj stolicu. – Platit ćeš to ovako ili onako. Što ćeš uzeti za doručak? – dodao je prelazeći s jedne teme na drugu kao da su mu jednako važne.

– Nadam se da ćeš me poštedjeti svoje osvetoljubivosti – odgovori Savannah posegnuvši za jelovnikom.

– Ali, draga, zar je osvetoljubivo željeti ono što mi pripada? – upita on strpljivo kao da ima posla s razmaženim djetetom. – Moraš biti poštena prema nama oboma i priznati to. Hoćemo li uzeti omlet? – Savannah potvrdo kimnu glavom. Kako da počne ostvarivati svoj plan kad je on u svakom trenutku gospodar situacije? – Bilo bi mi draže kad se ne bi ovako mrštila na mene već od rana jutra – nastavi Cord. – To je nesumnjivo jedan od mojih hirova, ali više mi se sviđa tvoj smiješak nego mrgodno lice.

– Morat ćeš se naviknuti na nj budeš li me i dalje uporno slijedio.

– Vidiš, možeš mi se nasmiješiti kad želiš.

– Ne zanosi se, jer ovo je takozvani kiseli smiješak – odgovori ona svisoka, odmah se uozbiljivši.

– Uzimam ono što zasad mogu dobiti – reče on smireno. – Možda će mi kroz nekoliko dana poći za rukom da izazovem topliji smiješak.

– Što to misliš? Koliko dugo namjeravaš ostati u Carmelu, Corde?

– Kad sam se sinoć vratio u sobu, shvatio sam da će izvođenje mog plana možda potrajati duže nego što sam mislio u početku.

– Nisi očekivao da ću te sinoć otjerati, je li? – zapita ga s očitim zadovoljstvom.

– Odlučio sam uzeti dopust kao ti – nastavi on kao da nije čuo njezinu primjedbu. – Provest ću dva tjedna s tobom u Carmelu, zlato. Svejedno kamo

ideš ili što činiš, bit ću uz tebe od početka do kraja.

VI

Savannah je trenutak šutke promatrala svoga mučitelja.

– Pa ne možeš – reče napokon – jednostavno uzeti dva tjedna dopusta ovako naprečac. Ta ti si direktor.

– Baš zato i mogu – nasmije se on. – Taj položaj ima određene povlastice.

Očito je sa zanimanjem očekivao kako će na nju djelovati vijest da će ostati ovdje za vrijeme cijelog njezinog dopusta.

– Pravi optimist kakav sam ja nikad ne gubi nadu da će naći izlaz iz krize – reče ona s izazovnim smiješkom.

To je zapravo istina, dodala je tiho u sebi. Ima plan za napad. Njezin će joj protivnik ostati nadohvat ruke cijela dva tjedna. Vrijeme je da iz obrane prijeđe u napad.

– Vrlo dobra filozofija – potvrdi on. – A ja sam donekle očekivao kako ćeš najaviti namjeru da otputuješ u nepoznatom smjeru.

– Nešto u stilu »ovaj grad nije dovoljno velik za nas dvoje«?

– Nešto u stilu panike – ispravi je Cord.

– Potcjenjuješ me – odgovori ona hladno.

– Kako to možeš reći? Već si mi jedanput pobjegla.

– *Nadaš li se* da ću pobjeći? – zapita ga, nagnuvši glavu na stranu.

– Ne – brzo zaniječe on, nasmijavši se. – Bit će mi mnogo lakše ostaneš li na jednome mjestu.

– Ne ostajem zato da bi tebi bilo lakše, nego zato jer ti ne želim dopustiti da mi pokvariš odmor.

– Nadam se da ću ti ga uljepšati.

– A ja se nadam da ću ti dokazati kako me nemaš u svojim šakama – reče ona odlučno.

– Ne želim te imati u šakama. Više mi se sviđa da te imam tamo gdje si bila sinoć – nasmija se Cord pa ušuti, s očitim zadovoljstvom promatrajući kako joj krv navire u obraze. – Što bi željela da radimo poslije doručka? – nastavi mirno.

Moram početi s ostvarivanjem svoga plana, pomisli Savannah. Moram učiniti nešto što će u njemu pobuditi zanimanje za mene kakvo ja osjećam prema njemu. Nešto što će ga natjerati da me želi dulje od jednog vikenda. Cord Harding me mora smatrati nečim više od prolaznog izazova ili moram sama shvatiti kako nema nade da produbim njegove osjećaje.

Kakve ono stare iskušane metode primjenjuju žene da bi privukle muškarca i ispitale dubinu njegove strasti? Onda se dosjeti: ljubomora! Pokušat će ga učiniti ljubomornim i promatrati kako će to djelovati na nj.

– Ne znam što ću raditi jutros – odgovori ona naposljetku ravnodušno. – Očekujem telefonski poziv od Erica.

– Lijepo – odgovori on također ravnodušnim tonom. Uvjeren sam da ćemo nas troje za vrijeme jutarnje šetnje lako naći predmet za razgovor.

Nije reagirao onako kako bih željela, pomisli Savannah. Da bar u tim sivozelenim očima može pročitati što misli!

– Nisam te pozvala da nam se pridružiš – reče glasno.

– Hajde, hajde – opomenu je on, s užitkom promatrajući tanjur koji je konobar stavio pred njega. – Nećeš valjda biti neuljudna prema prijatelju koji ti je došao u posjet.

– Ako time misliš na sebe, onda hoću. Znam da ćeš shvatiti. Sad kad u mom životu više nema Jeffa, ne smijem gubiti vrijeme, već moram naći zamjenu. Više nisam posve mlada.

– Nadam se da već ne razmišljaš o vjenčanju s jadnim Ericom. Nakon prvog sastanka!

– Žena mora uvijek tražiti. Eric bi možda mogao biti samo kratka veza za vrijeme dopusta, ali postoje mogućnosti i za više.

– Razumijem – reče Cord suho, zamišljeno proučavajući njezino mirno lice. – A zašto tako ne razmišljaš o meni, pa da počnemo istraživati... mogućnosti.

– Ne. Ti si mi već jasno pokazao da ti je dovoljan jedan vikend – odgovori Savannah, odmahnuvši glavom. – Osim toga, Eric je vrlo privlačan i ima mnogo uspjeha u trgovini nekretninama i dako dalje.

– Oh, to nisam znao. Sinoć sam sjedio predaleko da bih čuo vaš razgovor.

– Da, on je iz okolice San Francisca, a oni iz Sjeverne Kalifornije sposobniji su od nas iz Južne Kalifornije.

– Mislim da ti se taj Eric sviđa zato jer te podsjeća na Jeffa Paintera. Ali griješiš ako jednog pogrešnog čovjeka pokušavaš zamijeniti drugim pogrešnim čovjekom.

Savannah se iznenadi što je zapazio površnu sličnost između Jeffa i Erica baš kao i ona. Onda slegnu ramenima i nasmiješi se.

– Dovoljno sam odrasla da sama biram muškarce. Hvala na savjetu. Kad mi bude potreban, zamolit ću te za nj. – Ona odloži vilicu i ubrus. – A sad ću se, ako nemaš ništa protiv, vratiti u sobu. Nadam se da ćeš provesti ugodan dan kao i ja.

– Nema razloga da mi ne bude lijepo, jer ću neprestano biti uz tebe.

– Možda ću predložiti Ericu da se nekamo odvezemo autom – zaprijeti ona. – Tad ćeš nas slijediti malo teže...

– Ne znam. Kamo biste se mogli odvesti? Kroz Del Monte Forest do Seventeen-Mile Drivea? Ili do Montereya? Te su ceste zavojite, pa bih vas lako držao na oku. Još nisam vratio auto u rent-a-car. Bilo bi ti nezgodno objašnjavati Ericu zašto vas slijedim, ali imam bolju zamisao, ako si odlučila s njim provesti dan. Ostanite u Carmelu, a ja ću se neopažen držati u pozadini. Bit će bolje i za tebe i za mene. Što kažeš na to?

Ona se ozbiljno namršti, pitajući se kako zamišlja ostati nezapaženim kad je tako visok i crvenokos.

– Daješ li mi riječ da nam nećeš dosađivati? – zapita ga.

– Neću vam smetati sve do deset sati navečer kad se moraš vratiti meni – reče on sa smiješkom koji mu je ozario cijelo lice.

– Očekuješ li da ću se opet tako rano vratiti kući? A ako odlučim ostati duže s Ericom? – zapita hladno, podigavši obrvu.

– Dakako da ćeš se vratiti. Osnovno u mojoj taktici jest to da se osiguram da mi svake večeri zaželiš laku noć u mom zagrljaju.

Cord je posegnuo za zadnjim komadićem kruha, kao da ga uopće ne zanima što će ona reći.

Savannah je progutala ono što joj je bilo na vrhu jezika i najsrdačnije mu se nasmiješila, pa ustala i okrenula se da ode.

– Savannah! – dovikne joj on, opasno mekim glavom.

– Da?

– Shvaćaš li da mislim ozbiljno? Ne bih želio da stekneš krivi dojam samo zato jer sam ti dopustio malo slobode.

– A kako bih to mogla? Bio si vrlo jasan – odgovori mu ona hladno, čekajući.

– Samo sam se želio uvjeriti u to. Načas mi se učinilo da u tim tvojim zanimljivim očima vidim onakav pogled kakav si imala one večeri dok smo kartali. Kao da si mislila da još i sad igramo.

– Ne igramo li? – zapita ga kiselo.

– Samo u jednom pogledu, zlato – reče on polako. – Ja ću ponovno pobijediti.

Ona je izašla iz blagovaonice, ne osvrnuvši se, dostojanstveno uzdignute glave.

Ostatak dana nalikovao je na lov mačke i miša. Katkad je bila vrlo uznemirena zbog toga. Kao što je obećao, Eric je telefonirao, pa su zajedno proveli prijepodne u šetnji plažom, a kad su se poslije podne ponovno sastali, obilazili su po gradiću bezbrojne butike i trgovine sa suvenirima u glavnoj ulici Carmela.

U tako malome mjestu Cord se vrlo lako u toku dana bezbroj puta našao u njihovoj blizini. Savannah bi izašla iz neke trgovine, Eric iza nje, i malone bi se sudarili s Cordom koji je upravo ulazio. Ili bi proučavala kakav predmet od keramike i ispod oka vidjela kako Cord kupuje neku sitnicu za tezgom. Povremeno bi im veselo domahnuo s druge strane ulice kao stari prijatelj.

– Nije li to onaj čovjek kojeg smo sreli u hodniku kad sam vas sinoć dopratio u hotel? – zapita Eric jednom prilikom kad je Cord ušao u trgovinu sa suvenirima.

– Jest. Vjerojatno traži ono što je sinoć spomenuo – odgovori ona hitro, pitajući se što Cord zapravo namjerava.

Na njemu nije opažala da mu smeta što je s Ericom. Strpljivo je čekao svoj trenutak, i to je jasno govorilo o njegovoj samouvjerenosti, no nije nazrela ni traga ljubomore.

U jednom je trenutku namjerno dotakla Ericovu ruku, i on je odmah uhvati za prste, nasmiješivši joj se zavodnički. Njezin joj je novi znanac postao već malo dosadan, ali se trudila da bude sasvim blizu njega kad im se Cord približavao. Pažljivo je promatrala njegov pogled, ali u njemu je otkrila samo smiješak.

Pred večer su opet otišli do plaže. Puhao je vjetar. Eric je veselo pričao, ali ona nije bila zadovoljna, premda je bila uvjerena da će je pozvati na večeru. Znala je da joj je potrebna njegova pomoć i da mora manipulirati sa dva muškarca kako bi kod jednoga postigla željeni cilj. To joj je smetalo, a osim toga

pomalo ju je i grizla savjest zbog Erica.

Usprkos svojim sumnjama i dvojbama, u deset sati navečer je na Ericov nagovor plesala s njim u plesnoj dvorani svoga hotela. Bila je napeta, jer je svakog trena očekivala da se Cord pojavi i podsjeti je na to kako je došao njegov trenutak. Svaka joj se minuta činila vječnošću, ali neprestano se smiješila i trudila da bude prijazna prema Ericu. Cord se nije pojavljivao.

– Želite li da izađemo udahnuti malo svježa zraka? – značajno se nasmiješio Eric u deset i petnaest. – Ovdje je zagušljivo, a vani puše povjetarac s mora i sja mjesečina, kao stvorena...

– Za što? – zapita ona vedro.

Zapravo nije željela izaći s njim na terasu, ali pomisli kako bi to bio mudar potez u njezinom planu.

– Pođimo vidjeti za što! – predloži on, vodeći je prema vratima terase.

Na licu mu ugleda onaj poznati muški izražaj očekivanja i nade i točno je znala što će se dogoditi vani. Samo da se Cord pojavi na vrijeme i zatekne ih kako se ljube!

– Proveo sam vrlo lijep dan, Savannah – reče Eric, milujući je po potiljku.

Vjerojatno je mislio da će je time uzbuditi, a ona je željela samo da se odmakne od njega. S uzdahom se suzdržala i odgovorila mu ono što je očekivao. Ali gdje je taj Cord? Zacijelo je već deset i pol sati.

– I meni je bilo lijepo, Eric. Odmor mi je prekrasno počeo u vašem društvu. – Ona prikrivenо zijevnu. – Ovo je vjerojatno posljedica morskog zraka i naše duge šetnje. Oprostite.

– Opet ste pospani – nasmijao se on, približivši joj usne. – Možda je vrijeme da pođete u krevet – dodao je pa je poljubio. Primila je Ericov poljubac, čudeći se što ne osjeća nikakav užitak u njegovu zagrljaju. Ako Cord nije postigao ništa drugo, uspio mi je pokvariti užitak prosječnih poljubaca na mjesečini, pomisli. – Vi ste vrlo zanimljiva žena, Savannah – nastavi Eric, prišavši joj bliže da bi produbio poljubac koji joj je počeo biti mučan. – Drago mi je što sam vas upoznao.

Svojim je usnama trljao rub njezinih; a ona je željela samo da se oslobodi iz njegova zagrljaja. A što ako je kratko vrijeme provedeno s Cordom uništilo u njoj i više od obične želje za poljupcem? Što ako se njezin crvenokosi progonitelj tako neizbrisivo uvukao u njezinu svijest da će uvijek sve druge muškarce uspoređivati s njim?

Ne, pomisli žestoko, Cord Harding neće pobijediti u ovoj igri! Mora ga naučiti da razlikuje ljubav od požude!

– Pozvao bih vas u kuću, ali, na žalost, moji su prijatelji večeras tamo – reče kao da od nje očekuje neko rješenje.

– I nadate se da ću ja ponuditi svoju sobu? – zapita ona, pitajući se u sebi jesu li suvremeni muškarci nepažljivi prema ženama samo zato jer ih više ne štiti obitelj kao u staro vrijeme.

– Pa... pomislio sam... – promrmlja on s izražajem očekivanja, očito pogrešno tumače-

ći smiješak u njezinim očima kao strast.

Savannah je zaustila da mu jasno i glasno reče kako se ne namjerava upustiti u ljubavni odnos s njim, premda joj je bilo ugodno u njegovu društvu, ali se brzo predomislila jer je na vratima terase ugledala Corda. Sad je bila prilika!

– Ja... nisam sigurna, Eric – reče oklijevajući. – Napokon, tek smo se upoznali i...

Gledala ga je zavodnički, kao da očekuje njegovo navaljivanje. Željela je da je još jedanput poljubi u pravi trenutak.

– Mislim da bi nam bilo lijepo zajedno – nasmiješi se Eric ohrabrujuće, nagnuvši se prema njoj da bi je poljubio u njena ponuđena, lagano otvorena usta.

Savannah pomisli kako će se poslije pobrinuti da u njega izbriše pogrešan dojam. U ovom trenutku bilo joj je važno samo jedno: da Cord vidi kako je Eric grli!

Dok ju je Eric grlio, mislila je samo na to vidi li je Cord u njegovu zagrljaju. A onda ga je ugledala preko Ericova ramena: približavao im se preko terase. Izražaj lica bio mu je ravnodušan, i to ju je razočaralo. Nije ljubomoran!

– Ah, tu ste, gospodo Emery – veselo reče Cord, zaustavivši se pokraj zbunjenog Erica, koji je naglo pusti iz zagrljaja. – Recepcionar vas posvuda traži. Rekao sam mu da ću vam predati poruku ako vas vidim.

– Kakvu poruku? – zapita ona sumnjičavo, jer mu je izražaj lica bio odviše nedužan.

– Telefonirao je vaš muž i javio da će stići sutra ujutro avionom u šest i trideset – odgovori Cord.

Samo je ona opazila natruhu zluradog smiješka u njegovu pogledu.

– Njezin muž? – zaprepašteno poviče Eric.

– Što? – izusti Savannah jednako iznenađena. Bijesno pogleda Corda, a onda se okrenu prema Ericu koji se brzo odmaknuo od nje. – Slušajte me, Eric – reče oštro, nestrpljiva zbog njegova kukavičluka.

– Rekli ste da niste udani! – optuži je on, ne osvrćući se na Corda. – Stiže u šest i trideset! Točno bi nas zatekao u krevetu! Vjerojatno ste tražili malo zabave do dolaska vašeg muža, ali nije pošteno što ste mene iskoristili ovako!

– Oh, šutite, molim vas! – sikne ona kao guja, svjesna da Cord žudno guta svaku riječ. U tom je trenutku poželjela vikati na njega umjesto na Erica. – Zapravo ste vi htjeli iskoristiti mene! Željeli ste da vas pozovem u svoju sobu!

– To je bilo prije nego što... – pobuni se Eric, uzmičući pred njezinim sve žešćim gnjevom.

– Ne pretvarajte se da ste imali poštene namjere! – okomi se ona na njega. – Ozbiljno sumnjam da ijedan od vas dvojice zna značenje riječi »poštenje«! – dodala je, uključivši i Corda u svoju tiradu. – Obojica ste ista. Lovite sve što možete, samo ako ne morate platiti previsoku cijenu. Dovoljna vam je ljubavna veza za jedan vikend ili odmor! Malo zabave i gotovo! Idite obojica do vraga, i to zajedno, jer putem imate o čemu razgovarati! Doživjeli ste

mnogo pustolovina, ali kladim se da vas je većina žena posve zaboravila. Kad su muškarci tako slični, teško ih je razlikovati i pamtiti. Samo naprijed, Eric, nestanite kukavički u noći! Nije mi stalo – zaključi Savannah, ljutito udarivši nogom o tle.

Posve zatečen njenim bijesom, Eric je odmaglio s terase.

– Ja sam još ovdje – reče Cord, dok je ona ljutito gledala za bivšim udvaračem. – Neću pobjeći, draga, ma koliko budeš vikala na mene.

– A ti bi se, Corde, morao stidjeti svojih laži! – Ponovo se okrenula prema njemu, podbočivši ruke. – Pogledaj što si učinio! Upropastio si mi večer!

– Upozorio sam te na to da ću se poslije deset sati umiješati. Kako možeš reći da sam ti upropastio večer kad sam te spasio od tvog nasrtljivog prijatelja?

– Prestani se glupo ceriti! – viknu ona zlurado. – Tko ti je rekao da sam ga namjeravala odbiti?

– Sada ti lažeš – nasmija se on dobroćudno, pogladivši je nježno po obrazu i pretvarajući se da nije opazio kako je okrenula glavu. – Vidio sam tvoj pogled, nisi se uopće uživjela u Ericov poljubac.

– Odakle znaš? – upitala je izazovno.

– Da si nešto osjećala, bila bi zaklopila oči, a ne bi promatrala mene. Zatim... no nije važno. Dovoljno je ako kažem da sam ti učinio uslugu, a osim toga, već je davno *prošlo deset,* draga – podsjeti je kao da je slučajno zaboravila na vrijeme. – A jasno sam ti rekao da ćemo ovu igri igrati po mojim pravilima. Valjda nisi očekivala kako ću ti dopustiti da ih prekršiš?

– Pravila igre! – ponovi ona prezirno. – Tako ti gledaš na sve, je li? Igra! Muškarci! Najradije više nikad ne bih vidjela ni tebe ni Erica! Nikad!

– Jesi li završila? – zapita je uljudno. – Jer ako jesi, iskoristit ću priliku da te upozorim na to kako se silno razlikujem od tvog prijatelja Erica i kako mi počinju smetati tvoje usporedbe s njim.

– Reci mi bar nešto u čemu se razlikujete?

– Osnovna razlika među nama jest ta što ja stojim ovdje i čekam da se smiriš, dok je on već davno otišao – nasmija se on zlobno.

– Tako? Jedina razlika koju ja vidim jest ta da si ti malo uporniji od njega.

– Ja sam *mnogo* uporniji, draga. Slučajno sam zaista čvrsto odlučio da dobijem ovu igru – reče pa je uhvati za ruku i snažno joj stisnu prste kad se pokušala otrgnuti. – Razlikujem se od njega i u drugome – dodao je značajno. – I sama si to mogla uočiti, jer sam ti dopustio da ga poljubiš.

– Nisi mi ti dopustio da ga poljubim! Ja sam ga hrabrila na to, jer sam željela da me poljubi.

Vodio ju je prema vratima salona, pa je zdrav razum opomenu da mora nešto poduzeti ako ne želi da je odvede ravno u krevet.

– Vidio sam kad si izašla s njim i želio sam ti dati malo vremena da nas usporediš i uvjeriš se kako zaista pripadaš samo u moj zagrljaj...

– Dok mi budeš dopuštao da

radim usporedbe do deset navečer, nekako ću preživjeti, premda me progoniš, jer ćeš se naposljetku zamoriti od te igre. Domišljata žena može učiniti štošta i prije deset sati.

Zar zaista nema nade, pitala se žalosno. Nije li bar malo ljubomoran?

– Zaboravi to! – spremno odgovori Cord, pogledavši je iskosa. – Pomalo otkrivam da mi se ne sviđa uloga strpljivog ljubavnika. Ako želiš zadržati pravo koje sam ti dao da izabereš mjesto i vrijeme našeg vikenda, bilo bi bolje da prestaneš davati nadu Ericu i njemu sličnima.

Savannah pogleda njegov profil, pitajući se je li joj pošlo za rukom da ga učini bar malo ljubomornim.

– Sve dok se vraćam u deset sati, igram po tvojim pravilima, je li tako? – zapita ga jetko dok ju je kroz salon vodio u predvorje.

– Upravo sam malo izmijenio pravila.

– To nije pošteno! – Ona prezirno frkne nosom, shvaćajući da mora smjesta nešto poduzeti.

Odlučno ju je vodio prema stubištu. Jednom je nogom stao na prvu stepenicu i opazio da Savannah oklijeva.

– Što je sad – – zapita je nestrpljivo.

– Nisam još spremna za povratak u sobu.

– Nisi? A što bi željela raditi? – zapita on podrugljivo.

Ispunjavalo ju je bijesom to što joj se ruga i u trenutku kad se ponovo priprema na zavođenje.

– Željela bih još nešto popiti – odgovorila je prvo što joj je palo na pamet. – Možda i malo plesati – dodala je ratoborno.

– Ovo je moj godišnji odmor. Zar si zaboravio?

– Nisam – odgovori on neočekivano blago pa je povede prema salonu. – Ovo je i moj godišnji odmor pa želim provesti i nekoliko romantičnih trenutaka. Nadam se da se više nećeš prepirati sa mnom.

– Neću, premda bih imala opravdanje za to.

Sjeli su za stol. Pretvarao se da nije čuo njezinu posljednju primjedbu. Naručio je piće, a kad su ispili nekoliko gutljaja, on je ustao.

– Rekla si da želiš plesati.

Oklijevala je, bojeći se opasnosti njegove blizine, ali nije imala izbora ako je željela otegnuti odlazak u sobu. Ustade i pođe za njim na plesni podij, na kojemu je nekoliko parova plesalo uz laganu, romantičnu glazbu.

Cord je obujmi onom iskusnom kretnjom koje se tako dobro sjećala od one večeri kad je plesala s njim. Gotovo odmah njezino se izdajničko tijelo počelo opuštati uz njegovo, kao da je prepoznalo rodnu luku. Osjetivši njezino pokoravanje, on je čvršće privije uza se i njenu glavu nasloni na svoje rame. Bila je svjesna svog zadovoljstva, ali zaista nije osjećala želju da se bori protiv njega. Pomisli kako joj tih nekoliko plesova neće nauditi i kako je ugodno u zagrljaju muškarca koji je dovoljno visok za nju.

– Vidiš kako je lijepo kad se prestaneš boriti protiv mene – šapnu joj Cord u uho, a njegov joj topli dah pomiluje kožu. – Zašto gubiš vrijeme s muškarci-

ma poput Erica? Nas dvoje ćemo biti sretni.

Ona uzdahnu.

– I Eric mi je rekao nešto slično – reče zamišljeno i osjeti kako se Cord ukrutio, pa se puna nade zapita je li ga napokon naljutila. – Muškarci lako obećavaju, ali žena u mojoj dobi već je naučila da razlikuje istinu od laži.

– Ako može. Nekim je ženama potrebno da ih u tome netko vodi.

– Netko stariji i mudriji?

– U ovom slučaju da. No upozoravam te, Savannah, da radi svog dobra više ne spominješ Erica. Za jednu si večer već odviše iskušavala moje strpljenje.

Njegovi snažni prsti polako su klizili po donjem dijelu njezinih leđa. Što mu sad prolazi glavom? Je li razdražen ili se u njemu zapalila iskra prave ljubomore? Snažan je i jak, ali dosad prema njoj još nije upotrijebio silu. Što će biti ako u njemu ipak probudi žestoku strast kakvu bi željela? Ponovo se igram s vatrom, opomenu samu sebe. Ali kako bih inače mogla otkriti ima li u njegovoj želji nešto dublje od izazova?

– Ovako je bolje – promrmlja on kad nije odgovorila na njegovu opomenu. – Volim tvoj brzi jezik, draga, ali za sve postoji vrijeme i mjesto.

Suzdržala se od odgovora na tu primjedbu, i on je nagradi stiskom. Postajem ovisna o tim stvarima, pomisli ona bijesno.

Skupina gostiju bučno se opraštala odlazeći iz salona i to je navede da ponovo počne razmišljati o svojim namjerama. Cord joj se smiješio i gledao je pogledom punim očekivanja, koji joj je jasno govorio o čemu razmišlja. Lagano je zadrhtala ali se odmah smirila i počela ostvarivati svoj naum.

– Ako nemaš ništa protiv – predloži tiho, ne gledajući ga u oči – mislim da bih se sad rado vratila u sobu.

– Budući da cijeli dan željno očekujem taj trenutak, ništa mi nije draže – odgovori on zavodnički, malo promuklim glasom, od kojega zatreperi sve u njoj.

Do vraga, pomisli ljutito, pa ti si lovac, a ne progonjena divljač! Moraš se prestati ponašati poput divljači svaki put kad mu se u očima pojavi taj bljesak!

Bučno je društvo već izašlo iz salona. Neki od njih imali su sobe na njezinom katu. Bude li imala sreće, moći će to iskoristiti.

– Jesi li uznemirena, Savannah? – zapita Cord kao da je zadirkuje.

– Dakako da nisam. A zašto bih bila? Ja moram voditi brigu o našim večernjim sastancima, nije li tako?

– Možda sam te to pitao zato jer sam i ja malo uznemiren.

– Ti? – poviče ona, pogledavši ga iznenađeno. – Ne vjerujem. Nikada te nisam vidjela uznemirenoga.

Sjeti se kako on hladno i mirno pristupa svim problemima u poslu i odmahnu glavom da bi potvrdila svoje mišljenje.

– Mislim da sam malo zabrinut zbog tvoje odlučnosti.

– Misliš nakon onoga što si doživio sinoć? – zapita ga, sa zadovoljstvom se sjetivši toga.

– Nikad nisam dobro podnosio hladne tuševe. Posebno kad

znam da su posve nepotrebni – nasmija se.

Parove koje je Savannah prepoznala penjali su se stepenicama ispred njih dvoje. Sve je ovisilo o tome hoće li dobro proračunati vrijeme.

– Možda bih bila manje odlučna kad bih vjerovala kako postoji mogućnost da si *ti* uznemiren.

– Onda bi znala da možeš lakše zadržati vlast nad sobom, je li?

– Grozno si samouvjeren u svemu. I tako uporan, ne samo u ovoj ludoj igri koju me tjeraš da igram, nego i u poslu, u načinu na koji postupaš s ljudima, u svemu! – reče ona gorko.

– Čudno – nasmija se on veselo. – A ja isto mislim o tebi. Tebi se čovjek mora približiti nasilno ako od tebe želi poštovanje.

Ali Savannah ga više nije slušala. Svu je pažnju posvetila parovima koji su, smijući se, išli ispred njih. Ona vješto izvadi ključ iz torbice, čekajući priliku. Na vrhu stepenica svi su zastali, dogovarajući se u čijoj će sobi popiti još čašicu.

Kad je Cord krenuo da zaobiđe skupinu, Savannah se oslobodila njegove ruke i prošla s druge strane. Na trenutak je ostala sama.

Zaustavila se ispred svojih vrata i gurnula ključ u bravu. Osvrnuvši se brzo preko ramena, vidjela je kako je Cord zaobišao parove i krenuo prema njoj. Pogledi su im se sreli i u djeliću sekunde se shvatili. On je odjednom spoznao njenu namjeru, a ona je znala da će uspjeti.

Dobacila mu je topli, izazovni smiješak, ušla u sobu i zaključala vrata.

VII

Drugog poteza plana kako da Corda učini ljubomornim dosetila se idućeg jutra čim se probudila. Nije gubila vrijeme nakon tuširanja, nego je odmah nazvala recepciju i saopćila svoju molbu.

– Da, jednu crvenu ružu na dugoj stabljici. Neka iz cvjećarnice stigne večeras oko šest sati, molim. Neka ne zaborave pisamce. – Savannah je brzo razmišljala. Željela je nešto s pravom mjerom strasti. – Neka u njemu piše: »Strašno sam pogriješio. Postoji li još nada za mene?« i potpis »Jeff«. Jeste li zapisali? Dobro, bit ću vam vrlo zahvalna. Znam da je zahtjev malo neobičan. Da. Hvala.

Spustila je slušalicu, zadovoljno se smiješeći, upravo kad je začula kucanje.

Brzo je provjerila svoj izgled u zrcalu i krenula prema vratima. Dan je bio topao, pa je izabrala laganu pamučnu haljinu sa žutim i narančastim cvjetovima i sandale. Kosu je spustila niz ramena, pričvrstivši je samo češljevima iza uha.

Otvorila je vrata u trenutku kad je Cord namjeravao ponovo pokucati. Blistavo mu se nasmiješila.

– Dobro jutro, Corde. Jesmo li se ponovo dogovorili za doručak?

– Kako si pogodila? – zapita je on mirno, ušavši u sobu prije nego što je ona mogla izaći, pa zatvori vrata. – Ali prije nego što siđemo, moramo po-

razgovarati – dodao je otegnuto, mjereći je od glave do pete.

– O čemu? – zapita ga ona vedro, pokušavajući da prikrije neugodnost.

Uljudno mu je pokazala naslonjač a sama sjela na rub kreveta, promatrajući ga nedužnim pogledom.

– Želio bih ti reći da si sinoć gotovo do kraja iscrpla moju strpljivost – tiho reče Cord, naslonivši se i pažljivo proučavajući njezino lice. – Dovoljno je bilo što sam te zatekao kako dijeliš poljupce koje ja teškom mukom dobivam od tebe, ali tvoj kukavičluk pred tvojim vratima prelazi svaku mjeru.

– Tako? – zapita Savannah, gledajući ga sa zanimanjem, nagnuvši glavu na stranu. – Nisam znala da te toliko uznemirilo ono što sam učinila. Nisi ni zakucao ni lupao na moja vrata nakon toga.

– Jesi li željela da to učinim? – zapita je znatiželjno.

– Nisam – odgovori Savannah, zamislivši taj neugodan prizor.

– Znao sam da ti to ne bi bilo drago. Pustio sam te da uživaš u svojoj maloj pobjedi iz poštovanja prema tvom ponosu. Doimala si se tako sretnom zbog svog uspjeha da te nisam imao srca ražalostiti tražeći da me pustiš u sobu.

Ona je zatreptala očima, prikrivajući iznenađenje. Bila je uvjerena da izgred pred vratima nije učinio zbog svog vlastitog, muškog ponosa, a nije ni pomislila na to da je razmišljao o njezinim osjećajima.

– Vrlo si ljubazan – odgovorila mu je malo podrugljivo, ali u dnu duše mu je vjerovala.

– Da, počinjem misliti da jesam. Ljubazno sam ti dao vremena i slobodu, a ti si to zlorabila. Bit će bolje ako ti malo skratim uzde, inače više neću moći upravljati tobom.

Nije se pomaknuo, ali ona osjeti želju da pobjegne. Morala se silno svladavati da ostane sjediti, premda je na licu zadržala uljudno podrugljiv izražaj.

– Što? Zar ponovo mijenjaš pravila igre? Ne znam kako možeš očekivati da u toj igri budem korak ispred tebe ako se služiš tom taktkom.

– Ne zanima me da igram poštenu igru. Važno je da ću u njoj pobijediti. Mislim da sam to već rekao. Pravila moram ponovo mijenjati samo zato jer si se trudila da iskriviš ona postojeća. Jučer sam imao vrlo težak dan.

– Jadni Corde! – reče Savannah sućutno.

– Točno. Ali ne namjeravam provesti još jedan takav dan. – Ona je sumnjičavo čekala, pitajući se što slijedi. – Zaključio sam da ću te bolje salijetati budemo li i dane provodili zajedno. Nije se pokazalo dobrim što sam te morao slijediti iz daljine i promatrati kako očijukaš s drugim muškarcem.

Zacijelo znak ljubomore, pomisli ona veselo.

– Mislim da to još nisi zapravo ni iskušao – oprezno se usprotivila.

On iznenada ustade. Savannah se prestrašila i skočila na noge, pokušavajući da se udalji od njega. Nije se doimao ljutito, nego hladno i odlučno.

– Slušaj, Corde... – zausti, smirujući ga kad je krenuo prema njoj.

– Slušaj, Savannah – oponašao ju je, uhvativši je za ruku i privlačeći je polako k sebi. – Dopusti da ti dam nove, promijenjene upute.

– Ne želim ih čuti! – branila se hrabro, usprkos njegovim snažnim prstima na njezinim ramenima.

Smiono ga je gledala, znajući da mora biti oprezna.

– Dane u Carmelu provodit ćemo skupa – poče on brzo, ne osvrćući se na njezino protivljenje. – Više nećeš sklapati slučajna poznanstva kao ono s Ericom i posvetit ćeš mi svu svoju pažnju, kako bih mogao napredovati u nastojanju da mi platiš sve što mi duguješ. To je jednostavno i jasno, je li?

– Vrlo – priznala je ona jetko, znajući da joj je baš takva prilika potrebna.

Cordovi su planovi služili njezinoj i njegovoj svrsi. Bilo joj je potrebno vrijeme da bi našla zajedničko tlo među njima, nešto na čemu će graditi nešto više od obične ljubavne veze.

Cord je privuče sasvim blizu i približi svoje usne njezinima. Dugo i strastveno pritiskao joj je usne. U njoj se budila želja koja nije mogla odoljeti njegovoj privlačnosti. Onda je on podigao glavu i pogledao je.

– Podsjeti me da nakon povratka na posao u tvoj dosje pribilježim: »Razumije i dobro slijedi upute« – reče on.

– Odakle znaš da ćeš to moći pribilježiti? – zapita ga, nagnuvši se natrag i oslonivši se o njegove ruke. Smiješila mu se izazovno.

U zlaćanim očima čitao joj je odlučnost da ne bude sasvim poslušna.

– Naučit ćeš raditi ono što ja kažem – reče joj Cord prijeteći pa prstima čvršće stegnu njezin meki struk. – Naposljetku, sad ću ja preuzeti brigu o tome da te vodim i upućujem. Kako bi mogla pogriješiti?

– Ali ako...

– Budi oprezna, Savannah. Nisam uzaludno crvenokos.

– Prijetiš li mi, Corde? – zapita ga podrugljivo.

– Vrlo si bistra, draga. Dakako, prijetim ti. To se zove metoda zastrašivanja. Nisi znala? Ili se to možda ipak uči na tečaju za rad u personalnom odjelu?

– Samo kao primjer zastarjelih metoda koje se više ne primjenjuju.

– Zato jer su tako djelotvorne. Sad hajdemo na doručak! Znam da si gladna, a svoje male juriše možeš nastaviti i uz doručak. – On je uhvati za ruku pa je povuče u hodnik. – Nakon jela možeš mi pomoći da nađem nešto što bih mogao objesiti nad kamin u dnevnoj sobi – dodao je, zaključavajući vrata njezinim ključem.

– Jesi li to mislio ozbiljno? – zapita ga iznenađeno, sjetivši se da je o tome govorio one večeri kad ju je Eric dopratio do sobe.

– Jesam. Vidjela si kuću, doduše kratko. Trebalo bi naći neki španjolski motiv koji bi se slagao s unutrašnjom dekoracijom. Tako mi je rekla dekoraterka.

– A kad si se uselio u tu kuću? – upita ona sjetivši se lijepog pokućstva presvučenoga kožom i greda na stropu.

– Prije dva mjeseca. Ali otpustio sam dekoraterku prije nego što je završila posao, jer mi se sve činilo previše ukočeno.

Ja sam želio kuću, a ne izložbeni prostor. Posljednje što mi je rekla bijaše to da stavim nešto iznad kamina kako bih pokrio veliku bijelu zidnu plohu. U Carmelu bismo možda mogli nešto naći, a znam da ti imaš vrlo dobar ukus.

– Odakle znaš? – zapita ga iznenađeno, dok su ulazili u blagovaonicu.

– Da, imaš izvrstan ukus za sve, osim za muškarce – nasmija se Cord, pridržavajući joj stolicu. – Ali kada te i u tome izvježbam do savršenstva, moći ću se u svemu pouzdati u tebe.

– Nešto sam te pitala, Corde – ustrajala je Savannah.

– O tome odakle znam da imaš dobar ukus? Budući da je ukus nešto osobno, vjerojatno bi bilo bolje da sam rekao kako se tvoj ukus poklapa s mojim.

– Corde!

– U tebe se najviše divim tome, draga moja Savannah, da kad jednom kreneš određenim putem, ideš do kraja. Dobro, zadovoljit ću tvoju znatiželju. Odakle znam kakav imaš ukus? Znam da se lijepo odijevaš, znam da voliš klasičnu glazbu, Mozarta i Vivaldija, dobra vina, da čitaš znanstvenu fantastiku i dobre stare pustolovne romane...

– Odakle sve to znaš? – zapita Savannah, zagledavši se u njega i posve zanemarivši jelovnik.

– Djelomice iz vlastitog promatranja – poče on polako, s poznatim bljeskom u sivozelenim očima.

– A ostalo? – upitala je, sumnjičavo se namrštivši.

– Postavio sm tu i tamo nekoliko diskretnih pitanja onima koji te poznaju.

– Želiš li mi reći, Corde, da si se raspitivao o tome što volim i što ne volim? Da si s mojim prijateljima razgovarao o meni?

Nije znala mora li biti bijesna ili iznenađena.

– Bio sam vrlo diskretan, uvjeravam te. Imaj povjerenja u mene.

– Povjerenja? – podviknu ona. – Zaslužio si da ti ovu čašu hladne vode izlijem na glavu!

– Suzdrži se, draga – savjetovao joj je s humorom. – Pomisli samo kakav bi to bio prizor...

– Mislim da bi taj prizor bio podnošljiv, bar u pogledu mene.

– Što? Misliš li da ti ne bi bilo neugodno kad bih te prebacio preko koljena i podigao ti suknju?

– Ne bi se usudio!

– Kao ni ti da me poliješ vodom – složi se on vedro.

– Nisam baš uvjerena u to! – reče Savannah. – Ali zašto te zanimalo što volim i ne volim?

Ona svjesno priguši tračak nade što ga je njegovo priznanje probudilo u njoj.

– Nikad se bez pripremа ne upuštam u neki pothvat.

– Znači, unaprijed si planirao ovaj vikend? Još prije Jeffovih zaruka? Ulažeš li uvijek takav napor u kratkotrajne veze?

– Ne.

Znala je kako će sve žrtvovati da postigne svoj cilj i osvoji ga.

– Misliš li da će vikend sa mnom biti nešto posebno?

– Doživljaj koji ću pamtiti.

Savannah je prikrila razočaranje kad je on ponovo navijestio da misli samo na kratkotrajnu vezu.

– Zaista vjeruješ da ću pristati na to?

– Vjerujem – potvrdi on, pa pogleda konobara koji im je prilazio.

– Bez primjene sile? – zapita ga ona ustrajno kad se konobar opet udaljio.

Željela je biti posve sigurna u to pravilo igre.

– Ako me ne budeš neopravdano izazvala.

Poslije se sjećala da joj je jutro vrlo ugodno prošlo usprkos neprestanoj napetosti.

– Sviđa li ti se ovo? – zapita je Cord kad su prije objeda svratili u trgovinu suvenirima, pokazujući joj metalnu skulpturu koja je predstavljala sunce na zalazu.

– Ne znam je li to ono što želiš. Dobro se doima ovdje u trgovini, ali neće osobito dobro pristajati u tvoju sobu – odgovori ona zamišljeno. – Ne moraš se žuriti. Ovdje ostajemo dva tjedna, pa se možemo odvesti do Montereya i pregledati tamošnje trgovine prije nego što se konačno odlučiš. Tamo je izbor mnogo veći nego ovdje.

Tek kad je to izgovorila, spozna da mu je zapravo otvoreno rekla kako se već pomirila s mišlju da će zajedno provesti godišnji odmor.

– Imaš pravo, imamo vremena – odgovori Cord, nasmiješivši joj se značajno i uhvativši je za ruku.

Objedovali su u malom švedskom restoranu. Svježe cvijeće na stolu podsjeti je na ružu koju će joj te večeri dostaviti u sobu. Hoće li crvena ruža i Jeffovo krivotvoreno pisamce u Cordovom pogledu izbrisati smirenu mušku samouvjerenost? Nakon onoga s Ericom mislila je da dovoljno poznaje Corda i da on zacijelo neće postupiti nasilno. Premda bi joj godilo da oštro odgovori na njezine izazove, jer bi to značilo da se počeo dublje zanimati za nju, bojala se njegove snage...

– O čemu razmišljaš? – upita je Cord iznenada, prekinuvši je u razmišljanju.

– O onoj knjižari preko puta – dosjeti se ona brzo. – Bilo bi zgodno da je posjetimo poslije objeda.

– Slažem se – reče on sa smiješkom, ali onda nastavi: – Jesi li zaista razmišljala o tome? Već sam naučio čitati iz tih tvojih zlaćanih očiju. – On značajno ušuti. – Uvjerem sam da me više nećeš moći zavaravati, draga, pošto te dobijem i potpuno upoznam.

– Corde! – poviče ona, malone se zadavivši zalogajem. – Da se nisi više usudio sa mnom ovako razgovarati na javnome mjestu! Nemoj misliti da ću ovako ponašanje podnositi zato što ti dopuštam da zajedno provodimo dane!

Povremeno ju je ovako uzbuđivao i uznemirivao svojom otvorenošću i drskošću.

– Kolike si muškarce uspjela zastrašiti ovako namrštenim licem i ljutitim glasom? Jadni Eric nije izdržao dugo! Jesi li ikad i Paintera opatrnula svojim oštrim jezikom?

– Namjerno si neugodan. Neću ti odgovarati na drska pitanja.

– Želim te upozoriti na prednosti što imaš ljubavnika koji neće podviti rep i pobjeći čim se razljutiš. – On se nasmija. – A sada me prestani ljutito gledati i jedi! Možda ćemo u knjižari naći neki novi roman Erla Stanleyja Gardnera.

– I ti voliš njegove romane? – iznenadi se Savannah.

– Rekao sam ti maloprije da nam se ukusi podudaraju. Kad ćeš mi početi vjerovati?

Na trenutak mu je pogled bio tako nježan i pun molbe, da je poželjela ispružiti ruku preko stola i dotaknuti ga. Kad bi bar imala čarobni štapić da ga ukroti i osvoji!

– Da ti vjerujem, Corde? Za jedan vikend?

– Da, za jedan vikend.

Čarolija trenutka odjednom nestade. Nije dopustila da se na njoj vidi koliko je razočarana. Skupila je svu snagu i zagledala mu se u oči s blistavim smiješkom na usnama.

– Idi do vraga!

– Takc si romantična, draga! – nasmiješi še on.

Knjižara je bila pravo mjesto da promijene predmet razgovora. Corda su zaista zanimale iste knjige kao nju. U razgledavanju novih izdanja vrijeme im je brzo prolazilo. Tiho su razgovarali o piscima, likovima i zajedničkim simpatijama u književnosti. Kupili su nekoliko knjiga i napokon izašli iz knjižare.

– Odnesimo ovo što smo kupili u hotel, pa prošećimo plažom – predloži Cord kad su prešli na drugu stranu uske ulice pune turista.

Savannah šutke kimnu glavom, iako ju je nešto u njoj opominjalo da bi plaža mogla biti neugodno poprište bitke. Primitivna tajanstvenost mora i elemenata slagala se s Cordovom primitivnom muškošću. Činilo joj se da ne bi bilo mudro spojiti to dvoje, ali nije mogla odoljeti iskušenju.

Pola sata nakon toga šetali su pješčanom plažom uz rub mora. Valovi su nalijetali na obalu.

– Ideš li često sama na godišnji odmor? – zapita je Cord nakon kratkotrajne tišine.

Uhvatio ju je za ruku i čvrsto joj stisnuo prste. Na sreću, imala je dovoljno duge noge da bi mogla držati korak s njim, jer se on nije osvrtao na to može li ona hodati tako brzo. Kretao se zdravim gipkim kretnjama velikog grabežljivca, očekujući da će ga pratiti bez pogovora.

– Posljednjih pet godina idem sama – odgovori, pitajući se što Cord smjera.

– Vrlo si nezavisna. – Pogleda je iskosa. – Predugo si uživala slobodu – dodao je zamišljeno. – Ili bih morao reći baš dovoljno dugo.

– Dovoljno dugo za što?

– Dovoljno dugo da bih te ja našao – objasni on uz nježan pogled.

– Zaista se mnogo trudiš da bi dobio jedan kratak vikend – primijeti ona, promatrajući jato galebova.

– Dovoljno me poznaš da znaš kako ne žalim truda da bih postigao ono što želim. A tebe zaista želim.

On iznenada zastane i tako je naglo privuče k sebi da je zamalo posrnula. Čvrsto je zagrli.

– Corde – poče ona odlučno, podigavši pogled prema njegovu licu, oduprijevši se pr-

stima o njegova ramena. – Ja neću...

Nije znala što bi rekla, znala je samo da se mora buniti.

– Šuti – šapnu on, grleći je jednom rukom, dok je drugom polako otvarao zatvarač njezine vjetrovke.

Prstima je kliznuo preko tkanine njezine bluze i po mekoći njezinih dojki osjetio da nema prslučić, pa je širom otvorio oči.

– Nemoj da te više ikada zatečem ovako nepristojno odjevenu u društvu muškarca! – zaprijeti joj napola u šali promuklim glasom.

– Misliš pošto prođe tvoj vikend?

– Znači li to da bi željela više od jednog vikenda provesti sa mnom? – zapita je zamišljeno.

– Očaran sam. Mislio sam kako će mi biti potrebna golema vještina nagovaranja da bih ubrao bar najmanji dio duga.

– Koristilo bi ti da se malo ohladiš u moru! – odbrusi mu Savannah. – Po čemu zaključuješ da bih željela ijedan vikend s tobom?

– Mislim da ću se morati pomiriti s onim što mogu dobiti – reče on prignuvši se prema njoj.

Iznenada je svoja usta pripio uz njezina, toplo, strastveno i nasrtljivo. Ona se pokuša oduprijeti, ali ruka kojom joj je polako ispitivao tijelo ispod bluze odjednom posjednički obuhvati jednu dojku. Prstom joj je žudno trljao bradavicu. U njegovom poljupcu i milovanju osjetila je opomenu jasnije nego da je išta rekao: ljubit će je i milovati koliko bude želio i dok bude želio.

– Zašto mi se opireš kad znaš da će nam biti lijepo, slatka moja djevojčice? Kao divlja mačka koja se boji priznati da joj je ugodno kad je netko miluje i gladi. Što je, Savannah? Bojiš li se da će ti se odviše svidjeti? – zapita, prislonivši joj usne između ramena i vrata. – Dopusti da ti pokažem kako će nam biti. Otkrijmo sami! Opusti se i pusti da ti pokažem!

U glasu mu se opet osjećala ona hipnotizirajuća strast koja je nagovarala ženu u njoj. Kako da odoli, kad joj cijelo tijelo žudi da se zajedno s njim prepusti vrtlogu strasti?

– Ne želim se s tobom upustiti u odnos koji će trajati samo jedan vikend, Corde! – promrsila je kroza stisnute zube. – Vjerujem da si dobar ljubavnik, ali ima i drugih muškaraca na svijetu koji mi mogu ponuditi više od dvije noći tjelesnog užitka!

– Nisam ti ponudio vikend – odgovori on, stisnuvši je tako čvrsto da su je zaboljela rebra. – Dobio sam ga od tebe na kartama. Pristala si na igru, i tako mi svega, platit ćeš dug!

Prije nego što je mogla odgovoriti, ponovo joj je razdvojio usnice, tražeći toplinu za kojom je žudio, kradući, otimajući tako nezaustavljivim nasrtajem da je Savannah osjetila kako se njezino samosvladavanje polako topi. Tijelo joj se opustilo uz njegovo, čvrsto i napeto, oblikujući se nagonski prema njegovim potrebama.

– Savannah – dahnu Cord, uhvativši joj lice među ruke kad je na trenutak podigao glavu – jednog ću te dana obljubiti na ovakvoj plaži, kunem se! Stvorena si da odgovoriš onomu najdubljem u meni, i dobit

ću taj odgovor! Imat ću ga! Vjeruješ li mi?

U očima mu se pojavio smaragdni sjaj. Tako je malo potrebno da ga gurnem preko ruba, da ga potaknem na to da svoje obećanje izvrši ovdje i smjesta, pomisli ona. Ali sa čime bi se ona suočila? – javio se njezin zdrav razum. Samo sa žaljenjem, jer ona nikad više ne bi bila ista osoba kad bi dopustila da je njegova privlačnost potpuno zanese. Mora zadržati vlastitu moć nad njim, sposobnost da ga zaplete u svoju mrežu prije nego što mu se preda.

– Vjeruješ li mi, Savannah? – ponovi on pitanje kad mu nije odgovorila.

Osjetila je opasnost i pomislila kako će biti najbolje da mu odgovori.

– Vjerujem da misliš kako ćeš to učiniti. Jao! – kriknu iznenađeno.

Zapravo je nije pozlijedio, nego samo zaplašio malo je nestrpljivo stresavši.

– Moraš mi vjerovati, Savannah, ili ću to zaista učiniti sada. Iako je plaža pusta, vidi se sa svih strana...

– Ne misliš valjda ozbiljno, Corde? – S mukom je progutala slinu, ne vjerujući svojim ušima.

– Hoćeš li se kladiti? – nasmija se on zlurado.

– Ne spominji mi više kladenje! Nemaš li ni truna samilosti?

– Nemam – odgovori on. – Samo želim da mi priznaš istinu da ću te uskoro učiniti svojom, da to osjećaš u sebi, da je samo pitanje vremena kad ćemo završiti ovu igru.

Savannah zažmiri, plašeći se njegova pogađanja istine. Ali ne, on govori o igri koju je on započeo, primiri se u idućem trenutku. On ne može znati ništa o njezinim planovima.

– Da – složi se ona hrabro – samo je pitanje vremena kad ćemo završiti ovu igru.

Gledala ga je, ne trepnuvši. U pogledu mu nasluti zadovoljstvo. Pitala se što bi mislio kad bi znao kako se igra zamrsila.

Nasmiješi joj se onim zanosnim smiješkom osobe koja je dobila golem ustupak, pa može biti velikodušna.

– Točno, Savannah. Vidjet ćeš da će sada, kad si priznala kakav će biti kraj, sve biti lakše. Ali ne brini, draga, dat ću ti vremena.

Prislonivši je uza svoj bok, Cord joj zatvori vjetrovku, poljubi je ovlaš u vrh nosa i krenu s njom prema hotelu. Njegovo zadovoljstvo bilo je tako očito da su joj niz leđa prošli trnci. Cord Harding neće postići sve onako kako zamišlja, zaklela se tiho u sebi. Iz ovoga nadmetanja volje neće izaći kao jedini pobjednik!

– Vrijeme je za večeru, je li? – reče on kad su se približili hotelu. – Dok se istuširamo i presvučemo, bit će već šest. Doći ću po tebe. Slažeš li se? – dodao je kao da je zaista moli za dopuštenje.

– Dobro – pristade ona, misleći na crvenu ružu i pisamce što ih je očekivala u šest sati.

Baš se sve slaže!

– Sviđaš mi se kad si tako ljubazna. – U hodniku je zastao da bi je još kratko poljubio.

Savannah je čedno spustila pogled da bi prikrila veselje zbog skore osvete.

– Vjerojatno zato što si navikao biti šefom – uzdahnu ona.

– Možda – odgovori on na njezino iznenađenje. – Već odavno ne primam ničije naredbe, pa mi je prešlo u naviku da ih sam izdajem.

Pažljivo se obukla za tu večer. Iščetkavši kosu sve do punog sjaja, zavezala ju je u čvor, pa izabrala crnu haljinu izrezanih ramena, koja joj je u mekim naborima padala do nožnih članaka. Pogledavši se u zrcalo stavila je crvenu ogrlicu i naušnice, koje su joj davale egzotičan izgled. Dok je sjedila na postelji čekajući, srce joj je uzbuđeno kucalo. Pitala se hoće li prije stići ruža ili Cord.

Napokon oboje stigoše gotovo u isti trenutak. Kad je čula kucanje, Savannah ustade, ljuteći se na sebe što je tako uzbuđena. Što se to događa s njom? Sve će ispasti onako kako je naumila, i Cord će saznati da ima suparnika. Nije li željela postići baš to? A ipak je malo oklijevala prije nego što je otvorila vrata.

– Zdravo, Corde – poče ona uljudno, ne znajući bi li joj moralo biti lakše ili bi trebalo da se zabrine što je stigao prije ruže. – Začas ću biti spremna.

– Dobro – nasmiješi joj se on dobrostivo. – Ući ću da te pričekam.

On je lagano gurnuo vrata, a Savannah je ustuknula pred njim. Baš zbog njegova ovakva posjedničkog ponašanja dala je poslati onu ružu!

– Gospođice Emery? – prekinu je iz razmišljanja neki glas iz hodnika.

– Da?

Savannah je prošla kraj Corda, koji se znatiželjno okrenuo da vidi tko je traži. Ugledao je mladića koji je u ruci nosio dugu usku kutiju.

– Omot za vas – reče on, pružajući joj kutiju.

– Hvala – odgovori Savannah.

Uzela je kutiju, gledajući za njim dok je išao prema stepenicama.

– Što je to? – zapita Cord, sumnjičavo promatrajući kutiju u njezinoj ruci.

– Zar ovo nije iznenađenje od tebe? – zapita ona vedro, ponosno noseći kutiju u sobu.

– Nije – zaniječe on kratko, zatvarajući vrata.

Stajao je tik do nje, promatrajući kako nespretno skida vrpcu s kutije. Osjećala je kako u njemu sve više raste zlovolja, pa je jedva zatomila smiješak. Dosad sve ide dobro! S izgledom žene koja očekuje lijep dar, odmotala je kutiju, dok je Cord napeto šutio. Zatim je podigla poklopac.

– Oh! – povikala je, unoseći sav svoj glumački dar u igru. – Prekrasno!

Tamnocrvena ruža ležala je na bijeloj baršunastoj podlozi. Vrhunac romantike!

– Tko ti to, do vraga, šalje? – zapita Cord, koji trenutno očito nije bio pjesnički nastrojen.

Pružio je ruku u otvorenu kutiju i zgrabio pisamce prije nego što je Savannah naslutila njegovu namjeru.

– Daj mi to! – zapovjedi ona,

stišćući kutiju jednom rukom, a drugom posegnuvši za pismom.

– Želim vidjeti koja to budala misli da će s ružom nešto postići! – reče Cord ljutito, otvorivši malu omotnicu i ispustivši je na pod.

Savannah ga je netremice promatrala dok je čitao kratku poruku. Tek kad je podigao pogled i susreo se s njezinim, pomislila je da je možda pretjerala. Nije često vidjela takav bijes na licu nekog muškarca. Sjeti se kako ju je jednom opomenuo da se ne poigrava s njegovim strpljenjem.

Morala sam se prije sjetiti toga, pomisli Savannah. Sad je stajala pred muškarcem koji je očito bio spreman i sposoban da je natuče.

VIII

– Tko je to poslao? – zapita ga tiho, pokušavajući da nastavi s glumom i da se pretvara nedužnom.

– Ne znaš? – dreknu Cord, gužvajući pisamce u ruci. – Postoji li u ovom trenutku u tvom životu toliko muškaraca da ne možeš pogoditi tko bi ti mogao poslati ružu?

Krenuo je prema njoj, a ona je ustuknula pred njegovim prigušenim gnjevom. Bijesan je, pomisli zaplašeno, mnogo bješnji nego što ga je zamišljala dok je kovala ovaj plan. Gnjev se čitao sa svake crte njegova lica.

– Molim te, Corde – pokušala ga je umiriti, povlačeći se. – Nemaš se pravo ljutiti! Tko je poslao pismo?

– Nemam pravo? – viknu on, ne odgovorivši na njezino pitanje. – Što, do vraga, misliš kad kažeš da nemam pravo? Prokleto dobro znaš da pripadaš meni od one noći kad sam te dobio na kartama!

– Nisi dobio *mene!* – kriknu Savannah bijesno i prestrašeno. – Dobio si samo jedan vikend!

– Samo mi je to bilo potrebno – uzvrati on ljutito, prilazeći joj prijetećim korakom.

Slutila je da će je stjerati do zida i da više neće imati uzmaka. Prilazio je polako, kao grabežljivac koji zna konačan ishod lova i koji će se nemilosrdno poigravati plijenom.

– Jedan tjedan s tobom potpuno će me zadovoljiti. I dobit ću ga, Savannah Emery, bez obzira na to koliko će ti ruža poslati Jeff Painter!

– Jeff? – izusti ona, pretvarajući se da je vrlo iznenađena. – Jeff je poslao ovu ružu? Vjerojatno se predomislio...

– Ne tiče me se koliko se puta namjerava predomisliti! Imao je svoju priliku i propustio je, a sad je red na meni.

Cord zgrabi kutiju s ružom iz Savanninih drhtavih ruku pa je baci u košaru za otpatke. Ona ga je promatrala grickajući usnicu.

– To je smiješno, Corde! To je samo ruža.

– Jesi li mu se javila, Savannah? – zapita je on, zaustavivši se ispred nje i obim je rukama zgrabivši za ramena. – Odgovori mi!

– Nisam! – kriknu ona iskreno.

Očito je u njezinim očima pročitao istinu, jer su se napete crte oko njegovih usana malo ublažile.

– Kako je znao kamo da pošalje ružu?

– Odakle bih to znala? Vjerojatno je, kao i ti, pitao nekoga tko radi sa mnom.

– I da znaš, nećeš mu odgovoriti! Jesi li shvatila? Nećeš mu ni telefonirati, ni pisati, ni vidjeti ga...

– Morala bih mu bar zahvaliti – promrmljala je oklijevajući.

Trudila se da pročita dubinu osjećaja u njegovim zelenim očima. Žalosno pomisli da je postigla svoj cilj: Cord je pokazao divan smisao za ljubomoru, ali i dalje se činilo da mu je stalo samo do jednog vikenda dobivenog na kartama. Ima li tu mjesta za nju?

– Ne, to nipošto nećeš učiniti!

– A ako... ako mi telefonira...

– Ja ću razgovarati s njim umjesto tebe – odgovori on drsko, malo je stresavši za opomenu.

– I ja imam svoja prava, Corde, i ne dam se zastrašivati – reče ona uvrijeđeno.

– Zatečem li te da pokušavaš stupiti u dodir s Painterom, Savannah – zaprijeti on nevjerojatno hladno – kunem ti se da ćeš mjesec dana provesti zatvorena u mojoj kući, jedući za mojim stolom i diveći se umjetnini koju ćemo zajedno kupiti za dnevnu sobu.

Iznenađeno ga je pogledala. Cijeli mjesec!

– Tukao bi me? – zapitala je, samo da bi nešto rekla i prikrila iznenađenje.

Vrtjelo joj se u glavi od onoga što je rekao dok joj je prijetio. Je li to samo slučajno izlanuo ili zaista misli na nešto duže od jednog vikenda?

– S najvećim zadovoljstvom ako i načas pomislim da ćeš mi prkositi u vezi s Jeffom Painterom! – uvjeravao ju je ozbiljno.

– Prijetnjama me nećeš natjerati na to da platim svoj kartaški dug – reče ona jetko.

– Nisam posve uvjeren u to – odgovori on mrko. – Prijetnje su možda jedino djelotvorne s tvrdoglavim, samovoljnim kockarom kakav si ti. Neprestano me tjeraš u bijes i nisi dovoljno poštena da priznaš svoj poraz. Upozorio sam te na to da moje strpljenje nije bezgranično, Savannah.

– Ponašaš se kao da sam ja kriva što mi je Jeff poslao ružu – požali se ona.

– Činilo se da si sretna što si je dobila.

– Nisam znala tko ju je poslao.

– Prije toga sam ti rekao da ti ja nisam ništa poslao – naglasi on.

– Pa što onda? Svaka žena voli ruže – ustrajala je.

– Čak od muškarca koji ju je napustio zbog druge žene? – upita on jetko.

– Možda mi laska spoznaja da žali što je to učinio – reče Savannah ponosno podigavši bradu.

– Mislim da bi te više morao zanimati muškarac koji od samog početka zna što želi i koji neće skrenuti u grijeh zbog prve zgodne žene što prođe kraj njega.

– Oh, zaista vjerujem da ti znaš što želiš! – reče ona, dok je bijes buktio u njoj. – Samo se to slučajno ne poklapa s onim što ja želim. Koliko ti puta mo-

ram reći da želim više od obećanja jednog vikenda s muškarcem?

– A koliko puta ja moram tebi reći da se naš odnos ne mora ograničiti na jedan vikend? – odgovori on ljutito, zarinuvši joj svoje prste u meku kožu.

Na licu mu je bio izražaj nepopustljive maske čvrste odlučnosti.

– Ali prije nekoliko minuta si rekao da tražiš samo jedan vikend. Kazao si da bi te potpuno zadovoljio.

U očima mu se još iskrio gnjev, ali sad ju je pažljivo promatrao i nije bio više tako ljutit.

– Vikend bi mi dao ono što hoću – izjavi on bezobzirno. – A ako ti želiš da se među nama razvije nešto više, onda samo o tebi zavisi da me uvjeriš u to.

– O meni! – kriknu ona zaprepašteno. – O čemu govoriš?

– Nije li to jasno? – upita on, hladno podigavši obrve. – Kartao sam za jedan vikend i dobio ga. I dat ćeš mi ga, Savannah, vjeruj mi. Ali naš te dogovor ne priječi da ta dva dana i noći upotrijebiš kako bi postigla nešto više.

– Što? – kriknu ona bijesno, sad već malo i prestrašena – Mene želiš namamiti da isplatim svoj dug, a ja bih ta dva dana morala iskoristiti da u tebi raspirim dugotrajniju strast prema sebi?

– Zaboravila si i dvije noći – dodao je on otegnuto, privukavši je k sebi i kliznuvi još jednom rukom niz kralješnicu da bi je sasvim približio svojim vrelim bokovima. – U dvije se noći može dogoditi mnogo toga ako prestane obostrano neprijateljstvo.

Usnama je našao osjetljivo mjesto iza njezinog uha. U glavi joj je vladala prava zbrka. Nudio joj je novu taktiku, koja je mnogo opasnija od metode koju upravo iskušava. Što bi bilo kad bi znao da ga je namjerno učinila ljubomornim? Bi li se ljutio što ga je prevarila ili bi se zlurado veselio saznavši da se u to upustila zbog velike želje za njim?

Ali zašto ne bi pokušala s novom taktikom? Oh, ne baš onom koju je on predložio, jer preopasna i donosi samo njemu korist. On bi dobio vikend, a njoj bi se pružila prilika da pokuša nešto značajnije. On vjerojatno misli da će ona isplatiti svoj dug, nadajući se da će dobiti više od jednog vikenda.

A što će se dogoditi bude li nježnija prema njemu, nađe li se na rubu odluke da mu se preda? Hoće li njegova muška nasilnost popustiti ako je ne bude više hranio njezin izazov? Što će doći umjesto nje?

– Corde – zausti ona malo mirnije – ne ljuti se na mene. Neću telefonirati Jeffu.

Trudila se da u svoj glas unese pravu mjeru pokornosti.

– I bolje da to ne učiniš! Zaboravi i njega i njegovu prokletu ružu! Moj vikend je prvi.

On ju je jače stegnuo i privio k sebi. Osjećala je svaki Mišić njegovog tijela.

– Ti si, bez dvojbe, najtvrdoglaviji muškarac na svijetu – šapnu ona zatvorivši oči kad joj je rukom počeo milovati bok, pa oprezno, pokušavajući da prikrije svoju napetost, nastavi: – Ne mogu razumjeti da se toliko trudiš samo zato da bi do-

bio okladu, koju ne bi bio ni predložio da si džentlmen.

– Činjenica što pri tome nisam bio džentlmen, morala te upozoriti na to da ću zaista zahtijevati isplatu duga – odgovori on, podigavši glavu da bi je mogao pomno promatrati. Njegov je pogled bio prijeteći.

– Objasnio si mi sve u vezi s ružom – reče ona oborivši pogled – Možemo li sad na večeru?

U glasu joj je osjetio prizvuk molbe, koji je i samu iznenadi. Bolja je glumica nego što je slutila. Cord ju je lagano odmaknuo od sebe, malo namršteno proučavajući njezino lice. Kroz spuštene trepavice i ona je promatrala njega, upozoravajući samu sebe da ne smije pretjerati s glumom.

S drugim muškarcem ne bi imala toliko strpljenja kad bi joj napravio ljubomorni ispad, a ne bi ni skovala cijeli plan da ga učini ljubomornim. Znači li to da mu se počinje pokoravati?

– Je li ovo početak slatkog ženskog pokoravanja? – zapita je on, znatiželjno promatrajući novi izražaj njezina lica u kojemu nije bilo prkosa – Zaista ćeš pokorno slušati?

– Učinila bih sve, samo da mogu na večeru. Gladna sam – odgovori ona, nježno ga pogledavši.

Načas se zagledao u nju a onda prasnuo u smijeh.

– To je moja Savannah! Uvijek prvenstveno misli na ono što joj je potrebno. Dođi, pobrinut ću se da dobiješ dovoljno energije. Ne bih želio da mi se draga žali kako se ne brinem dobro o njoj.

Izveo ju je iz sobe, a ruža je ostala zaboravljena u košari za otpatke.

Iduća su dva dana bila vrlo uzbudljiva za Suvannah, jer je gotovo svaki trenutak, kad je bila budna, provodila u Cordovom društvu. Zajedno su pretraživali trgovine umjetninama i suvenirima u Montereyu, vozili se duž prekrasne obale i provodili sate hodajući plažama. Savannah se trudila da iskoristi svaki razgovor kako bi što više saznala o njemu i kako bi on nju upoznao što bolje. Moraju se sprijateljiti prije nego što se izvrgne opasnosti da postanu ljubavnici.

I Cord je sa svoje strane pristajao na sve njene želje, vjerojatno misleći da će je tako prije navesti na predaju. Bez obzira na to da mu se danju osjećala bližom, njegovi strastveni, zavodnički poljupci navečer ostavljali su na nju dojam da on samo čeka povoljnu priliku. To joj je olakšalo da mu odoli i da ga dvije večeri zaredom otjera iz svoje sobe.

– Koliko ćemo još noći provesti odvojeni? – zapita je on promuklim glasom, odlazeći druge noći protiv volje.

Držao ju je u zagrljaju, navodeći je da odgovori na njegovu vruću strast koju nije ni pokušavao prikriti. U zelenim mu je očima tinjao plamen dok je pogledom pretraživao njezino odlučno lice, zapažajući njezinu razbarušenu kosu i nabubrele usne, omekšane od strastvenih poljubaca.

– Molim te, Corde – šapne ona, upinjući svu snagu volje da ostane pri svom ratnom planu. – To je velika odluka i že-

lim biti sigurna... – zašuti čeznutljivo.

– Ne moraš donijeti nikakvu odluku, treba samo da izabereš vrijeme – odgovori on, približivši ruku zatvaraču njezine haljine.

Prethodne večeri ga je zamolila da ode prije nego što ju je mogao zagrijati svojim poljupcima. Nije mu namjeravala dopustiti da je dovede do zavodljivo meka kreveta.

– Obećao si, Corde, da ćeš otići kada te zamolim – opomenu ga kad je počeo otvarati zatvarač. – Sinoć si otišao...

– Sinoć sam dopustio da me prerano pošalješ u moju sobu – promrmlja on prelazeći joj toplim prstima po golim ledima. Usnama joj je gladio vrat, spuštajući se polako do lijepih ramena. – Pokušao sam ti pokazati da mogu biti popustljiv, ali u svojoj sobi sam shvatio da sam pogriješio. Dao sam ti preveliku vlast. Rekao sam ti da si nalik na mene: ako se domognemo vlasti, iskoristit ćemo je.

– Nije točno! – pobunila se, osjećajući kako joj tijelom prolaze drhtaji od njegovih milovanja. – Možeš li shvatiti da žena mora biti sigurna?

– U što? – zapita Cord, spuštajući gornji dio njezine haljine i jače je stegnuvši kad se ukočila, zaprepaštena onim što on radi. – Sigurna da ćeš zadržati vlast nada mnom? Da će naš vikend proteći pod tvojim uvjetima? To nećeš postići, Savannah. I naporom se obuzdavam, kako bih ti dopustio da izabereš trenutak kad ćeš popustiti, ali kad se jednom predaš, ono što mi pripada uzet ću onako kako ja želim. Za jednog vikenda ćeš saznati što znači potpuno pripadati meni.

– Ne možeš li misliti ni na što drugo osim na tan svoj dobitak na kartama? – povikala je, opirući se rukama o njegova prsa.

Čeznula je da joj kaže nešto lijepo, da govori o zajedničkoj budućnosti. Za posljednja dva dana učinila je što je mogla da bi pronašla ono što ih oboje zanima, da bi postavila temelj za pravi odnos, a on neprestano govori o tom prokletom vikendu!

– To je za mene najvažnija točka na dnevnom redu – odgovori on malo jetko, vodeći je prema krevetu.

Pročitala je njegovu namjeru, znajući kako će upotrijebiti svu svoju vještinu da je zavede, a nije bila sigurna hoće li imati snage da mu odoli. Prigušila je strepnju i odgovorila mu čvrstim glasom.

– Vrijeme je da odeš, Corde.

Napeto je čekala njegov odgovor.

– Ti to ne želiš, Savannah. Već si me nekoliko puta otjerala i poslije požalila.

– Umišljen si, pa misliš da sam požalila – odgovori mu prkosno. – Savršeno sam zadovoljna što te mogu poslati u tvoju sobu sve dok točno ne spoznam što osjećam.

– Pomoći ću ti da to spoznaš – obeća on. – Nemoj biti tolika kukavica, draga Savannah. To nije nalik na tebe. Zašto me se toliko plašiš?

Došlo joj je da histerično prasne u smijeh zbog takvog nedostatka razumijevanja kod njega.

– Ne bojim te se, ali to ne znači da sam spremna poći s

tobom u krevet – reče ona sad već ljutito. – A sad, molim te, otiđi. Sve mi otežavaš.

– Činim sve što mogu da bih ti olakšao – ispravi je on, namrštivši se. – Tvrdoglava si, draga, jer strepiš od onoga što će se dogoditi pošto zajedno provedemo noć. To je posrijedi, je li? Bojiš se da ćeš mi se potpuno predati i izgubiti samu sebe.

Doimao se tako siguran u svoj zaključak da ga je poželjela udariti.

– Nije istina! – izustila je, jedva suzdržavajući bijes. – Molim te, potrebno mi je još malo vremena.

Bilo bi mnogo jednostavnije da mu jednostavno kaže neka ode do vraga, ali ženski instinkt ju je opominjao da ovoga muškarca ne bi mogla otjerati srdžbom. Bolje je da se i dalje pretvara kako mu se uskoro namjerava predati.

– Još si mi tud u mnogim stvarima – reče mu nježno. – Zar ne shvaćaš?

– Samo zato što se razlikujem od muškaraca s kojima si dosad imala posla – promrmlja on, dražeći je prstima po osjetljivom području iza uha – ali to nije razlog da me se bojiš. Kunem ti se da nećeš požaliti što si sa mnom provela vikend. Bit će ti lijepo, Savannah, Ti znaš da hoće. Među nama postoji nešto posebno i sami sebi dugujemo da to istražimo.

– Želiš li mi reći da ti to dugujem zbog one glupe igre?

– Da! – vikne on očito već na kraju strpljenja.

Savannah se brzo pribere.

– Možda imaš pravo – reče tiho, pomislivši kako bi bilo lijepo da on može shvatiti kako je ono nešto posebno među njima nešto više od obične tjelesne privlačnosti. – Ne znam.Ostavi mi još nekoliko dana, Corde! To neće trajati cijelu vječnost.

Tu je posljednju rečenicu brzo dodala kad je on prijeteći stisnuo usnice.

– Neću dopustiti da otežeš! – odgovori on ozbiljno. – Katkad mislim kako bi bilo najbolje da jednostavno prekršim obećanje da ću čekati dok se odlučiš. Možda sam pogriješio što sam ti prepustio da ti odlučiš o vremenu i mjestu predaje.

– Nisi, Corde. Ja... cijenim tvoj obzir. Ne povlači svoje obećanje! Još samo malo vremena!

– Koliko, Savannah? Jedan dan? Dva?

– Ja... mislila sam dva tjedna ili...

– Do vraga! – odbrusi on ljutito. – Nisi pri sebi! Ne dolazi u obzir! Ne namjeravam cijeli godišnji odmor provesti sam u krevetu. Došao sam ovamo s određenom namjerom, Savannah. Nemoj to zaboraviti!

Nije se usudila odgovoriti glasno na tu provalu razočaranja i netrpeljivosti. Što god bi rekla, samo bi ga još jače naljutilo. Stajala je mirno, nesvjesno grickajući donju usnicu, preklinjući ga samo pogledom.

Cord duboko udahnu. Zabrinuto je čekala što će reći. On se naglo opustio, a to ju je iznenadilo i zbunilo. Odmaknuo je ruke s nje kao da se opekao i stajao je zamišljeno je promatrajući.

– Dobro, Savannah – uzdahnuo je napokon nakon napete stanke. – Dat ću ti još ma-

lo vremena. Jesi li zaista sigurna da to želiš?

– Jesam – reče ona suha grla.

– Upozoravam te – reče on kad je prišao stolici i uzeo svoj sako – neću dopustiti da se ovo vuče unedogled!

Zavezao je kravatu brzom kretnjom, koja je jasnije od riječi pokazivala koliko je razočaran.

– Sam si mi, Corde, priznao da si pogriješio – reče Savannah kad je on krenuo prema vratima. – Rekao si da odluku moram donijeti sama...

Slijedila ga je na sigurnoj udaljenosti i zastala kad se okrenuo da je pogleda, držeći ruku na kvaki.

– Činim sve što mogu da bih s tobom postupao obzirno. Ali i moje strpljenje ima granice. Ti mi duguješ ta dva dana. Strpljenje ne spada u moje najbolje vrline.

– Imaš li ga uopće? – nije mogla odoljeti da mu dobaci, jer je već bio zakoračio iz sobe.

– Još malo. Ustrajat ću, iako me obeshrabruješ, i nikad neću ostaviti ono što mi pripada. Te su me dvije osobine i dovele ovamo gdje sam danas.

– Gdje zapravo? – izazivala ga je.

– Ovdje gdje sam tvoj direktor i vjerovnik! – dobaci joj napola u šali, napola ozbiljno i ostavi je da proguta odgovor.

S lošim predosjećajem raspremila je krevet. Po glavi su joj se vrzli planovi i obuzimao ju je sve jači osjećaj da vrijeme prolazi. Do vraga i Cord! pomisli uvlačeći se pod pokrivač. Ne može li misliti ni o čemu drugome osim o svom dragocjenom vikendu? Što da učini ako ga ne bude mogla natjerati da u njihovu odnosu vidi nešto više od onoga što je dobio na kartama? Da ponovo pobjegne? Hoće li je slijediti? Vjerojatno bi došao za njom. Upornost je zaista jedna od njegovih jakih osobina. Ali i ona mora imati granice. Dokle on može ići želeći od nje samo jedan vikend?

A što će se dogoditi ako dobije svoj vikend? Ne postoji li neka nada u snazi njegove želje? Napokon, ne bi bio ni predložio taj ulog da ga ne privlači...

Popravila je jastuk i odlučila da prestane razmišljati o svojim problemima. Ujutro će smisliti što bi još mogla poduzeti.

Ali svi smišljeni planovi poremetili su se idućeg jutra kad je, odjevena za doručak i jutarnju šetnju uz more, hodala po sobi, pitajući se zašto Cord ne kuca.

Je li dobro razmislio? Ili je izgubio strpljivost kad je ponovo odbila da se pokori njegovim zahtjevima? Pogledala je na sat mršteći se, jer je morala sama sebi priznati da joj nedostaje njegovo kucanje na vratima i njegov posjednički jutarnji poljubac. Bilo je očito da ona gubi snagu u ovoj presudnoj igri.

Odlučila je da ga više ne čeka u sobi. Prebacila je torbicu preko ramena, otvorila vrata i izašla u hodnik te iznenađeno zastala.

S Cordom je pred njegovim vratima stajala neka žena, obgrlivši ga oko vrata. Savannah je neko vrijeme tupo zurila u njih s ključem u ruci, a sitna plavuša se uto podigla na prste i Corda poljubila u obraz, dok ju je on držao oko struka.

– Vidjet ćemo se na doručku, dragi – reče ona tiho. – Za nekoliko trenutaka ću izvaditi stvari iz torbe. Let me zamorio, ali kad mi je Ella rekla da si na godišnjem odmoru u Carmelu, nisam gubila ni sekunde da dođem ovamo. Bit će nam tako lijepo!

Savannah pomisli da plavuša nalikuje na lijepog leptira kad je nježno pogladila Cordovo tamnoputno lice i odlepršala u sobu do njegove.

Savannahin prvi poticaj bijaše da pođe za tom djevojkom, da je ščepa za vrat i izbaci iz hotela. A onda pomisli kako bi bilo bolje da se s ispruženim kandžama suoči s Cordom, tražeći njegovo objašnjenje, ali u posljednjem trenutku se suzdrži od ispada, pa pokuša nestati s vidika prije nego što se Cord okrene i ugleda je.

Ali nije imala tu sreću. Upravo kad je ponovo uvukla ključ u bravu, Cord se okrenuo prema njezinoj sobi. Ugledavši je, znatiželjno je podigao obrvu. Lice mu nije odavalo što misli.

– O, dobro jutro, Savannah. Jesi li krenula po mene da idemo na doručak? – zapita veselo, naslonivši se rukom na vratnice. Na sebi je imao hlače i rastvorenu košulju, tako da su mu se vidjela snažna prsa, a vlažna mu je kosa bila malo razbarušena, kao da je kroz nju prošla ruka s dugim noktima.

Nije joj preostalo nego da se suoči sa situacijom. Prisili se da licu da hladan izražaj.

– Ne moraš sa mnom na doručak ako imaš druge obaveze – reče izvještačeno slatkim glasom, značajno pogledavši niz hodnik.

– Oh, misliš Irenu – odgovori on nedužno. – Da, ona će nam se vjerojatno pridružiti. Vrlo je uporna, a to sam i danas opet uvidio.

Doimao se malo zabrinut. Savannah osjeti da bi mogla vrištati od bijesa.

– Onda ti nije potrebno moje društvo – rekla je odlučno, trudeći se da prikrije drhtanje ruku, pa se okrenula na peti i dostojanstveno se uputila prema stepeništu, istodobno se plašeći i nadajući se da će je pozvati.

Kad on to nije učinio, upitala se je li razlog tome taj što se on ne namjerava objašnjavati s njom ili ne želi vikom probuditi goste. Premda je odlučila da izjuri iz hotela i pojede doručak u nekom restoranu, noge su je odnijele prema hotelskoj blagovaonici. Pred sobom je to opravdala željom da ne dopusti da joj druga žena poremeti planove. Sjela je za stol za dvoje i naručila kavu.

Dok je stavljala tučeno vrhnje u kavu, osjeti da je stigao Cord. Cijelo joj se tijelo napelo. Nije se okrenula.

– Jutros ti se žuri, je li? – upita on, sjedajući njoj nasuprot i posegnuvši za jelovnikom. – Nisi li me mogla pričekati?

– Nisam se željela miješati u tvoje jutarnje planove – odgovori mu hladno, mrzeći njegovu hladnokrvnost.

– Zar te čak ne zanima tko je Irena?

Proučavao je njezino hladno lice. U pogledu mu se nazirala zamišljenost, neko očekivanje, i to je uznemiri.

– Zašto bi me zanimalo? – upita Savannah ledenim gla-

som. – Vjerojatno ti je bliska prijateljica.

Opazila je da miješa kavu nepotrebnom žestinom, pa se s naporom smiri.

– Kako si bistra – podrugnuo joj se on. – Ona mi je zapravo znanica. Njezini roditelji imaju farmu kraj posjeda tete Elle. Jesi li čula za nju? S tetom Ellom sam razgovarao telefonski one noći kad si pokazala kukavičku stranu svoje prirode.

– Moramo li ponovo o tome? – zapita ona kiselo.

– Ne moramo, ako želiš razgovarati o nečemu drugom – spremno prihvati on.

– Nastavi! – naredi ona ozbiljno, svladavajući se da mu ne baci šalicu u glavu.

– Gdje sam ono stao? Oh, da, susjedi tete Elle. Zovu se Patton, a Irena je njihova kći, koja i mene malo zbunjuje.

– Prijašnja ljubavnica koja te ne želi ostaviti na miru?

Morala se obuzdavati da mu ne pokaže svoj bijes.

– Pa... ne baš – nasmiješi se on hladno. – Moguća ljubavnica koja me ne želi ostaviti na miru, bilo bi točnije. Irena je nedavno raskinula svoje najnovije zaruke, mislim treće, i zaključila da sam ja idući na njezinom popisu mogućih muževa. Nagovara tetu Ellu da me pozove u posjet na farmu ili nekako drukčije upriličí slučajan susret. Jadna teta Ella je na rubu strpljenja! Ne želi uvrijediti Pattonove i slatku malu Irenu, a ne želi više biti mojim čuvarom. Očito se na kraju predala i rekla Ireni da sam ovdje. To sam i zaslužio! Kad idući put krenem na odmor, neću ostaviti adresu.

– Da to raščistimo! – reče Savannah zureći u njega. – Tebe progoni kći tetinih susjeda, a ti joj ne želiš dati nade? Učinila mi se vrlo privlačnom...

– Jest, ali ima visoku cijenu – drsko odgovori Cord. – Brak. Čak ni ja se ne bih usudio izložiti Ellinom gnjevu zbog ljubavne veze s kćeri njezinih prijatelja.

Savannah problijedi. Znala je kako je njegova izjava o tome da nema časne namjere prema ženskom spolu ne bi smjela tako zapanjiti, ali to j ju je posve obeshrabrilo. A gradila je takve snove! Onda se razljutila.

– Razumijem – reče, pokušavajući da ostane mirna. – A tebe ne zanima brak?

– Ne, jer željno očekujem vikend s tobom – odgovori on hladno, pogledavši konobara koji im je prilazio.

Savannah stisnu šake ispod stola. Kako je mogla sebi dopustiti da se zaljubi u ovog muškarca?

– Tvoja teta je donijela dobru odluku. Najbolje sam rješavaš svoje probleme.

– Mislim da ću taj problem najbolje riješiti ako Ireni kažem da se gubi. Bit će joj žao, njezini će se roditelji uvrijediti, a Ella će bješnjeti zbog toga što nemam smisla za diplomaciju.

– Prava zbrka, je li?

– Ti bi mi mogla pomoći, draga – iznenada reče on nježno.

– Ja? Što bih ja mogla učiniti? – zapita ona začuđeno.

– Ti si u savršenoj prilici da obeshrabriš Irenu.

– Ne razumijem – odgovori ona zapanjeno.

– Razmisli o tome. Jednostavno joj pokaži da si ti moja sadašnja prijateljica i da to namjeravaš ostati još neko vrijeme.

– Zašto bih ti učinila uslugu? – procijedi Savannah između usana koje su joj se odjednom osušile.

Sjedila je mirno, promatrajući ga širom otvorenim očima punim nevjerice.

– Jer sam i ja u prilici da je učinim tebi – odgovori on s opasnim smiješkom.

Savannah trepnu očima kao da ju je ulovio u stupicu svojim magnetskim pogledom.

– Što predlažeš? – zapita ga tiho.

Cord se prignu prema njoj, kao da time želi naglasiti ono što će reći.

– Pružit ću ti još jednu priliku s Painterom ako mi pomogneš da se izvučem iz ove neprilike.

– Što?

– Čula si što sam rekao. Učini mi to, i dopustit ću ti da mu zahvališ na onoj prokletoj ruži!

IX

– Moliš li me da izigravam tvoju ljubavnicu?

Jedva je mogla vjerovati ono što je čula. Spustila je pogled da bi prikrila svoje misli. Znači da za nekoliko posljednjih dana nije postigla ništa. Pod pritiskom druge djevojke koja je željela brak, Cord je bio voljan da se odrekne svoga prava na Savannah.

– Da, važno mi je da se otarasim Irene – potvrdi on ozbiljno.

Znala je da bi sad morala ustati i izaći iz restorana, ostavivši Corda s njegovim problemom. Već se pokrenula u namjeri da ustane sa stolice, ali u tome ju je spriječio ženski glas iza njezinih leđa.

– Oprosti što si me morao čekati, dragi. Jesi li naručio kavu i za mene? – Irena se zaustavi pokraj stola, hladno pogledavši Savannah divnim očima lješnjakove boje. – A tko je ovo, Corde? – zapita izvještačenom veselošću kad je on ustao i donio treću stolicu. – Neka prijateljica koju si upoznao ovdje u hotelu?

Riječ »prijateljica« izgovorila je tako podrugljivo i prezirno da je Savannah zamalo prasnula od bijesa. Očekuje li Cord zaista da će ona pred ovim stvorenjem igrati ulogu njegove ljubavnice? Čak da je to i željela, slutila je da ne bi uspjela uvjeriti Irenu, koja je bila tako samouvjerena da bi mogla izaći nakraj s tucetom ljubavnica.

– Dopusti, Irena, da te upoznam sa Savannah Emery – reče Cord kad je djevojka sjela. On se prodorno zagleda u Savannah pa nastavi: – Savannah mi je više od prijateljice – izgovorio je naposljetku nakon kraćeg oklijevanja.

– Oh, razumijem – nasmiješila se Irena tako svisoka da je u Savannah sve zakiptalo od bijesa.

Cord je želio da mu pomogne i spasi ga od napastovanja ove djevojke koja juri za brakom. Dobro, pomoći će mu, ali na svoj način!

– Zaista? – nasmiješi se slatko Savannah. – Tako mi je

drago. Vi nam možete čestitati prvi!

Nije se osvrtala na Corda koji je ponovo sjeo, nego je promatrala privlačnu mladu ženu koja joj je bila suparnica. Iako ga nije gledala, osjetila je kako se Cord ukočio.

– Čestitati? Na čemu? – zapita Irena kojoj je s lica iščezla ljubaznost.

– Zar joj nisi rekao, Corde? – upita Savannah.

Čekala je uživajući da ga ima u vlasti. Sad je vjerojatno u nedoumici, jer ne zna što sve može očekivati od nje. Ali brzo se snašao kao pravi igrač pokera.

– Nisam, zlato – odgovori otežući, a samo je Savannah opazila prijeteći bljesak u njegovim zelenim očima. – Tebi ću prepustiti tu čast.

– Što se događa ovdje? – nestrpljivo zapita Irena, prelazeći pogledom s jednog na drugo.

– Cord i ja smo namjeravali objaviti svoje zaruke kad se vratimo s ovog putovanja – objasni joj Savannah, spustivši bombu s divnim osjećajem osvete. – Mislila sam da ste shvatili...

– Zaruke? – gotovo kriknu Irena. – Nemoguće! Ne vjerujem vam.

– Pitajte Corda – hladno joj predloži Savannah, ispivši gutljaj kave.

Preko ruba šalice srela je njegov pogled i bila bi dala cijeli imetak kad bi točno znala što misli. Ali možda je bolje da ne zna. Sad sve ovisi o njemu i o tome koliko želi spas.

– Je li to istina, Corde? Jesi li zaista zaručen s ovom osobom? – siknu Irena, boreći se da zatomi razočaranje i ljutnju.

– Jesam – odgovori Cord, ne skidajući pogled sa Savannah. – Oženit ću se njome.

Znači, nastavit će igru! Jedva je mogla vjerovati. Mora se izložiti njoj na milost i nemilost. To nije mnogo, pomisli Savannah, ali uživat će promatrajući Corda kako igra ulogu zaručnika pred Irenom Patton.

– Moram reći da je to strašno iznenađenje. Tvoja teta ne zna ništa o tome.

– Trebalo je da ona prva sazna, ali ti si se iznenada pojavila... – reče Cord, iznenadivši Savannah svojim glumačkim sposobnostima.

– A kad ćete se vjenčati? – zapita Irena s prizvukom sumnje u glasu.

Savannah priskoči Cordu u pomoć s odgovorom, jer nije vjerovala da će Cord dobro odgovoriti.

– Još nismo odredili datum, ali u bliskoj budućnosti, je li, Corde?

– Da – potvrdi on brzo. – Vrlo skoro. Savannah i ja smo previše zaljubljeni da bismo dugo čekali da sredimo i zakonsku stranu.

Irena je s nevjericom odmahivala glavom.

– Jedva mogu vjerovati. Ne bi se baš reklo da ste zaljubljeni jedno u drugo.

Cord se glasno nasmija pogledavši Savannah.

– Da ti točno kažem koliko sam zaljubljen u Savannah? – zapita on Irenu. – Ona je vozila mercedes!

Savannah se namršti, ne shvaćajući, ali ta je izjava očito djelovala na Irenu.

– Dopustio si joj da vozi mercedes? – zapita djevojka iznenađeno.

– Ne samo da ga je vozila nego ga je i ogrebla – nastavi Cord velikodušno. – I još smo zaručeni.

Savannah osjeti kako joj krv navire u obraze. Očito mu je taj prokleti mercedes vrlo vrijedan. Irena je bila zapanjena.

– Zaista ima povlastice – promrmlja Irena. – Cord nikoga ne pušta za volan svog automobila. I uvjerena sam da bi ubio svakoga tko bi ga ogrebao.

– Nisam je čak ni istukao – nasmije se Cord. – Neću reći da nisam pao u iskušenje. Prava ljubav, nije li tako?

– Morao si mi reći, dragi, koliko ti je stalo do tog auta – javila se Savannah. – Možda bih onom prilikom našla kakvo drugo prijevozno sredstvo.

– Koliko se sjećam, toliko ti se žurilo da ga nisi mogla dobiti, a osim toga, tako si me lijepo molila, a znaš da me možeš vrtjeti oko malog prsta.

Savannah se zamalo zagrcnula kavom.

– Gdje ste se vas dvoje upoznali? – iznenada zapita Irena.

– Savannah radi za mene.

– *Radila sam* za njega – nije se mogla suzdržati Savannah od primjedbe.

– Oh, prestat ćete raditi sada ste ulovili bogatog muža? – drsko zapita Irena.

– Mislim da ne valja raditi za vlatitog muža – objasni Savannah, ne obazirući se na izražaj negodovanja što se pojavio na Cordovu licu. Nije znala ljuti li se on na nju ili na Irenu. – Ali neću prestati raditi. Zaposlit ću se u tvrtki Cameron Engineering.

Namjerno je spomenula poduzeće koje je bilo Cordov glavni suparnik. Smješkala se veselo kad se sad on zagrcnuo kavom.

– To nećeš ni slučajno! – izjavi on sa smiješkom.

– Ti bi radije da ne radi? – zapita ga Irena kao da ga žali.

– Ne protivim se tome da radi, ali mogu jamčiti da neće raditi za Williama Camerona! – izjavi Cord, obraćajući se izravno Savannah, koja ga je izazivala svojim smiješkom.

Odjednom joj je ova igra postala zabavna.

– Ali, dragi, ta upravo si rekao da te mogu vrtjeti oko malog prsta, pa na tvome mjestu ne bih davala prenagle izjave – prela je ona.

– Pokušavaju li sve zaručnice ispitati dokle mogu izrabljivati strpljenje svojih budućih muževa? – zapita Cord, kao da ga silno zanima ta čudna društvena pojava.

– Ne znam – odgovori Savannah. – Zašto ne upitaš Irenu? Nisi li mi rekao da je bila nekoliko puta zaručena?

– Što? – zapita iznenađeno Irena, ostavši gotovo bez daha. – Kako si mogao, Corde? – zapita ga i oči joj se ovlaže.

– Savannah je krivo shvatila ono što sam rekao, Irena – reče on brzo, tješeći je. – Potpuno shvaćam sve tvoje postupke.

– Tako mi se uvijek činilo – reče tiho Irena uvrijeđenim tonom, gledajući Corda vlažnim očima. – Mislila sam da uvijek razumiješ moje probleme. Nisu mi bili važni, Corde. Ti to znaš.

Samo sam pokušala mogu li letjeti, kao što si mi savjetovao.

– Sladak bratski odnos – promrmlja Savannah sa smiješkom. – Vjerojatno se razvio kad si posjećivao tetu na farmi.

– Ne bih baš rekla da je među nama vladao odnos brata i sestre – ljutito joj odgovori Irena. – Cord i ja smo bili vrlo bliski – ona načas značajno ušuti.

– Na drugi način.

– Možda odnos oca i kćeri? – zlobno zapita Savannah, ocijenivši da Irena može biti dvadeset trogodišnjakinja.

Vidjela je kako se Cord trgnuo.

– Nije baš tako... – bijesno promrmlja Irena.

Očito je namjeravala nastaviti, ali ju je Cord prekinuo:

– Bilo bi bolje da naručimo doručak. Što ćeš ti, Irena?

– Samo šalicu kave i možda malo voća. Zaista nisam gladna.

– Dobro. A za tebe kao obično, draga?

To je izgovorio uljudno, ali je Savannah znala da će joj baciti jelovnik u lice bude li rekla nešto pogrešno.

– Dobro, dragi – složi se pokorno.

Doručak je bio vrlo uzbudljiv, jer je Irena koristila svaku priliku da spomene svoj prijašnji tajanstveni odnos s Cordom, a Savannah je odgovarala, postupajući s njom kao s osobom koje će se uskoro osloboditi i koja im više neće smetati.

A Cord se između njih dvije trudio da zadrži uljudan ugođaj za stolom. Njegovi pokušaji da smiri Irenu i obuzdava Savannahine sve oštrije primjedbe, uvelike su zabavljali njegovu lažnu zaručnicu, koja se pitala je li slutio u što se upustio kad ju je zamolio da mu pomogne.

– Koliko dugo ostaješ, Irena? – zapita Cord, očito tražeći predmet razgovora koji neće biti sporan.

– Ne znam – nesigurno odgovori Irena. – Mislila sam da bismo mogli biti malo zajedno, ali...

–... ali uvjerena sam kako ste odviše osjetljivi da biste smetali novopečenim zaručnicima – završi mjesto nje Savannah. – Znate li što, Irena? Raspitajte se kad vam polijeće avion pa bismo vas Cord i ja mogli odvesti na aerodrom.

Irena ju je ljutito pogledala, ali nije rekla ništa sve do završetka doručka. No dok je stajala uz Savannah, čekajući u predvorju da Cord donese svoj sako iz sobe, plavokosa djevojka odmah ju je napala.

– Neće vam poći za rukom da ga osvojite! – siknu bijesno Irena. – On nije glup i ubrzo će uvidjeti da ste sumnjiva žena kojoj je stalo samo do novaca. Trenutno je sretan što s vama spava, ali nikad se neće oženiti vama.

– Vaše riječi zvuče kao da ste uvjereni u to – hladno reče Savannah, promatrajući je stisnutih očiju.

– Jesam. On vas samo zavarava. Dopušta vam da zamišljate kako će se oženiti vama, da bi od vas bez mnogo nagovaranja dobio ono što želi.

– Zaista? – prijeteći otegnu Savannah. – Mora li to obično raditi da bi neka žena pošla u krevet s njim?

Irena ljutito porumeni.

– Vjerojatno je izabrao najlakši put do cilja. Kupuje li žrtvi obično i zaručnički prsten?

– Vi nemate prsten – reče Irena likujući.

– Ah, tu si, Corde – reče Savannah kad im se on približio. – Irena je upravo primijetila da nemam prsten i ja sam joj htjela reći da ga danas namjeravamo kupiti. Misliš li da bi nam ona mogla pomoći u izboru?

Morala je priznati da je Cord izvrsno izdržao najnoviji izazov. Na trenutak se u dubini njegovih smaragdnozelenih očiju pojavio zagonetan izražaj, a onda se nasmiješio.

– Pa... uvijek sam mislio da je za to dovoljno samo dvoje, ali vjerojatno bi ti Irena mogla pomoći...

– Bilo bi mi draže da smo sami – reče Savannah – ali Irena je tvoja prijateljica i ne želim biti nepristojna. – Nasmijala se čarobno, bijesno pogledavši Irenu.

– Ljutiš li se, Irena? Mogli bismo se poslije sastati i zajedno objedovati.

– Zaista ćeš joj kupiti prsten? – iznenadi se Irena koja to sve dosad nije vjerovala.

Savannah se zapita kakve je snove ova djevojka gradila u vezi s Cordom.

– Svakako – odgovori on vedro, posjednički uhvativši Savannah za ruku. – Želim da moja žena nosi tradicionalni simbol veze. Vjerujem da sam malo zastarjelih nazora. A sad bismo mogli krenuti. Vratit ćemo se ovamo da zajedno objedujemo, Irena. Prošeći malo plažom. Odviše je hladno za plivanje, ali šetnja će ti goditi. – Mahnuvši ovlaš prema uzrujanoj plavuši, Cord povuče Savannah na ulicu. – Ne znam bi li mi to moralo laskati ili bi trebalo da budem zapanjen načinom kojim si me spasila. Prihvaćaš li se uvijek ovako oduševljeno neke uloge?

– Ovo si zaslužio, jer si me pokušao prodati kao svoju ljubavnicu! Čemu toliko žuriš? Imamo dobar izgovor da izbjegavamo tvoju dražesnu znanicu bar do objeda.

– Onda će ona zatražiti da vidi zaručnički prsten! – podsjeti je on, ne usporivši korak.

– Sitnice, sitnice! Razmislit ću o nekom prihvatljivom razlogu zbog kojega nismo kupili prsten.

– Nema isprike! Moramo se vratiti s prstenom, jer bi Irena nanjušila da nešto ne valja. Poznam je. Već sad sumnja da si moja zaručnica. Ne vuci se tako, Savannah! – reče povukavši je malo jače za ruku. – Počela si ovo pa moraš i završiti.

– Ali, Corde, ja ne želim prsten! Poslije ga moramo vratiti...

– Na to si morala misliti prije nego što se si se od ljubavnice uzdigla do buduće žene!

Još je dugo prigovarala. Naposljetku Cord zatraži da se prošeću obalom, jer je želi toliko izmoriti da je prođe volja za zadirkivanjem.

– Ja te ne zadirkujem niti te ljutim – odgovori ona, osjećajući dijamantni prsten na prstu. – Samo ti pokazujem kako ne volim da me iskorištavaju.

– Tko koga iskorištava? – odvrati on vodeći je preko plaže do skupine stijena nedaleko od hotela. – Ja bih se morao žaliti.

Nije lako kad vam ljubavnica izjavi da će se udati za vas.

– Nisam ti ljubavnica, a to i ne namjeravam postati. Čak ni za onog prokletog vikenda koji neprestano zahtijevaš.

– Da te nisam čuo! – opomenu je Cord, smiješeći se zlobno. – Oboje znamo da mi je vikend gotovo u šaci. – Cord se načas zaustavi. – Priznaj to, Savannah! – zapovjedi, uhvativši joj lice obim rukama. – Reci mi istinu! Amazonko moja, želim čuti kako priznaješ istinu.

– Neću ti priuštiti to zadovoljstvo – odgovori ona, odmičući se od njega. U tom trenu ugleda Irenu na niskoj stijeni iznad njih. Promatrala ih je znatiželjno. Savannah se brzo ponovo okrenula prema Cordu. – Poljubi me! – reče zagrlivši ga. – Irena nas gleda.

– Sa zadovoljstvom – složi se Cord promuklim glasom, smjesta ovivši ruke oko njena struka i privivši je uza se. – Vjerujem da znaš što sad radiš, Savannah Emery – promrmljao je i zatim svoja usta pripio uz njena.

Ne shvaćajući vlastite postupke, Savannah popusti iskušenju trenutka. Bijaše divno uživati u Cordovom strastvenom zagrljaju. Gotovo je bila zahvalna Ireni. Ovo je jedini način, pomisli kad su joj usne omekšale pod njegovim poljupcima, da izvede svoj plan, bar dotle dok je Irena u blizini. Najbolje da iskoristi sve što može u ovoj čudnoj situaciji.

– Noćas, Savannah? – šapne Cord, klizeći uzbudljivo usnama niz njezin vrat. – Hoće li naš vikend početi noćas? Reci da hoće, draga! – nagovarao ju je. – Znam da to želiš koliko i ja.

Njegove ruke su se čvrsto privijale uz njegovo toplo tijelo. Činilo joj se da on lagano drhće.

– Zaboravljaš da ovo radim samo zato da bih te izvukla iz neugodna položaja. Ne namjeravam ti uistinu dati tvoj vikend.

– Ne? – On ponovo spusti svoja usta na njezina.

U očima mu je nazrela podrugljivo zadovoljstvo.

– Ti... ti si rekao... Obećao si mi nagradu ako ti pomognem. Rekao si da se mogu javiti Jeffu... Corde! – Prigušeno je kriknula, jer je njegov stisak postao bolan. – Boli me!

– Budi sretna da te ne boli još jače! – procijedi on između stisnutih zuba – Mogla bi biti već dovoljno razumna i znati da u naručju jednog muškarca ne smiješ govoriti o drugome.

– Ti tako željno želiš pobjeći od slatke Irene da si mi obećao novu priliku sa Jeffom! – branila se brzo. – Neću govoriti o njemu sve dok ti opet ne počneš govoriti o svom glupom ikendu.

Kratko ju je pažljivo promatrao a onda malodušno uzdahnuo.

– Ti si najtvrdoglavija, najdosadnija i najteža žena koju sam ikad susreo. Shvaćaš li, Savannah? – Cord prebaci ruku preko njezinog ramena, pa krenuše preko pijeska prema hotelu. – Jednog dana ćeš me previše razljutiti. I sama znaš da će se to dogoditi, je li?

– Imaš hrabrosti da me optužiš da sam teška... – prasnu Savannah, ali nije mogla nastaviti, jer im je Irena dotrčala u susret.

– Tu si! – poviče gledajući Corda. – Već sam pomislila da si zaboravio na objed – dodala je vedro, ne obaziruć se na Savannah.

– Nisam. Između ostaloga, Savannah i ja dijelimo i silno zanimanje za hranu – odgovori Cord.

– Da – slatko joj se nasmiješi Irena – opazila sam da ste za doručak jeli kao muškarac, Savannah. Zanimljivo, jer Cord inače voli da su mu prijateljice vitke. Oh, vidim da ste dobili prsten. – Savannah podiže ruku da bi ga Irena mogla pogledati. – Vrlo je lijep – reče Irena kad su krenuli prema hotelu. – Sjećam se kako si mi jednom rekao da su dijamantni prsteni tako hladni.

Savannah ga je iznenađeno pogledala, ali ništa se nije moglo pročitati na njegovu licu. On je izabrao prsten!

– Ne sjećam se da sam to rekao. Ali to je svakako dobar kamen za Savannah. Vatra i led!

On ju je čvršće stegnuo oko ramena, i Savannah se jače privila uza nj. Usprkos nemiru što ga je unosio u nju, osjećala se sigurnom kad je bila blizu njegova čvrsta tijela, sigurnom od Irene i, začudo,od budućnosti.

Uživajući u tom osjećaju i u mnogim malim pažnjama kojima ju je Cord obasipao pred Irenom, Savannah se potpuno izgubila u novoj igri pretvaranja da je Cordova zaručnica. Preostali poslijepodneva igrala je ulogu zaljubljene žene uz muškarca koji uzvraća njezinu ljubav. Uživala je promatrati Irenu koja je bivala sve razočaranija. Bila je uvjerena da će se plavuša do večeri odlučiti na odlazak. Gotovo joj je bilo žao što njezina suparnica odlazi, jer neće više imati izgovor za ovu igru.

– Jesi li već odlučila dokad ćeš ostati? – zapita Cord Irenu u razgovoru nakon objeda prateći ih u salon.

– Mislim da ću otputovati sutra ujutro – odgovori ona polako, dobacivši Savannah ljutit pogled, a ova se pretvarala da to nije opazila. – Mislim da ću otići do nekih prijatelja u Santa Cruz, a zatim avionom u San Francisco. Tamo je Robert, a on me već neko vrijeme nagovara da se ponovo zaručimo.

Načas je zastala da bi vidjela jesu li njene riječi ostavile neki dojam na slušatelje, ali Cord samo uljudno kimnu glavom.

– On mi se činio najzgodnijim od svih – rekao je naposljetku.

Irena je brzo prikrila razočaranje i počela brbljati, služeći se svojim prijašnjim poznanstvom s Cordom da bi isključila Savannah iz razgovora. Ali Savannah je čvrsto odlučila da to ne dopusti. Povremeno bi na Cordov pogled namjerno uzvraćala s toplim smiješkom punim obećanja, kako bi pokazala prisnost između nje i Corda, koju je Irena pokušavala srušiti. A Cord je oduševljeno odgovarao na to: smiješio bi joj se s takvom muškom požudom kakvu Savannah nije još vidjela na licu drugog muškarca. Osjećala se željenom, kao da je jedina žena u prostoriji, i progonjenom, ali na ovo posljednje sad nije htjela misliti. Tako je isključivala Irenu iz njihova odnosa, a to je u ovom trenutku bilo jedino važno.

– Zapleši sa mnom, Corde – reče Savannah u jednom trenutku promuklim glasom, jer je osjetila da i Irena namjerava isto.

On bez riječi ustade i povede je na podij, gdje je sretna lebdjela u njegovu zagrljaju. Malo je govorio, ali je osjećala kako je napet i pitala se za uzrok tome. Je li shvatio da je sasvim izbacila Irenu? Još večeras će strpati stvari u torbu. Ugodna pomisao! Kad ju je dopratio do stola, namjerno je ostavila ruku na njegovoj, znajući da je Irena bijesno promatra. Cord joj je za odgovor stisnuo prste i zadržao joj ruku.

– Nisam znala da voliš žene koje tako prianjaju uz muškarca – zlobno primijeti Irena.

– Postoji iznimka u životu svakog muškarca – nasmiješi se Cord. – A ovu osobitu ženu moram natjerati na to da prisno prione uz mene kako bi me zadovoljila!

Savannah sa smiješkom sretne njegov podrugljivi pogled, uživajući u osjećaju svoje ženske moći. Ali znala je da to neće potrajati, da je to samo igra zbog Irene, i čim ona ode, Savannah će biti prisiljena da između njih opet uspostavi sigurnu udaljenost. Za večeras...

Bilo je kasno kad je Savannah napokon odlučila da krene na spavanje. Njezina mlađa suparnica bijaše gotovo natjerana u bijeg; preostao je samo još jedan korak da bi se zaokružila slika ludo zaljubljenog para.

– Imaš li što protiv da sad odemo na spavanje, dragi? – zapita ona čedno, pogledavši Corda kroz trepavice. – Umorna sam.

– Nemam – odgovori on. – Hoćeš li nas ispričati, Irena?

On uljudno ustade i pridrži stolac dok je Savannah ustajala.

– I ja ću gore s vama – reče odmah Irena. Njezin je pogled jasnije od riječi govorio što misli.

Ona se pita spavam li ja s Cordom, pomisli Savannah, smišljajući idući potez. Irena je jutros zatekla Corda samog, pa bi kraj večerašnje igre morao izbrisati i posljednju sumnju iz Irenine glave. Da ne bi možda kasno u noći pokušala posjetiti Corda u njegovoj sobi!

Savannahina soba bijaše prva od stepeništa, i ona zastade ispred nje, okrenuvši se uljudno prema Ireni, ali držeći i dalje ruku na Cordovoj. To njemu očito nije ni najmanje smetalo.

– Hoćemo li se ujutro vidjeti za doručkom ili ćete ranije krenuti u Santa Cruz? – zapita Savannah djevojku.

Irena pogleda njezinu ruku na Cordovoj.

– Još nisam odlučila.

– Mi ćemo možda ustati malo kasnije, pa nas nemojte čekati – savjetovala joj je Savannah. – Mi smo na odmoru i ne držimo se ustaljenog reda. Izvoli ključ, dragi – dodala je pružajući ga Cordu. Nasmiješila mu se zamamno. Poželjela je da prasne u smijeh kad je vidjela njegov iznenađeni pogled. On otvori vrata i vrati joj ključ.

Savannah se nasmiješila Ireni za laku noć, uhvatila Corda pod ruku i povela ga u svoju sobu, kao da je to učinila već mnogo puta. Načas je još vidjela Irenino razočarano lice, a

onda su se vrata polako zatvorila.

– Mislim da si za večeras siguran – poče Savannah u šali, smjesta ispustivši Cordovu ruku i okrenuvši se da bi prislonila uho na vrata. – Vraća se u svoju sobu. Kladim se da nisi znao kako sam prvorazredna glumica. Kad se vratimo u Costa Mesu, mogla bih razmišljati o tome da promijenim zanimanje.

Uspravila se i nasmiješila mu se, ali smiješak joj zamre na usnama vidjevši kako Cord na drugoj strani sobe skida kravatu.

– Nemoj se skidati. Za nekoliko minuta se možeš vratiti u svoju sobu. Samo pripazi da se kreće tiho kako te Irena ne bi čula.

– Kao da si već razmišljala o svemu. Kao da već imaš iskustvo u sličnim prilikama? – nasmiješi joj se.

– Radim ono što si me zamolio – naglasi ona, dok je Cord svlačio kaputić. – Ja... samo ti želim pomoći...

– Ne, Savannah – ispravi je on tiho, glasom u kojem nije bilo ni trunka šale. – Otišla si mnogo dalje nego što sam te zamolio.

U prizvuku njegova glasa i ponašanju bijaše nešto prijeteće. Ona se zabrinuto ugrize za usnicu. Shvatila je da mora biti vrlo oprezna.

– Nemoj misliti da ćeš ostati ovdje, Corde!

Stajala je mirno, naslonjena na vrata.

– Više se ne igramo, zlato – odgovori on, raskopčavajući košulju.

– Ali ja se ne igram, Corde! – reče zapanjeno, ponovo se zapitavši je li on pročitao njezine namjere.

– Glumiš cijeli dan, Savannah – promrmlja Cord, odlučno krenuvši prema njoj. – Večeras ćeš saznati kako završavaju takve igre.

X

– Jesi li uživala igrajući ulogu moje buduće žene, Savannah? Ja jesam.

Uzmicala je od vrata. Usta su joj bila suha, pa ih navlaži vrškom jezika.

– To nije pošteno od tebe, Corde – dahnu Savannah, gurnuvši stolicu između njih.

– Tako? – odgovori on glumeći zaprepaštenost. – Ti ne postupaš pošteno. Hoćeš li da ti nabrojim nekoliko primjera?

– Reci samo jedan! – poviče ona uzrujano, poželjevši da ovo već jednom završi.

Namjerno je ovako lovi da bi je uzrujao i oslabio njezinu obranu. Obilazio je polako stolicu, ali je nije dotaknuo.

– Odakle da počnem? Prvi primjer je tvoje odbijanje da isplatiš kartaški dug.

Dotjerao ju je do kreveta, a ona je razmišljala o mogućnosti da mu pobjegne preko njega.

– Ne govori opet o tome! – reče mu ljutito.

– Zatim krađa mog novog automobila... pa izmicanje našoj okladi. Bio sam velikodušan i dopustio ti da izabereš mjesto i vrijeme. Zatim ruža i bezvrijedno pisamce od muškarca koji nema nikakvo pravo da ti se obraća. A na kraju, sjeti se kako si me danas zadirkivala i koristila Ireninu prisutnost da mi

se osvetiš. Izazivaš me cijeli dan.

– To nisam namjeravala – promrmlja ona, progutavši slinu.

– Cijeli dan si me dražila pogledima, dodirima, malim zahtjevima zaljubljene žene, i to me naposljetku, draga moja Savannh gurnulo predaleko. Mogao sam odoljeti tvojoj tvrdoglavosti i oštrom jeziku, ali nisam mogao odoljeti kad si se pretvarala da me ljubiš. Malo si pretjerala s obećanjima u tvojim zlaćanim očima i sad se više ne mogu suzdržati.

– Ne! – kriknu Savannah, pokušavši da pobjegne preko kreveta, ali bijaše prekasno. Cord je zgrabi za članak ruke i privuče na čvrste grudi. Pokušavala se otrgnuti, ali on ju je sve više stezao i privijao uza svoje bokove. Osjećala je vatru što se rasplamsavala u njemu. Njezin se otpor topio pod navalom njegove strasti, ali ponos ju je još tjerao na otpor. Rukom joj je polako klizio niz leđa, i ona zadrhta pod njegovim znalačkim dodirom.

Njegova su se usta iznenada spustila na njezina, i on ih je, rastvarajući ih, uzimao i osvajao.

– Corde! – promucala je kad je usnama krenuo prema njezinom uhu. – Ne želim biti tvoja ljubavnica!

– Nećeš mi biti ljubavnica, bit ćeš više od toga. – Iznenada ju je podigao u naručaj. – Nočas ćeš vidjeti što znači pripadati mi potpuno.

Spustio ju je nježno na krevet pa legao kraj nje, držeći joj rukom obje ruke iznad glave, jer se još jednom pokušala osloboditi. Slobodnom rukom poče joj otkopčavati bluzu, neprestano je gledajući u oči. Drhtala je pod njegovim dodirom.

– Govori, Savannah – reče toplo, prelazeći prstima lagano po njezinoj koži, pa zastade da bi joj otkopčao čipkasti prslučić. – Govori kao da ćeš se zaista udati za mene; želim od tebe čuti riječi ljubavi i želje.

– Oh, Corde! – dahnula je kad joj je razgolićio dojku s ružičastom bradavicom i sagnuo se da je nježno poljubi. – Što to želiš od mene? Samo jednu noć?

– Želim svoj vikend – šapnu on strastveno, jezikom dirajući i grickajući njezinu bradavicu dok se nije ukrutila od strasti. – Želim dvije noći i dva dana koja si izgubila u igri, slatka moja. Kroz to vrijeme želim od tebe sve što možeš dati!

Razotkrio joj je i drugu dojku, pa je cijelu obuhvatio rukom. Prstima joj je trljao bradavicu, a Savannah se učinilo da gubi razum.

– A... a što ćeš mi dati zauzvrat? – zapita ga promuklim glasom, nemirno mičući noge dok ih nije pritisnuo svojima.

Sad je gotovo ležao na njoj, dajući joj da osjeti svu njegovu snagu.

– Možeš imati sve što budeš imala hrabrosti i snagu da uzmeš – šapnu on, oslobodivši joj ruke da bi joj skinuo bluzu.

Bacio je bluzu u kut sobe pa je nastavio skidati. U tren oka ležala je gola na krevetu, promatrajući kako se on svlači nestrpljivom žurbom. Kako je lijep, pomisli. Sve je jaču glad osjećala za ovim nepokolebljivim muškarcem, sposobnim da

iz nje izvuče svu njezinu žensku prirodu... Drhtala je od želje za njim, pa ga zagrli oko vrata kad se skinuo i legao uz nju. Osjeti da i oh drhti pod njezinim dodirom. U njoj se razbudi hrabrost.

– Žena poput mene želi od muškarca više od dvije-tri noći – reče gledajući ga u oči.

– Zaista? – zapita, nadvivši se nad nju i dalje je gledajući u oči. – Što želi?

– Želi sve što može dobiti – promrmlja Savannah, zarivši prste duboko u njegovu crvenu kosu. – Ona... ja... želim ljubav, strast i iskrenost...

– Želiš li me prikovati uz sebe? – zapita pokazujući zube u drskom muškom smijehu.

– Želim! – gotovo viknu ona, ljutita zbog njegova smijeha. Tijelom se srdito odupre o njegovo. – Ne možeš sve uzeti od mene, a da mi sve ne daš zauzvrat!

– Rekao sam ti da možeš uzeti sve što želiš. – Spustio je glavu i vatrenim poljupcima obasuo njezin vrat do udubine između dojki. – Pokaži mi koliko me želiš!

Reagirala je na ogoljelu mušku želju u njemu kao na snažno opojno sredstvo. Njezina strast, potreba i srdžba postale su izvorom neslućene snage koju je primjenjivala ženskim domišljajem.

Ali on je uvijek bio korak ispred nje, koristeći svoju snagu da bi upravljao njezinom, sve dok u jednom trenutku nije osjetila da odgovara na njegov dodir i njegove zahtjeve kao da je on izvor njezine snage, a ne cilja kojemu teži.

– Želim te – priznala je ona tihim glasom dok je Cord rukama istraživao i osvajao najtajnije dijelove njezina tijela.

– I ja želim tebe. Želim te toliko dugo da više ne mogu čekati. – Usnama se žarko i strastveno opet upio u njezine. Osjećala je drhtaje koji su mu potresali mršavo, mišićavo tijelo, gladeći mu leđa vršcima prstiju i uživajući u njegovom odgovoru. – Reci da mi pripadaš, Savannah – dahnu on, na tren joj oslobodivši usta. – Reci da ćeš večeras biti moja bez suzdržavanja, ne uskraćujući mi ništa.

Ona otvori oči i osjeti kako je pali njegov pogled.

– Da, Corde, noćas pripadam tebi – šapnu nježno i strastveno.

I ti pripadaš meni, dodala je tiho u sebi. Ovo će možda trajati smo jednu ili dvije noći, ali uzet će sve što može dobiti.

S dubokim uzdahom muške želje i likovanja, Cord joj razdvoji noge i posjednički kliznu u konačni zagrljaj, sa žarom i strašću koji iz nje izmamiše nježan ženski krik pokoravanja i koji je već stoljećima zamka za muškarce. Zamka koju svaka žena drži zakopanu duboko u sebi, čekajući pravog muškarca da je nađe i bude uhvaćen.

Osjećala je kako se njezina snaga spaja s Cordovom kad su se vinuli u vrtoglave visine, a zatim su skočili preko ruba u zanosnom poricanju svega drugoga na svijetu, osim njih samih.

Posljednji plamsaji su polako odumirali, a ona je ležala tiho u njegovu naručju, slušajući otkucaje njegovog srca. Bili su znojni i iscrpljeni kao da su pretrčali veliku udaljenost.

– Bilo je bolje nego što sam mislio i u snu – s dubokim zadovoljstvom promrmlja Cord u njezinu kosu. – Reci mi da je i tebi bilo dobro, Savannah. Nemoj mi sad lagati!

– Bilo je savršeno, Corde. Najuzbudljiviji i najdivniji doživljaj u mom životu – odgovori mu potpuno iskreno, a on je čvršće privije k sebi.

– Dobro – šapnu on pospanim glasom. – Spavaj sada, draga, ujutro ćemo razgovarati.

Vidjela je kako tone u dubok san i pitala se što će sad biti s njom. A onda je i sama usnula.

Probudila se nakon dva sata. Malo se pridignuvši i naslonivši se na lakat, Cord ju je promatrao i prstima joj lagano gladio kožu. Kad je otvorila oči, nasmiješio joj se i nježno je poljubio u dojku.

– Nisam mogao čekati do jutra. Nisam navikao da ovakvo blago leži u mom krevetu nadohvat ruke.

Ponovo ju je uzeo, ovaj put sporom erotskom nježnošću, koja joj je iz grla izmamila prigušene krikove što su ga beskrajno oduševljavali.

Kad se idući put probudila, u sobi se nazirala siva svjetlost skore zore. Sa sobom je donosila i oštre obrise stvarnosti.

Promatrala ga je u snu, ranjivog i nježnog, kakvoga ga nikad nije vidjela. U njemu bijaše sve što je ikad željela u muškarcu, još i mnogo više, o čemu nije ni slutila dok je nije zarobio. *Kako ću sad živjeti bez njega,* pomisli s dubokom tugom. Nije joj ponudio ništa više osim ljubavne veze koja će možda trajati samo nekoliko dana. Odjednom se prepala mogućnosti da se objesi o njega i da bude ovisna o njemu kad mu jednom dosadi. Ne, to nikad!

Bolje je sve prije prekinuti, javio se njen zdrav razum. Iako su noćas bili tako puni strasti, nisu govorili o ljubavi.

Sjela je, pokušavajući odlučiti što da učini. Samo jedan osjećaj joj je u ovom trenutku davao snagu, osjećaj ljutnje. Sama ga je raspiravala. Cord je kriv za sve. Od trenutka kad je stupio u njezin život i naveo je na onu glupu igru, sve do noćas kad joj je jasno pokazao da nikad neće biti zadovoljna s drugim muškarcem, on ju je gurao, tjerao i poticao u ovu nesreću.

Polako je ustala da ga ne bi probudila. Nije se usudila ni tuširati. Navukla je traperice i pulover, uzela torbicu s najvažnijim stvarima i krenula prema vratima. Onda se sjetila da će u ovo doba teško otići iz grada. Nema auto, a rent-a-car se zacijelo otvara kasnije. Dotle će se Cord probuditi i početi je tražiti.

Onda ugleda ključeve koje je Cord sinoć bacio na stolicu dok se svlačio. Ključevi auta koji je on unajmio. Brzo ih je uzela, pazeći da ne zveckaju, pa ponovo krenula prema vratima i iskrala se u hodnik.

Srce joj se stislo od tuge dok se spuštala stepenicama usnulog hotela. Neka Cord bar plati hotel za sve ono što joj je učinio, pomisli prolazeći kraj recepcije. To mu je samo mala kazna.

Oči su joj se zamaglile dok je po parkiralištu tražila automobil. Napokon ga je našla. Morala je obrisati suze s obraza kad se sagnula da otključa vrata. Ušla je u auto i odlučno okrenula ključ motora. Prebacila je

ruku preko naslona sjedala da bi mogla gledati kroz stražnji prozor, jer je iz parkirališta morala izaći natraške. Problijedila je ugledavši Corda koji je brzo prilazio vozilu.

Lice mu je bilo hladno, srdito i prijeteće. Odmah se malo pripitomila. Prišao joj je prije nego što je dospjela staviti mjenjač u brzinu.

– Smjesta daj ključ, Savannah! – reče on oštro. Ne razmišljajući, ona izvadi ključeve i spusti mu ih u ruku. – Sad izađi iz mog auta! – dodao je, bijesno otvorivši vrata tako da je osjetila strah. – Ili izađi sam ili ću te ja izvući! – Ne videći drugi izlaz, Savannah je izašla. – Zaista si hrabra, priznajem! – nastavi on stisnutih zuba. – Kamo si namjeravala otići? – Ljutito je strese za ramena.

– Pokušala sam pobjeći od tebe!

– Zar misliš da ću ti dopustiti da pobjegneš od mene? – reče oštro. – Koliko ti puta još moram reći da mi pripadaš, Savannah Emery? Imao sam previše strpljenja s tobom. Uzvraćaš mi samo lažima i prijevarama.

– To jedino zaslužuješ, jer si me progonio poput neke... zvijeri! Pa dobro, noćas si pobijedio i nadam se da si uživao u svojoj pobjedi, jer to ti je bila prva i posljednja prilika!

– Oh, ne, nije! – dobaci joj on bijesno, grubo je tresući. – Sad si moja, prokleta djevojko, i uzet ću te kad god budem htio, a ti ćeš mi odgovarati kao noćas. Ne možeš odoljeti onome što je među nama. Kunem ti se da ću te privezati lancem za krevet dok mi to ne priznaš. Neću ti više dati priliku za bijeg. Učinit ću sve što mogu da bih te pripitomio, i slušat ćeš samo moju ruku, mala tigrice! Oslobodit ću se svakog muškarca koji ti priđe, kao što sam se oslobodio Paintera i Erica Dalyla...

– Jeffa! – viknu ona. – O čemu govoriš? – U srcu joj se pojavi iskrica nade. – Valjda nisi namjerno...

– ... poslao Paintera u San Diego? Jesam! Čim sam shvatio da ćeš biti zaljubljena u njega dok god bude u blizini. I došao sam one večeri na zabavu, s namjerom da iskoristim tvoje neraspoloženje i tvoju pažnju privučem na sebe. Čak sam varao na kartama da postignem svoj cilj!

– Pokvarenjače! Ali to ti neće koristiti, jer ti neću biti ljubavnica, čuješ li me? Neću!

– Zašto? – zapita je smjesta. – Reci mi zašto – dodao je čudnim prizvukom u glasu.

– Zar još nisi naslutio? Ne želim s tobom provesti vikend ni tjedan ili dva! – Opazila je kako se smrknuo pa bez razmišljanja nastavi. – Želim cijeli život provesti s tobom, a ti to odbijaš. Shvaćaš li, Corde? – viknu. – Ljubim te!

Najprije ju je zapanjeno gledao, a onda mu se licem od sreće razvuklo u smiješak.

– Ljubiš me! *Ljubiš me!* Prokletstvo, djevojko, zašto mi to nisi prije rekla?

– Zašto bih ti rekla? To bi iskoristio samo zato da dobiješ svoj prokleti vikend.

– Imaš pravo. Upotrijebio bih svako oružje – nasmija se on. – Ne shvaćaš li, ludice, za-

što mi je taj vikend bio toliko važan?

– Zašto? – zašita ona suspregnuta daha.

– Jer sam ga želio iskoristiti i toliko te osvojiti da me ne možeš odbiti kada te zaprosim.

– Zaprosiš? Kažeš li mi, Corde, da se želiš oženiti mnome? Da me voliš?

– Toliko da bih prevrnuo nebo i zemlju samo da te dobijem, jedina moja.

Tako ju je strastveno stisnuo u zagrljaj da nije mogla disati, ali u ovom trenutku goleme sreće činilo joj se da takve sitnice kao disanje uopće nisu važne.

– Oh, Corde – šapnu očarano suznih očiju, ovaj put od sreće. – Zašto mi to nisi rekao? Mislila sam da želiš samo jedan vikend.

– Teško sam prodirao do tvog srca. Mislio sam kako, uspijem li te namamiti u krevet, postoje svi izgledi da shvatiš koliko smo potrebni jedno drugome. Sad te napokon mogu upitati: hoćeš li se udati za mene, Savannah?

– Kad god budeš želio.

– Onda što prije...

* * *

Tri večeri poslije ovoga Savannah se sva sretna prepustila zagrljaju svog muža. Nakon večere i plesa vratili su se u sad zajedničku hotelsku sobu. Teta Ella i Irena otputovale su odmah nakon vjenčanja.

U sobi ih je čekala boca pjenušca, čestitka hotela mladencima.

– Volim te, Corde – šapnu Savannah.

– Zauvijek?

– Zauvijek.

Ruka mu bez riječi posegnu za zatvaračem njezine duge haljine. Osjetila je kako mu prsti drhte, i tijelo joj je prožeo drhtaj očekivanja. I ona poče otkopčavati njegovu košulju. Bilo joj je ludo udaralo. Naposljetku mu je razdrljila košulju i poljubila ga u rutava prsa. Istodobno je njezin prslučić kliznuo na pod, a Cord je nježno uhvati za jednu bradavicu, gledajući je u oči.

Savannah tiho zastenja od užitka. Pod njegovom rukom ružičasti vršci se ukrutiše, a Cord se nasmiješi takvim muškim zadovoljstvom da je točno znala što misli.

– Da – reče on uzbuđeno. – Napokon si moja.

Nagnuo se naprijed i obuhvatio joj drugu dojku rukom te jezikom milovao bradavicu, dok i ona nije odgovorila ukrutivši se. Čula je kako je tiho zastenjao, a onda se uspravio i podigao je visoko u zagrljaj.

Savannah nježno zarinu nokte u njegova mišićava ramena, a on ju je ponio i nježno položio na krevet. Onda je skinuo ostatak svoje odjeće i legao uz nju.

– Volim te, želim te, potrebna si mi, slatka moja Savannah – zastenja promuklim glasom, rukom je gladeći po cijelom tijelu, sljedeći vitke linije njezinih bokova i bedara, s osjećajem očitog posjedovanja i divljenja. Svaki je živac u njoj titrao od njegovih dodira. Osjećala je neodoljivu želju da zadovolji, zadrži i ljubi ovog muškarca koji je uživao u njezinoj snazi i strasti, a nije bježao od njih. Muškarac koji može odgovoriti na njezinu strast. Pravi muškarac. Ona mu sanjarski ovije ru-

ke oko vrata, privlačeći ga k sebi. – Oh, ljubavi, reci da si moja i da me nikad nećeš ostaviti – molio ju je.

– Nikad više neće biti sumnje u mom srcu, dragi. Ti si moj, i ja sam tvoja.

Čvrsto je ovio noge oko njezinih, dok su mu usne čulno putovale od njezinih usana, preko vrata do dojki. Počela se gotovo nesvjesno micati, odgovarajući na napetost koja je rasla. Rukama je prelazila njegovim mišićavim leđima do uskog struka i uskih bokova, uživajući u svakom dodiru.

– Tako si ženstvena i sposobna za veliku strast – šapnu on, milujući joj bokove i dodirujući je na najosjetljivijim mjestima tako da je uskoro osjetila neodoljivu potrebu za njim.

Njezine su ruke vlastitom voljom tražile, istraživale, dodirivale. Čula je kako je zastenjao.

– Od tebe gubim glavu, jedina moja – reče joj s ljubavlju.

– I ja od tebe!

Gubila je sve više svijest o vremenu i svijetu oko sebe. Osjećala je samo njega. On je njezin muškarac, svim će ga okovima prikovati uza se.

Među njima se uspostavio snažan ritam kojim su lako izmjenjivali snagu, ljubav i potrebu. Rastao je sve jače, i naposljetku nije osjećala više ništa osim svog muža i potrebe da ga svakim djelićem svoje snage i strasti drži uza se. Ni on se nije suzdržavao, potičući je i vodeći do vrhunca, kad je osjetila da će se raspasti u blistavi vatromet strasti. Čula je kako je Cord uzdahnuo nesuzdržanim zadovoljstvom, a onda su se smirili u blaženstvu puke sreće.

Kad je napokon otvorila oči, opazi da je Cord gleda. Nasmiješio joj se.

– Zdravo, gospođo Harding – šapnu, igrajući se uvojkom njezine kose. – Jesam li ti rekao koliko sam sretan što me ljubiš?

– Ima li ikakve sumnje? – nasmija se Savannah, pogladivši ga nježno po prsima.

– Nema. A kod tebe?

– Nema.

– Ne znam kako sam uopće mogao živjeti bez tebe – reče on strastveno.

Ona se nasmijala.

– Dok te nisam upoznala, nisam znala što mi nedostaje i što sve postoji – priznala je.

Cord se naslonio na jastuk i zagrlio je. Šutjeli su nekoliko trenutaka, skupljajući snagu i uživajući u mirnom blaženstvu nakon strasti.

– Sad bi bio trenutak za pjenušac – predloži on.

– Slažem se – odgovori Savannah, odmaknuvši se malo da bi on mogao ustati.

Promatrala je kako vješto otvara bocu, sprečavajući da pjena kapne na pod.

– Za moju ženu! – šapnu on, noseći pune čaše do kreveta i oprezno sjedajući.

– Za mog muža – odgovori ona, prihvativši čašu i srknuvši piće.

– I za igru karata koja je sve ovo omogućila – nazdravi Cord, srknuvši još jedan gutljaj.

– Nisam uvjerena da bih morala piti u to ime – nasmiješi se ona u šali. – Ta varao si! A onda si bio dovoljno drzak da se uvrijediš kad sam te optužila zbog varanja.

– Bio bih učinio sve, samo da te dobijem – draga – nasmiješi se on toplo i prijeteći istodobno. – Zapamti za ubuduće da ću se, bude li potrebno, poslužiti svakim porokom da bih te zadržao za sebe.

– Prijetiš? – zadirkivala ga je.

– Ne, ali te želim podsjetiti na to da mi još duguješ onaj vikend – odgovori on razdragano.

– Koji vikend? Proveo si sa mnom dvije noći i više ti ništa ne dugujem.

– Igrali smo za cijeli vikend, a ne samo za dvije noći. Osim toga, ogrebla si moj auto. To bismo mogli riješiti noćas...

Pokušala je izmaknuti, ali on ju je čvrsto držao.

– Nije pošteno da te izmišljene dugove iskorištavaš svaki put kad me poželiš ljubiti.

– Jesi li uvjerena u to? – zapita on, prstima već tražeći osjetljiva mjesta na njezinom tijelu koja je sad već poznavao.

– Jesam! – odlučno odgovori Savannah, ali je odmah zadrhtala od užitka pod njegovim dodirom.

– Hoćeš li se kladiti? – zapita je Cord, no prije nego što je mogla odgovoriti, on joj utisnu na usta strastven poljubac i ona zaboravi sve dugove i cijeli svijet oko sebe.

David Herbert Lawrence:

SUNCE

I

– Pošaljite je odavde... nekamo na sunce! – reče liječnik.

Nije baš mnogo držala do sunca, ali rado je dopustila da je pošalju preko mora zajedno s djetetom, dadiljom i majkom.

Brod je morao isploviti u ponoć. A njezin suprug ostane kod nje čitava dva sata, sve dotle dok dijete nisu stavili u postelju, sve dotle dok se svi putnici nisu ukrcali. Bila je to mračna noć, u dubokoj su se tami nazirali valovi Hudsona; mrak je tek mjestimice bio isprekidan razasutim svijetlim točkama. Naslonila se na ogradu, zurila dolje i razmišljala: to je more; dublje je nego što bi čovjek povjerovao, i bogatije uspomenama. U istom trenutku kao da se more podiglo – poput zmije kaosa, koja živi oduvijek.

– Takva odvajanja nisu dobra – reče joj suprug stojeći pokraj nje. – Doista nisu dobra. Ne volim ih.

Njegov je glas bio ispunjen strahom i zabrinutošću, zvučao je kao da se hvata za neku posljednju nadu poput utopljenika za vlat slame.

– Ni ja ih ne volim – uzvrati ona gotovo monotonim glasom.

Morala se prisjetiti kako su oboje gotovo očajnički poželjeli da se riješe jedno drugoga. Istina, predstojeće odvajanje pomalo je napinjalo njihove osjećaje, no samo je još dublje zatjeralo bodlju što im se zarila u srce.

Oboje pogledaju sina koji je spavao, a očeve se oči ovlaže. No ipak nije bitno vlaženje očiju, nego duboko ukorijenjeni željezni ritam navike, običaja što traje godinama, pa čak i čitav život, ritam duboko ukorijenjenog nagona.

Nagoni, pokretačke snage, njezine i njegove, postale su u njihovu životu neprijateljske. Međusobno su se razarali, uni-

štavali poput dva stroja što nisu međusobno usklađena.

– Posjetitelji napustite brod! Posjetitelji, napustite brod!

– Maurice, moraš poći! – I pri tome ona pomisli: za njega to znači: »S broda!« a za mene »Na more!«

I dok je brod sasvim polagano odmicao od obale, domahivao joj je rupčićem s ponoćno sumračnoga lučkog nasipa: jedan u mnoštvu. Jedan u mnoštvu. C'est ca!

Poput golemih plitica natovarenih nizovima svjetala, skele su još sklizile koso preko Hudsona. Ono mračno ždrijelo prijeko zacijelo je kolodvor Lackawanna.

Parobrod se sve više uvlačio među svjetla; taj Hudson, čini se, nema kraja. Naposljetku zaplove oko zavoja, oko skromnog titranja svjetla na Battery. Kip Slobode podigao je svoju baklju kao da je diže u napadaju gnjeva. A zatim dizanje i spuštanje valova otvorenoga mora.

Premda je Atlantik bio siv poput lave, naposljetku se dočepaju sunca. Ona je čak imala kuću povrh najplavijega mora s golemim vrtom i vinogradom prepunim trsja i maslinovih stabala, što se u terasama strmo spuštao sve do ravnoga poteza obale; vrt je bio prepun skrovitih kutaka i gustih šumaraka limuna duboko dolje u zaljevu i pun skrivenih jezeraca s bistrom zelenom vodom; u maloj se pećini nalazio izvor iz kojega su pili već stari Sikanci prije nego što su stigli Grci; stari grobni svod, kojega su niše bile prazne, služio je kao staja nekoj meketavoj sivoj kozi. Mimoze su mirisale, a na vulkanu ondje prijeko svjetlucao [illegible] nijeg.

Zapažala je sve to i sve je to djelovalo nekako poput ublaženja. Ali samo izvanjski. Zapravo, za nju to nije imalo nekoga dubljeg značenja. Bila je ona ista, zajedno sa svim neraspoloženjem i razočaranjem, a i nesposobnoću da se izrazi shvatljivo. Dijete ju je uzrujavalo, oduzimalo joj unutrašnji mir. Osjećala se grozno... upravo mučno odgovorna za dječaka, kao da mora položiti račun o svakomu njegovom udisaju. A za nju je to bila muka, isto tako i za dijete i za sve druge.

– Ta znaš, Juliet – reče joj majka – liječnik ti je propisao da se izložiš suncu bez odjeće! Zašto to ne učiniš?

– Učinit ću to čim osjetim potrebu! – uspjenušala se Juliet.

– Zar me želiš ubiti?

– Da tebe ubijem? Glupost! Želim ti samo najbolje!

– Do bijesa... ta prestani mi već jednom željeti najbolje!

Njena majka naposljetku se toliko uvrijedi i razljuti da je otputovala.

More se zabjelasa i postane nevidljivo. Zakiši. U kući postane hladno, jer bila je građena samo za sunčano vrijeme.

A onda opet dođe jutro kad je sunce zasjalo poput tekuće kovine i naglo se izdiglo iz mora. Kuća je bila okrenuta prema jugoistoku; Julijet je ležala u postelji i promatrala izlazak sunca. Osjećala se kao da još nikad nije vidjela sunce kako izlazi. Još nikad nije vidjela kako sunce golo i čisto stoji povrh morskoga neboslona i stresa sa sebe noć upravo kao vodu. Kako li je samo bilo okruglo i nago!

I kako je htjela poći k njemu.

I u njoj se pobudi neka skrovita želja da se naga izloži suncu. Gajila je svoju želju, čuvala je poput tajne. Htjela se sjediniti sa suncem.

Htjela je otići od kuće... što dalje od ljudi. A nije lako sakriti se u zemlji u kojoj svako stablo masline ima oči, u kojoj je svaka strmina izdaleka vidljiva; u takvoj je zemlji teško vjenčati se sa suncem.

Pa ipak pronađe neko mjestance: stjenoviti greben što se poput mora izdigao k suncu, obrastao visokim indijskim smokvama. Iz toga se guštika smokava izdizao čempres s blijedim podebelim stablom i vrhom što je savitljivo izvirio u plavetnilo. Stajao je ovdje poput stažara koji pogledava more ili poput svijeće, visoki plamen koje se tamno ističe od svjetla: kao da svojim dugačkim jezikom liže tamu sve do neba.

Juliet sjedne pokraj čempresa i skine haljinu. Čvorugave su je smokve štitile poput ružne a ipak dražesne šume. Sjedila je ovdje ponudivši suncu svoje grudi: kao da pati od neke žestoke boli, jecala je čak i sad zbog okrutnosti što se mora podati, no ipak je likovala zbog toga što to nije nije nikakav ljubavnik.

A sunce je putovalo dalje plavetnilom neba zračeći svoje zrake. Juliet je osjećala blagi dašak mora na svojim dojkama koje su djelovale kao da nikad neće sazreti. Jedva je osjećala sunce. Njezine su grudi bile plodovi što venu, umjesto da zriju.

No ubrzo osjeti sunce u njima: toplije nego što je ljubav ikad bila, toplije od mlijeka ili ruku djeteta. Napokon, napokon su njene grudi bile na suncu, djelovale su poput dugačkih, bijelih grozdova.

Trzne odjeću sa sebe i naga se izloži suncu; legne. I tako ležeći kroz prste je žmirkala prema sunčanoj ploči, prema plavetnilu s treperavom užarenom pločom što je sa svojih vanjskih rubova isijavala osobit sjaj. Treperav u predivnoj modrini, ovdje je bio živući Bog Sunce i zračio bijelu vatru iza svojih rubova. Pogledavao ju je svojim plavkastim vatrenim tijelom, obasjavao joj grudi, lice, vrat, zagasito tijelo, koljena, bedra, stopala.

Ležala je sklopljenih očiju a kroz vjeđe prodiralo je nešto poput crvenkastog plamena. Previše! Ispruži ruku i stavi listove preko očiju. Zatim se opet izloži suncu, ležeći poput dugačke zelene bundeve što će morati sazreti do zlatne boje.

Osjećala je kako joj sunce prodire sve do u srž kostiju, pa čak i dublje: u osjećaje i misli. Mračni i grčeviti osjećaji polagano su se opuštali, sumorni se ugrušak njezinih misli otopi. Ubrzo je sasvim prožme toplina. Okrene se i izloži suncu ramena, bokove, stražnju stranu bedara, pa čak i pete. Ležala je napola omamljena, jer u njoj se zbivalo nešto sasvim čudnovato. Umorno se srce, što je vječito zeblo, počelo otapati, taliti ni u što. Samo je njeno krilo ostalo zgrčeno, vječito je pružalo otpor, i opiralo se i sad. Pružalo je otpor čak i suncu!

Pošto se opet odjenula, još jednom legne i pogleda čempres, kojega se krošnja poput sablasti povijala na povjetarcu.

I čitavo je vrijeme bila svjesna goleme sunčane lopte što je putovala nebom, a i vlastitog opiranja.

Gotovo ošamućena pođe kući, napola zaslijepljena, slijepa i omamljena od sunca. No tu je sljepoću osjećala poput obilja, a nejasno, toplo pritiskujuće previranje osjećaja kao veliko blago.

Dječak dotrči do nje i poviče:

– Majko! Majko!

Bio je to čudnovat, tihi krik ptičice koja bojažljivo čezne: uvijek je žudio za njom. I začudi je što taj bojažljivi povik koji traži ljubav nije u njezinom snenom srcu naišao ni na kakav odjek. Zagrli dječaka, ali pomisli: ne bi smio biti takva hrpica slabosti! Kad bi imao sunca u sebi, skočio bi uvis! I opet osjeti ono nepopustljivo opiranje u svom krilu – otpor prema njemu i svemu.

Čak je i naljute sitne ručice što su je htjele zagrliti: okrene se. Nije htjela da joj dotakne vrat. Spusti dječaka na tlo.

– Potrči! – gotovo poviče. – Trči na suncu!

Razodjene ga i posjedne na toploj terasi.

– Igraj se na suncu!

Dječak se veoma uplaši. Htjede zaplakati. Ali u toploj tromosti tijela, posvemašnjoj ravnodušnosti srca i onom opiranju njezinoga krila, ona zakotrlja prema njemu mandarinu preko crvenog kamenja, a dječak počne svojim mekanim, sitnim i neizraženim tijelom tapkati za njom. No čim bi je sustigao, ispustio bi je, jer je ona dodir njegove kože osjećala kao stran. Dječak se ogleda za majkom, razvuče lice kao da će zaplakati, i zgrozi se nad vlastitom golotinjom.

– Donesi mi mandarinu! – poviče majka i začudi se zbog toga što je njegov strah ostavlja tako hladnom. – Donesi majci mandarinu!

Ne smije postati poput oca, pomisli majka, ne smije se pretvoriti u crva kojega sunce nije nikad obasjalo!

II

Nekoć je u svom mučnom osjećaju odgovornosti pomišljala na dječaka kao da je ona odgovorna za svaku minutu njegova postojanja, jednostavno zbog toga što ga je rodila. A sad se sve to izmijenilo. Dječaka više nije bilo ni u najdubljem kutku njezine duše; njezina napeta zabrinutost i volja odijelile su se od dječaka, a on je napredovao utoliko bolje.

Sve su njene misli bile zaokupljene sunčanom loptom, njezinim sjajem, načinom kako je sunce prodrlo u nju. Život se sada pretvorio u neki tajanstveni ritual. Budila se već prije svitanja i očekivala: hoće li sivilo prijeći u zagasitozlatnu boju ili će se iznad nebosklona pojaviti oblaci. Kolika li je samo bila njezina radost kad bi se sunce izdiglo u svojoj nagosti poput rastaljenoga zlata i nježnim nebom razasulo svoj plavkastobijeli plamen.

Ipak, katkad bi se isticalo crvenkastom bojom poput divljega plahog stvorenja. A onda bi se opet izdizalo polagano i tamnocrveno kao u gnjevu, i sasvim se sporo bližilo zenitu. Ponekad ga ne bi mogla vidjeti: samo bi sprud oblaka rasipao

njegovo zlato i skrlet, a ono bi se uspinjalo iza neprozirnoga zida.

Juliet je mogla govoriti o sreći. Tjedni su promicali i, premda bi ponekad osvanuo oblačan dan i poslijepodne proteklo u sivilu, još nije doživjela dan bez sunca; sunce je većinom sjalo unatoč tome što je bila zima. Nježni, sitni, divlji šafrani djelovali su kao da su isprugani ljubičastom bojom, a divlje narcise objesile su svoje zvjezdaste zimske cvjetove.

Juliet se svakoga dana spuštala k čempresu, u šumarak indijskih smokava na istoku, u pondožju koje su se dizale žućkaste stijene. Sad je bila mudrija: nosila je još samo sivi ortač i sandale, tako da se za tren oka u kojemu skrovitom zakutku mogla izložiti suncu. A kad bi se ovila, odmah bi opet bila siva i nevidljiva.

Svakoga bi dana od jutra do podneva ležala u podnožju moćnoga čempresa sa srebrnkastim korijenjem dok bi sunce koračalo nebom. Sad se već svako vlakno njezinoga tijela zbližilo sa suncem. Zabrinuto se srce, brižno i zgrčeno srce, sasvim skupilo poput cvijeta koji otpada na suncu i ostavlja samo mali plod što zrije. A zgrčeno njeno krilo što je, istina, još bilo zatvoreno, razvijalo se polagano, sasvim polagano, polagano poput pupoljka morske ruže ispod površine vode kad ga tajanstveno obasja sunce. Poput pupoljka lopoča ispod razine vode polagano se dizalo k suncu i naposljetku se otvorilo suncu, i samo suncu.

Čitavo je njeno tijelo postalo prisno sa suncem koje je s užarenih rubova zračilo plavkastu vatru. I premda je sunce obasjavalo čitav svijet, njegove su se zrake usmjeravale samo na Juliet čim bi mu se predala onako razodjevena. Bilo je to jedno od Sunčevih čuda: ono je moglo obasjavati milijun ljudi, a ipak se ta sjajna, moćna, jedinstvena sunčana lopta okretala samo k njoj.

Sa svojom spoznajom sunca i uvjerenjem kako ono pomalo prodire u nju da bi je »spoznalo« u kozmično-karnacijskom smislu riječi, obuzme je osjećaj kako se udaljila od ljudi, kako je s njima povezuje još samo neka prezirna trpeljivost. Tako su daleko od prirode, tako daleko od sunca.

Čak ni seljaci, koji su se svakoga dana s magarcima penjali starim stjenovitim stazama, nisu bili sasvim osunčani, premda su izgledali kao da ih je opalilo sunce. Kao u puža što se zavlači u kućicu, i u njih je uvijek postojala neka sitna, bijela trunčica bojazni, jer čovjek se uklanja prirodnom plamenu života. Jednostavno se ne usuđuje sasvim zaviriti suncu u oko: uvijek se mora sagnuti. Svi su ljudi takvi.

Pa zašto, dakle, ljudi dopuštaju da im se drugi približavaju?

Otkako je postala ravnodušna prema ljudima i prema muškarcima, nije se više tako bojažljivo krila pred pogledima drugih. Staroj je Marinini, koja je za nju nabavljala hranu i stvarčice u selu, ispričala kako joj je liječnik propisao da se izlaže suncu. I to je dovoljno.

Marinina je bila visoka, ponosna, mršava žena u dobi od šezdesetak godina, kovrčave tam-

nosive kose, tamnosivih očiju koje su zračile svom tisućljetnom prepredenošću i napola podrugljivim smiješkom što potječe iz velikoga iskustva. Tragika potječe samo od nedostatka iskustva.

– Zacijelo je lijepo kad se čovjek nag izloži suncu – reče Marinina s prepredenim smiješkom u očima, pažljivo promatrajući drugu ženu. Julietina plava kratka kosa nakovrčala se na sljepoočnicama poput oblačka. Marinina je potjecala iz Magna Graeciae i sva je bila ispunjena uspomenama na davninu. Ponovo pogleda Juliet.

– Ako je žena lijepa, može dopustiti da je sunce vidi, je li? – zaključi starica sa sebi svojstvenim sitnim smiješkom karakterističnim za žene iz prijašnjih razdoblja.

– Pa tko zna jesam li lijepa – reče Juliet.

Sasvim je svejedno je li lijepa ili nije... znala je da je sunce podnosi. A to je gotovo isto.

Kad bi se ponekad oko podneva iskrala sa sunca i spustila dolje k stijenama i u duboki zaljev, gdje su se u prohladnoj vječitoj sjeni nalazila limunova stabla, i kad bi ondje u tišini odbacila svoj ogrtač da bi se brzo oprala u kojemu od dubokih, prozirnozelenih jezeraca, u zelenkastom bi sumraku limunova lišća zapazila kako je čitavo njeno tijelo ružičasto, opaljeno nekom ružičastozlaćanom bojom. Kao da je sada drugi čovjek. I doista: postala je drugi čovjek.

I tako joj padne na um neka grčka izreka koja kazuje kako neosunčano bijelo tijelo nije zdravo i djeluje poput ribe.

Zatim si utrlja nešto maslinova ulja u kožu a poslije toga neko je vrijeme lutala tamnim podzemljem ispod limunovih stabala; zatakne si lumunov cvijet u pupak i nasmije se. Možda ju je čak i zapazio koji mještanin. No tad će se on više bojati nje nego ona njega. Znala je za onu bijelu trunčicu straha u ljudi kojih su tijela pokrivena odjećom.

Koliko joj je poznato, ona postoji i u njezinu sinčiću. Kako li ju je samo nepovjerljivo pogledao kad joj je lice bilo prepuno sunca, kad ga je ismijala. Ustrajala je na tome da on svakoga dana tapka gol na suncu. Sad je i njegovo tijelo postalo ružičasto; njegova se plava kosa u gustom pramenu prosula preko čela, a obrazi su osim finoga zlata suncem opaljene kože nosili crvenilo mogranja. Bio je svjež i zdrav; služinčadi se toliko sviđalo to zlato, crvenilo i plavilo na njemu da su ga prozvali malim anđelom.

No u majku nije imao povjerenja: ismijala ga je! U njegovim je velikim modrim očima ispod nabranoga čela zapazila onu trunčicu straha i nevoljkosti koja se, kako je sad bila duboko uvjerena, može zapaziti u očima svakoga muškarca. Nazvala je to plahošću pred suncem. I njezino je krilo ostalo zatvoreno pred muškarcima, pred plahima, pred suncem.

Boji se sunca, pomisli ona, zagledavši se u djetetove oči.

I dok ga je promatrala kako tapka na suncu, ljuljajući se pri tome i ispuštajući svoje sitne krikove, zapazi kako se on iznutra zatvara i skriva pred suncem i nespretno održava ravno-

težu nekim teškim kretnjama. Njegova se narav skriva poput puža u kućicu, u nekoj vlažnoj, hladnoj usjeklini svoje duše. To je podsjeti na njegova oca. I tako poželi da ga izmami van, da ga natjera da obijesno pozdravi sunce.

Naumi ga povesti sa sobom, dolje k čempresu među smokvama. Da, morat će pripaziti na nj – zbog trnja. No ondje dolje zacijelo će izići iz onoga usjeka u svojoj duši. Ona sitna zgrčenost, prepuna praznovjerja, mora nestati s njegova čela.

Prostre pokrivač za nj i sjedne. Zatim strgne ogrtač sa sebe, ispruži se i počne promatrati jastreba u plavetnilu i vrh čempresa što se njihao na povjetarcu.

Dječak se poigravao kamenčićima na pokrivaču. Kad je ustao da bi odgegao, ona također ustane. Dječak se okrene i pogleda je. Iz modrih je očiju pogodi onaj izazovni, topli pogled pravoga muškarca. Rumenilo na koži samo ga je proljepšalo. Sad više nije bio bijel. Njegova put nalikovala je na zlaćanu prašinu.

– Pripazi na trnje, zlato – reče mu ona.

– Trnje! – ponovo crvkućući, pogledavši je preko ramena sa sumnjom u očima poput nagoga Putta.

– Zlo, šiljasto trnje!

– Šiljasto trnje!

U svojim je sitnim sandalama teturao preko kamenja, čupkao isušene metvice. Kako joj se učinilo da će pasti na smokvu, ona mu priskoči u pomoć žustro poput zmije. Čak i nju iznenadi vlastita brzina. Prava sam divlja mačka, pomisli.

Svakog bi ga sunčanoga dana povela sa sobom k čempresu.

– Dođi – reče mu ona. – Poći ćemo k čempresu!

A kad bi bilo oblačno ili bi pak puhala tramontana, tako da se nisu mogli spustiti do mora, dječak bi neprestano cvrkutao:

– Idemo k presu! K presu!

Nedostajao mu je, kao i njoj.

Nije se ona jednostavno sunčala. Bilo je to i više od toga. Duboko u njezinoj duši nešto se razvijalo i opuštalo, tako da se ona prepuštala kozmičkim utjecajima. Neko tajanstveno htijenje u njoj, koje je bilo dublje od njezine svijesti i njezine svjesne volje, povezivalo ju je sa suncem, i ta je struja preplavljivala nju i njezino krilo. Čak je i njezino svjesno ja bilo pri tome podređeno, podređeni promatrač. Stvarnu su Juliet duboko u njezinu tijelu nosile tamne bujice sunca, kao da neka struja tamnih zraka, tamnih i ljubičastih, kruži, neprestano kruži oko slatkoga, zatvorenog pupoljka njezina krila.

Uvijek je vladala sobom, znala je što radi i čvrsto se držala na uzdi. A sad je u sebi osjećala neku sasvim drugačiju silu koja je bila jača od nje, tamnija i divljija: nešto elementarno što ju je preplavljivalo. Sad je bila nesigurna, bila je u stegama neke sile koja je prelazila njezinu sposobnost shvaćanja.

III

Veljača odjednom završi s velikom žegom. Pri najmanjem dašku vjetra otpadale su latice s bademovih cvjetova poput ru-

žičastog snijega. Pojavile su se svilenkaste, ljubičaste anemone. Ljiljani su se podigli i izbili u pupoljke, a more je bilo modro.

Juliet više nije brinula ni za što. Sad su oveći dio dana provodili nagi na suncu; ona i dječak. Ništa više nije ni zahtijevala. Katad bi se spustila na more da bi se okupala, i često bi lupala zaljevima obasjanima suncem, u kojima je nitko nije mogao zapaziti. Opazila bi ponekad seljaka s magarcem, i on bi je pogledao. Ali sa svojim je djetetom lutala tako mirno i prirodno, a o ljekovitom djelovanju sunca za dušu i tijelo već su se pronijele tolike priče među ljudima da se oni zbog toga uopće nisu uzbuđivali.

Ona i dijete sad su već potamnjeli po cijelom tijelu, a iz suncem opaljene puti izbijao je neki ružičasti sjaj. Postala sam druga žena, pomisli ona pogledavši svoje ružičastozlaćane grudi i bedra.

I dječak je postao sasvim drugačije stvorenje. Živio je sad u svojoj osebujnoj, mirnoj, od sunca potamnjeloj zadubljenosti. Sad se mogao i sâm sasvim mirno igrati, tako da ga gotovo i nije morala promatrati. Kad bi bio sâm, jedva da bi to uopće zapazio.

Nije se osjećao ni dašak vjetra, a more je sjalo dubokom modrinom. Sjedila je pokraj velikoga sivosrebrnkastog korijena čempresa i drijemala na suncu, ali grudi su joj bile pune soka i snage. Osjećala je kako se u njoj budi neka velika želja da nešto uradi, da se pokrene, u njoj se budilo novo ja. No još ga nije htjela zapaziti. Novi osjećaj značiti će novi kontakt, a ona ga nije htjela. Predobro je znala za goleme, hladne zupčanike civilizacije, predobro je znala što znači dodir s njima i kako im je teško izmaći.

Dječak se spusti nekoliko koraka, stjenovitom stazom, ispod bujajućeg kaosa smokve. Promatrala ga je kako skuplja lišće i niza ga u redove; pravo zlaćanosmećkasto dijete vjetra sa zlaćanoplavom kosom i rumenim obrazima. Sad je već bio čvrst na nogama i znao si je pomoći brzo poput mlade životinje koja se zadubila u igru.

Odjednom ga začuje gdje doziva:

– Pogledaj, majko! Pogledaj!

– osobiti prizvuk njegova cvrkuta natjera je da skoči.

Srce joj gotovo zastane. Pogledavajući je preko gologa sitnog ramena, nemirnom je ručicom pokazivao zmiju koja se uspravila na metar udaljenosti od njega, skitala i razjapljivala ždrijelo, tako da je rašljasti nježni jezičac treperio poput crne sjene.

– Pogledaj, majko!

– Da, dušo, to je zmija – odgovori mu polagano i prigušenim glasom.

Dječak je pogleda. Njegove velike modre oči bile su nesigurne, kao da se boji. U suncem zasićenoj mirnoći Juliete postojalo je nešto što ga je umirilo.

– Zmija – procvrkuće on.

– Da, dragi. Ne diraj me! Mogla bi te ujesti.

Zmija spusti zadignutu glavu, razriješi se iz petlje u koju se skupila, a zatim tromo zavijuga dugačkim zlatnosmeđim tijelom prema stijeni. Dječak se

okrenuo i šutke ju je promatrao. Zatim reče:

– Zmija odlazi!

– Da... ostavi je samo! Voli samovati.

Još je promatrao zmiju kako klizi tromo i gibko; životinja je nehajno izmicala pogledima.

– Zmija je nestala! – reče dijete.

– Da, nestala je. Dođi na trenutak k majci!

Dječak dođe i svojim zaobljenim nagim tijelom sjedne u njezino golo krilo, a ona mu zagladi od sunca poblijedjelu kosu. Ne reče mu ništa: sad je ionako sve prošlo. Opet je prožme ona čudnovata snaga sunca, prožela je sve naokolo kao nekom čarolijom, a i zmija je pripadala ovamo upravo kao i ona i dijete.

Drugom je zgodom ugledala neku crnu zmiju gdje puzi kamenim zidom terase s maslinama.

– Marinina – reče Juliet – vidjela sam neku crnu zmiju. Je li opasna?

– Oh, crne zmiju nisu opasne. No žute su gotovo smrtonosne. Ujede li čovjeka žuta zmija, mora umrijeti. Veoma ih se bojim... bojim se čak i crnih.

Unatoč tome Juliet pođe s djetetom k čempresu. Neprestano se oprezno ogledavala prije nego što bi sjela, pretraživala sva mjesta od kojih bi dijete moglo dospjeti. Zatim sjedne i opet se prepusti suncu; potamnjele, kruškaste dojke zadignu se. Nije razmišljala ni o čemu. Nije htjela razmišljati ni o čemu izvan svojega vrta, a pisma uopće nije htjela pisati. Pisanje je prepustila dadilji. Ležala je tako na suncu, ali ne dugo, jer sunce je palilo sve jače i žešće. I protiv njezine volje zadigne se pupoljak što je čamio duboko u najtajanstvenijoj tami njezinoga ja, zadigne se i upravi savijenu peteljku da bi otvorio tamne latice i pokazao dašak ružičaste boje. Krilo joj se htjede otvoriti poput lotosova cvijeta u ružičastoj ekstazi.

IV

Proljeće se prelije u ljeto i sunce je, u zenitu svoje moći, sjalo još žešće. U satima žege Juliet bi ležala u sjeni stabla ili bi se čak zaputila u prohladnu skrovitost limunova šumarka. Katkad bi pošla u sjenovitu dubinu usjeka u blizini kuće. Dječak je neumorno i šutke trčkarao naokolo poput životinjice zaokupljene vlastitim življenjem.

Jednoga podneva, hodajući polagano sasvim naga šipražjem nadomak kuće, ispred stijene odjednom ugleda seljaka sa susjednog imanja kako se sagnuo da bi povezao naramak suharaka što ih je nasjekao. U blizini je bio i njegov magarac. Čovjek je imao na sebi pamučne ljetne hlače. Sagnuo se okrenuvši joj se ledima. U sumračnom koritu potoka bilo je sasvim tiho i mirno. Obuzme je neka slabost tako da se na trenutak nije mogla ni pomaknuti. Čovjek podigne naramak granja na snažna ramena i okrene se k svom magarcu. Ugledavši je, iznenađeno se lecne i zastane kao ukopan, upravo kao da je ugledao sablast. Zatim im se sukobe pogledi i ona osjeti kako joj je kroz udove i krilo potekao plavi plamen: njezino se krilo otvori u nemoćnoj ekstazi.

Još su se promatrali okom u oko i između njih se razbukta plamen poput plave vatre što je zračila iz Sunčeva srca. Zapazi kako se ispod njegove odjeće dignuo ud: očekivala je da će nasrnuti na nju.

– Majko, muškarac! Majko! – dijete joj položi ruku na bedro. – Muškarac, majko!

Začuje prizvuk straha u njegovu glasu i okrene se.

– Nije to ništa, moj mali! – reče mu, uzme ga za ruku i povede ga iza stijene; seljak je zurio u nagu stražnjicu što se dizala i spuštala u hodu.

Ovije se ogrtačem, uzme dječaka na ruku i počne se uspinjati strmom kozjom stazom kroza šipražje u žutom cvatu k svjetlu dana i maslinovim stablima ispod kuće. Sjedne da bi se sabrala.

More je bilo plavo; sasvim modro, blago i mirno. U beskrajnom čeznuću njeno se krilo otvori široko – poput lotosova cvijeta ili cvijeta smokve. Osjećala je to, obuzdavala je misli. A u njenom srcu rasplamsa se ogorčenje i okrene se protiv djeteta i protiv nezgodnih, sprečavajućih okolnosti.

Seljaka je poznavala iz viđenja; snažan čovjek širokih ramena koji je možda tek navršio tridesetu. Često bi ga promatrala s terase podno kuće kako dolazi s magarcem, podrezuje masline i radi sâm, uvijek sâm onako snažnoga tijela, širokoga zajapurenog lica i smirene uvjerenosti u samoga sebe. Dva-tri puta porazgovarala je s njim, zavirila mu u velike modre, duboke oči iz kojih je izbijala južnjačka vatra. Poznavala je i njegove nagle kretnje, ponešto žestoke i poletne. Pa ipak nije razmišljala o njemu. Zapazila je samo kako je vrlo čist i uredan. A onda jednoga dana ugledala i njegovu ženu koja mu je donijela jelo: sjeli su u sjenu stabla rogača, razastrvši između sebe bijeli stolnjak. Juliet tad zapazi kako je žena starija od njega; bila je tamnoputa, djelovala je ponosno i ponešto sjetno. Zatim je došla i neka mlada žena s djetetom, i čovjek zapleše s djetetom: mladenački i strastveno. No to nije bilo njegovo dijete: nije imao djece. Dok je tako radosno plesao s djetetom, s toliko prigušene strasti, Juliet ga je zapazila prvi put ali poslije toga nije razmišljala o njemu. Zbog širokoga rumenog lica, snažnih grudi i pokretnih nogu isuviše je podsjećao na neotesanu životinju da bi ona pomislila na nj.

No onaj je čudovati poziv njegovih očiju, modrih i moćnih poput srca modroga sunca, ostavio u nje duboki dojam. A pod njegovim tankim hlačama zapazila je ono nesputano nastojanje: očito se odnosilo na nju! Svojim je crvenim licem i snažnim tijelom djelovao na nju poput sunca, poput sunca sa svojim snažnim žarom.

Osjećala ga je tako snažno da se nije htjela suviše udaljiti od njega. Ostane sjedeći ispod stabla. Zatim začuje kako je dadilja u kući zazvonila malim zvoncem i stala ih dozivati. Dijete se odazvalo. Dakle, morala je ustati i poći u kuću.

Poslijepodne sjedila je ispred kuće na terasi s koje je, preko padina s maslinama, pucao pogled na more. Čovjek se pojavi i nestane, zatim opet dođe i ode

u smjeru male suše na svom posjedu, na kraju smokvina gušika. Pogledavao je čas kuću, čas nju... i njezino mu se krilo otvori.

Ali ipak nije smogla toliko hrabrosti da bi pošla k njemu. Ispijala je čaj još sjedeći na terasi. Čovjek se opet pojavi i počne se udaljavati neprestano je promatrajući... sve dotle dok nije odjeknuo večernji zvon s tornja kapucinske crkve na ulazu u selo, sve dotle dok se nije počelo mračiti. Juliet je još sjedila na terasi. Sve dotle dok ga naposljetku nije vidjela kako je na mjesečini natovario magarca i tužno ga potjerao stazom do male ceste. Čula ga je kako prolazi pločnikom iza njezine kuće.

Otišao je, vratio se u selo da bi spavao sa svojom ženom koja će ga zapitati zašto se vratio tako kasno. Otišao je poražen.

Juliet je do kasno u noć sjedila na terasi i promatrala odraz mjeseca u moru. Sunce je otvorilo njezino krilo i sad više nije bila slobodna. Snašla ju je nevolja otvorenoga lotosovog cvijeta; sad ona nije imala hrabrosti da zakorači preko jaza.

Napokon zaspi. Ujutro se osjećala bolje. Njeno se krilo, čini se, opet zatvorilo. Naveliko je željela da tako i ostane. Jednostavno pupoljak ispod razine vode – i sunce! Nije htjela ni pomisliti na onoga čovjeka.

Kupala se u jednom od velikih jezera dolje u limunovu šumarku, u posljednjem usjeku. Dijete je gackalo među cvjetovima zečje djeteline koja uspijeva u hladu i skupljalo otpale limune.

Juliet je sjedila na obali, opet se osjećala gotovo slobodnom: onaj rascvali cvijet u njoj skupio se u tamni pupoljak, sakrio se.

Odjednom se gore na rubu strme padine, ispred sjajnoga i svijetloplavog neba, pojavi Marinina; glavu je povezala crnim rupcem. Poviče ravnodušnim glasom:

– Signora! Signora Giulietta!

Juliet se okrene i ustane Ugledavši nagu ženu zamršene plave kose izblijedjele od sunca Marinina se pokoleba. Zatim se starica spusti strmom padinom što ju je osvjetljavalo sunce.

Zastane na nekoliko koraka udaljenosti od žene potamnjele na suncu i odmjeri je s prepredenim smiješkom na usnama.

– Kako ste lijepi! – reče hladno, gotovo zajedljivo. – Vaš je muž stigao!

– Kakav muž? – začudi se Juliet.

Starica se nasmije isprekidanim smijehom: poruga ženâ iz staroga doba.

– Pa zar nemate muža? – zapita.

– Ja? Gdje? U Americi – reče Juliet.

Starica je pogleda preko ramena i opet se isprekidano nasmije.

– U Americi?! A ne ovdje! Došao je za mnom. Vjerojatno je promašio put. – U nijemomu ženskom smijehu zabaci glavu.

Staze su bile toliko zarasle u travu da su još podsjećale samo na tragove ptica u vječitoj divljini. Čudnovato je živa ta divljina starih mjesta na kojima čovjek prebiva tako dugo.

Juliet zamišljeno pogleda Sicilijanku.

– Pa dobro... neka dođe!

Neki se sitni plamen rasplamsa u njoj. Bio je to onaj cvijet što se otvarao. Ta ipak je on muškarac.

– Da dođe ovamo? Zar sad? – zapita Marinina i svojim podrugljivim, poput dima sivim i vrebajućim očima zaviri u Julietine. Zatim ravnodušno slegne ramenima.

– Pa dobro! Kako želite! Kojega li iznenađenja za njega!

Starica razjapi usta da bi se nijemo nasmijala i pokaže dijete što si je sad sitne grudi posipalo limunovim cvjetovima.

– Pogledajte samo kako je lijepo to dijete! Anđeo nebeski! Jadni čovjek, zacijelo će se obradovati! Dovest ću ga.

– Da, dovedi ga!

Starica se žustro popne stazom i pronađe Mauricea koji je neodlučno stajao usred vinograda, s pustenim šeširom na glavi i u tamnosivom odijelu. Na sjajnom je suncu, i u ugođaju starogrčkoga krajolika, djelovao kao da se nalazi na krivomu mjestu: poput mrlje od crnila na svijetloj padini što ju je žarilo sunce.

– Dođite! – reče mu Marinina. – Dolje je.

Grabeći dugačkim i žustrim koracima, povede ga dolje krčeći mu put kroz povisoku travu. Na rubu padine odjednom zastane. Duboko ispod njih nalazile su se tamne krošnje limunovih stabala.

– Sidite samo dolje! – reče mu starica, a on joj zahvali i pogleda je na trenutak.

Bio je to čovjek četrdesetih godina, glatko izbrijan, siva lica i zapravo plah. Vrijedno i oprezno bavio se svojim poslom, ali bez zapaženog uspjeha. Povjerenje nije imao ni u koga. Starica ga odmjeri jednim pogledom: dobar čovjek, pomisli, ali jadnik – nije muškarac!

– Signora je ondje dolje – reče Marinina ispruživši ruku poput božice sudbine.

A on će opet s izazovnom ravnodušnošću na licu:

– Hvala, hvala! – Zatim pođe pažljivo promatrajući stazu. S pomalo zluradim izrazom lica, Marinina zabaci glavu. Zatim se zaputi kući.

Maurice je u gustom šipražju Sredozemlja morao pripaziti na svaki korak; Ženu je zbog toga zapazio tek pošto se iza maloga zavoja našao tik do nje. Uspravna i naga stajala je ispred stijene, užarena od sunca i života u toplini. Prema svemu sudeći, dojke u joj se zadigle, osluškivale su spremne na uzbunu; i bedra su bila suncem opaljena. Lotos je u njezinu krilu bio široko otvoren, gotovo se razjapio na ljubičastim zrakama sunca poput velikoga cvijeta. Juliet je nemoćno drhtala: Dok joj se približavao, krećući se polagano poput crnila na bugačici, Juliet ga žustro i napeto pogleda.

Jadni se Maurice pokoleba: okrene glavu i pogleda u stranu.

– Zdravo, Juliet! – pozdravi je napeto. – Pa to je sjajno!

Približavao joj se lica okrenuta u stranu; pogledavao ju je gotovo kradom. A ona je u punom sjaju svoje osunčane puti stajala pred njim. Zapravo je djelovala kao da nije sasvim naga. Ono zlaćano rumenilo od sunca potamnjele kože bila je njezina haljina.

– Zdravo, Maurice! – reče mu ona i lagano ustuknu jer neka je hladna sjena pala na otvoreni cvijet u njezinu krilu.
– Nisam te očekivala tako skoro!

– Sasvim točno – uzvrati on. – Ipak mi je uspjelo da se oslobodim nešto ranije.

Opet se nakašlje. Iznenadio ju je sasvim namjerno.

Stajali su na nekoliko metara udaljenosti jedno od drugoga, šutjeli su. Sa svojim suncem opaljenim bokovima i njedrima ona je za nj bila nova Juliet. Nije to više bila ona nervozna Njujorčanka.

– Da... odista... reče on. – Pa to je... sjajno. Sjajno izgledaš. Gdje je dječak?

U dubini duše obuzme ga golema želja za suncem opaljenom ženom, ženom od krvi i mesa. Bila je to zapravo jedna nova želja u njegovu životu, boljela ga je. Htjede je se riješiti.

– Ovdje je! – reče Juliet pokaže gologa dječaka, koji je u dubokoj sjeni slagao na hrpu otpale limune.

Ocu se otme neki čudnovati smijeh; podsjećao je gotovo na njištanje.

– Oh da, ovdje je... mali muškarac! Fino! – U usplahirenoj duši zadrhti od uzbuđenja, a zatim se počne hvatati za slamku svoje budne svijesti. – Zdravo, Johnny! – dovikne dječaku. Zvučalo je to poprilično blijedo. – Zdravo, Johnny!

Dječak podigne glavu i ispusti nekoliko limuna iz nespretnih ruku, ali ne odgovori ništa.

– Podimo k njemu – reče Juliet, okrene se i zakorača stazom. Sasvim protivno njezinoj volji, ona se sjena podigne s otvorenoga cvijeta u njezinu krilu tako da je svaka latica cvijeta podrhtavala u radosnom uzbuđenju. Muž ju je slijedio i promatrao gipko podizanje i spuštanje njezinih ružičastih bokova što su se njihali u hodu. Od velikog divljenja gotovo mu se sasvim pomuti um, osjećao se kao da je uzet i postane do krajnosti nesiguran. Bio je naviknuo na nju kao na njujoršku damu. No sad to više nije bila dama, nego gipko, od sunca ojačalo tijelo bez duše; bila je zavodljiva poput nimfe koja se njiše u bokovima. Što da ovdje počne sa sobom? Sa svojim tamnosivim odijelom i svijetlosivim šeširom, sivim monaškim licem plahoga poslovnog čovjeka, i sa svojim mentalitetom trgovca uopće nije pristajao u tu sredinu. Noge mu zadrhte na neki sasvim čudnovat način. Bio je užasnut jer osjećao je da ne može s divljim pobjedonosnim krikom nasrnuti na suncem opaljeno meso te žene.

– Dobro izgleda, je li? – reče Juliet dok su koračali morem žute zečje djeteline prema limunovim stablima.

– Da... svakako! Sjajno! Sjajno! Zdravo, Johnny! Ne prepoznaješ li oca? Zar više ne poznaješ svojega oca, Johnny?

Ne misleći više na besprijekorno izglačane hlače, Maurice čučne i ispruži ruke.

– Limuni – reče dijete cvrkućući poput ptice. – Dva limuna!

– Dva limuna – ponovi otac. – Mnogo, mnogo limuna!

Dijete priđe ocu i stavi mu po jedan limun u ispružene ruke. Zatim se povuče i pogleda ga.

– Dva limuna – ponovi otac.

– Dođi, Johnny! Dođi i kaži ocu dobar dan!

– Zar otac opet odlazi? – zapita dijete.

– Odlazi? Hmm... ne još danas.

Maurice sad zagrli sina.

– Skini haljetak! Otac mora skinuti haljetak – reče dječak očito se bojeći dodira tkanine.

– Pa, dobro! Skinut ću haljetak.

Maurice skine haljetak i pažljivo ga odloži u stranu, zatim pogleda izglačane hlače, ponovno čučne i zagrli sina. Osjetivši nago, toplo tijelo djeteta, obuzme ga slabost. Naga je žena pogledavala ružičasto dijete u zagrljaju muškarca sa zasukanim rukavima. Dječak skine ocu šešir s glave, a Juliet pogleda glatku, tamnosivu, prosijedu kosu svojega muža. Svaka se vlas nalazila na svome mjestu. I tako... sasvim, sasvim bez sunca! Tamna se sjena opet spusti nad cvijet u njezinu krilu. Dugo je šutjela dok je Maurice razgovarao s djetetom koje je voljelo oca.

– Kako to sad zamišljaš, Maurice? – zapita ga odjednom.

Muž je na trenutak pogleda i začudi se onome tvrdom američkom prizvuku u njezinu glasu. Zaboravio ga je.

Hmm... a što, Juliet?

– Pa sve! Mislim, zbog ovoga ovdje! Tâ ne mogu se opet vratiti u East Forty-Seventh!

– Hmm. – Skanjivao se. – Ne, vjerojatno ne. Barem ne odmah.

– Nikad – reče ona, a zatim oboje zašute.

– Oh, doista ne znam... – reče on.

– Vjeruješ li da možeš doći ovamo? – zapita ga gotovo bijesno.

– Da... mogu ostati mjesec dana. To bi se moglo srediti – doda oklijevajući. Zatim smogne hrabrosti da bi plaho pogledao u stranu, a onda opet okrene glavu.

Promatrala ga je odozgo. Njezine živahne grudi zadizale su se uzdišući, kao da se nestrpljivo želi riješiti hladne sjene u prostoru bez sunca.

– Ne mogu se vratiti – polagano će Juliet. – Ovo sunce ne mogu ostaviti na cjedilu. Ne možeš li ti ovamo...

Neodlučno zašuti. Nestalo je onoga oporoga glasa Amerikanke: Maurice je sad čuo glas tijela sazreloga na suncu. Ponovo ju je pogledavao sa sve većim čeznućem i sa sve manje straha.

– Da – suglasi se Maurice. – To je pravo mjesto za tebe. Sad si upravo sjajna... I ja mislim da ne možeš natrag.

Na umiljavajući prizvuk u njegovu glasu opet se počne otvarati onaj cvijet u njezinu krilu, pa čak i protiv njezine volje... njegove latice zadrhte.

Maurice zamisli kakva je bila u njujorškom stanu: premda je bila blijeda i nijema, naveliko ga je zlostavljala. U međuljudskim odnosima Maurice je bio primjer blage, plahe prirode, a njezino nijemo i grozno neprijateljstvo poslije porođaja veoma ga je zabrinulo, čak i uplašilo. No uviđao je da si ona ne može pomoći u tom pogledu. Eto, žene su takve, i ništa se ne može što se toga tiče. Njihovi se osjećaji mijenjaju i okreću protiv njih samih – bilo je to strašno,

porazno! Grozan je bio zajednički život s takvom ženom čiji su se osjećaji okrenuli protiv vlastitoga ja. Pokraj njezinog potištavajućeg neprijateljstva osjećao se poražen, svladan. Nesmiljeno je uništavala sebe, pa čak i dijete. Ne, radije sve drugo, ali nipošto to! Srećom, sunce je, čini se, otjeralo iz nje onu sablasnu ženu koja je neprestano prijetila.

– Ali što će biti s tobom? – zapita Juliet.

– Sa mnom? Oh... i dalje ću se baviti svojim poslom i... hmm... ovdje ću provoditi duge odmore dokle god ti želiš ostati. Ostani samo dokle želiš... – Zašuti i pogleda u tlo. Bojao se da će u njoj probuditi onaj prijeteći i osvetljiv duh, ponadao se da će ostati takva kakvu je vidi sad: naga i zrela jagoda, ženski plod. Kad ju je ponovo pogledao, iz njegova nesigurnog pogleda progovori nešto nalik na zaklinjanje.

– Pa čak kad bi to bilo i zauvijek? – zapita ona.

– Svakako... hm... ako želiš. »Zauvijek« je vrlo dugačko razdoblje. A ništa se ne može predvidjeti sasvim točno.

– I mogu li raditi što želim? – Izazovno i otvoreno pogleda mu u oči. Pred ružičastom nagošću njezine puti očvrsnule na suncu osjećao se nemoćan; užasavao se već i na pomisao da bi opet mogao probuditi u njoj onu drugu ženu, onu okrutnu Amerikanku, onu osvjetoljubivu sablast.

– Hm... svakako. Ako to ne čini nesretnim tebe i dijete.

Opet je pogleda s onim podvojenim, nesigurnim zaklinjanjem u očima: mislio je na dijete, no nadao se zbog sebe.

– To neću učiniti – žustro mu odgovori Juliet.

– Ni ja ne vjerujem da bi nešto takva mogla počiniti – reče Maurice.

Zašute. Zvona u selu žustrom zvonjavom najave podne. A to znači – jelo.

Juliet se uvuče u svoj sivi kimono i poveže se širokim zelenim pojasom oko struka. Navuče dječaku plavu košuljicu preko glave, a zatim se svi zapute prema kući.

Juliet je za stolom promatrala svojega muža, sivo lice čovjeka iz grada, glatko začešljanu, prosjedu kosu, njegovo lijepo vladanje za stolom i gotovo pretjeranu sustezljivost u jelu i piću. Katkad bi je kradom pogledao ispod crnih trepavica. Imao je nesigurne, sivozlatne oči životinje koju su ulovili vrlo mladu i koja je neprestano živjela u stranomu i hladnom zatočeništvu bez ijedne zrake tople nade. Zgodne su bile samo njegove crne vjeđe i obrve. Juliet ga nije shvaćala. Nipošto se nije mogla unijeti u njegovu dušu. Budući da je sama bila tako prepuna sunca, nije ga mogla vidjeti: život u vječitoj sjeni bez sunca pretvorio ga je ni u što.

Kavu su pili na balkonu, u ružičastom obilju cvijeća. Niže dolje, na susjednom imanju, sjedio je seljak sa svojom ženom pokraj visoke zelene pšenice, pod stablom rogača; sjedili su sučelice, među sobom razastrli su na tlu mali bijeli stolnjak. Preostao je oveći komad kruha, no završili su s jelom; u čašama su imali crno vino. Seljak pogleda na terasu upravo kad je

Amerikanac izišao iz kuće. Juliet ponudi svome mužu stolac koji je bio okrenut tako da nije mogao vidjeti seljaka i seljakinju. Zatim sjedne i pogleda seljaka. Promatrala ga je sve dotle dok nije zapazila kako se njegova tamnoputa žena okrenula i pogledala je.

V

Taj je čovjek bio preko ušiju zaljubljen u Juliet. Vidjela je kako zuri u nju svojim širokim, poprilično ružičastim licem, sve dotle dok se i njegova žena nije okrenula da bi pogledala prema Juliet. Seljak sad podigne čašu i jednostavno sruči crno vino u grlo. Seljakinja je dugo promatrala ljude na balkonu. Bila je zgodna, poprilično gruba i zacijelo starija od njega. Ipak, razlika se između njih ponajprije sastojala u tomu što je ona, četrdesetogodišnjakinja, bila gotovo vladarica, promišljena žena, nadmoćna; za nj bi se prije moglo reći da je lakouman, premda je imao trideset pet godina. Ta je razlika bila podjednako velika kao i ona između dva pokoljenja. On pripada mojem pokoljenju, pomisli Juliet, a ona Mauriceovu. Juliet još nije navršila trideset.

U svojim bijelim pamučnim hlačama, svijetlocrvenoj košulji i razderanom starom slamnatom šeširu seljak je djelovao dražesno i čisto; njegova je čistoća, čini se, proizlazila iz njegova zdravlja. Bio je snažan, širokih ramena i gotovo onizak. Ali njegovo je meso bilo prepuno neke živosti, kao da mu je uvijek samo do toga da se pokreće, da radi ili čak da se poigra s djetetom – kao onomadne kad ga je ona promatrala. Bio je to tipičan talijanski seljak koji će se rado potruditi, založiti se, biti strastven, pokazati sebe i snagu svojih mišića, svoju vrelu krv. No ipak će čekati da žena načini prvi korak. Unatoč svom velikom čeznuću, žudnji, on će lunjati naokolo u nekoj polaganoj, otegnutoj pasivnosti, i uvijek će se samo nadati da će mu prići žena. Nikad neće ni pokušati da joj se približi, nikad! Ona će se morati približiti njemu. A on će samo lunjati naokolo – nadohvat ruke!

Čovjek je osjetio da ga je Juliet pogledala: odbaci stari slamnati šešir, otkrije okruglu glavu s kratko pošišanom smeđom kosom. Crvenkastosmeđom rukom posegne za hljebom kruha, odlomi komad, zagrize i počne ga žvakati. Znao je da ga Juliet promatra. Ona je vrućа i nijema životinja, s vrućom i teškom krvi u žilama, sasvim preuzela vlast nad njim! Bezbrojna su ga sunca učinila i više negoli vrućim – i bezbrižnim poput visokoga podneva. Pa i plahim... no bila je to neka žestoka i divlja plahost u kojoj ju je očekivao s golemom žudnjom. Ipak, nikad neće načiniti prvi korak, nikad!

Zajedno s njim: bilo bi to sunčanje pod zrakama nekoga drugog sunca, naporno i teško, u znoju... A onda će to pasti u zaborav. On osobno neće ni postojati. Bila bi to jednostavno kupka u vrućem i snažnom životu... zatim rastanak i zaborav. Potom opet ona kupka stvaranja, kao u zrakama sunca.

Pa zar to ne bi bilo dobro? Mrzila je osobne dodire: kad bi

poslije svega morala porazgovarati s muškarcem. Ali ono bi je zdravo stvorenje tamo jednostavno zadovoljilo, a zatim bi otišla.

Dok je tako sjedila, osjeti kako se od nje k njemu i od njega k njoj ispreda život. Sudeći prema njegovim kretnjama, on ju je osjećao još snažnije negoli ona njega. Bila je to gotovo sasvim jasna bol u svijesti njihovih dvaju tijela, i svako je od njih sjedilo kao rastrgano pod oštrim okom supruga ili supruge, posjednika ili posjednice. Juliet pomisli: Zašto da ne pođem k njemu? Zašto da ne nosim njegovo dijete? Bilo bi to upravo kao da nosim dijete nesvjesnoga sunca i nesvjesne zemlje, dijete kao plod! I cvijet se u njezinu krilu rascvate.

Na njeno srce spusti se sjena straha. Nije se usudila! Kad bi barem taj čovjek htio pronaći koji izlaz! Ali nije htio. Jednostavno će vrebati, čekati, lunjati naokolo u vječitom čeznuću, žudnji i očekivanju. Čekat će da ona prođe onim usjekom. No nije se usudila. A on će vrebati.

– Zar se ne bojiš da će te ljudi vidjeti dok se sunčaš? – zapita je muž, okrene se i pogleda seljaka. Ona nevoljka žena s druge strane uvale također se okrene i počne zuriti u vilu na suprotnoj strani.

– Nipošto! Lako je to izbjeći! Zar tebe sunčanje ne bi radovalo? – zapita ga Juliet.

– Oh... hm... svakako, zašto ne? Rado ću se sunčati dok sam ovdje.

U njegovim očima zasja neka zdvojna smjelost da okusi to novo voće, tu ženu s ružičastim dojkama sazrelima na suncu, koje su zadigle njen kimono. A ona ga zamisli: beskrvnoga, bljedunjavoga, sitnoga čovjeka iz grada, vrijednoga građanina koji će stajati pred nagim okom sunca poput žigosanoga zlikovca. Kako će mu biti mrsko predati se suncu!

I cvijet se u njezinu krilu zbuni, veoma se zbuni. Znala je da će ga prihvatiti. Znala je da će nositi njegovo dijete. Znala je da je to zbog njega, zbog žigosanoga, sitnoga čovjeka iz grada; eto, zbog njega se otvorilo njeno krilo poput sjajnoga lotosovog cvijeta, poput grimizne zvijezde anemone s tamnom sredinom. Znala je da neće poći k seljaku; nije imala dovoljno hrabrosti, nije bila dovoljno slobodna.

I znala je da je seljak nikad neće uzeti; bio je tvrdoglavo pasivan poput zemlje, i samo će čekati i čekati, pokazujući joj se s vremena na vrijeme, i ostajati u njezinu vidnom polju s onom upornom i životinjskom žudnjom u sebi.

Vidjela je kako je u potamnjele obraze seljaka navrla krv, osjetila kako se iz njegovih plamenih pogleda slijeva na nju neki praskavi, moćni plavi žar, vidjela je kako su njegove hlače nabrekle zbog nje, samo zbog nje. Ipak, nikad neće poći k njemu, jednostavno se ne usuđuje: tà toliko je toga protiv nje.

Zadovoljit će se bledunjavim, velegradom žigosanim, sitnim tijelom svojega muža, i njegov će joj nervozni ud opet načiniti dijete. Nije to mogla izmijeniti. Vezana je za golemo i kruto kolo vanjskih okolnosti, i u cijelom svemiru nema Perzeja koji bi raskinuo te spone.

Kamo vode osjećaji?
Koji su putovi sreće?
Što je u ljubavi zabranjeno?
Odgovor potražite u
posebnom izdanju biblioteke
ŽIVOT – erotski roman.